

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

—Ναί, ναι, η αγάπη φούντωσε μέσα μου. Ή πιο τρελή αγάπη! Για μια κοπέλα με μικροκαμωμένο λυγρό κορμάκι, με παιδικό χαμόγελο και με μάτια σαν φλόγες. Μια κοπέλα που έχει το πιο γλυκό όνομα της πλάσης: Λιλιουβάνια. Δεν ξέρω τι θα πη Λιλιουβάνια, αλλά όταν λέω τ' όνομα αυτό, η καρδιά μου γεμίζει από το πιο γλυκό μέλι, κι η ψυχή μου πλημμυρίζει από όλα τα λουλούδια της άνοιξης. Τη λένε Λιλιουβάνια, κι είναι δεκάξη χρονών!...

Αυτά τα λόγια ανέβαιναν από την καρδιά του στα χείλη του. Άλλα την τελευταία στιγμή, κατάλαβε πως αν τα πρόφερε, ήταν η καταδίκη του. Τίποτε δε θα μπορούσε να τον σώσει στα μάτια του αυστηρού πάστορα. Θα τον ταπείνωνε, θα τον έδιωχνε από κοντά του, θα τον έστελνε πίσω στο μοναστήρι, εξευτελισμένο, κι η οικογένειά του θα πέθαινε από τη ντροπή.

Ήταν ο δεύτερος γιός μιας αριστοκρατικής οικογένειας ο νεαρός αδελφός Ντούγκλας. Ο πατέρας του λόρδος, ο αδελφός του θα κληρονομούσε τον τίτλο. Αυτός, όπως όλοι οι δευτεροί στην οικογένειά τους, γενεές ολόκληρες τώρα, ακολουθούσε το ιερατικό στάδιο. Ο αδελφός του πατέρα του ήταν αρχιεπίσκοπος. Κι ο πατέρας του ονειροπολούσε και για το Ντούγκλας δόξες ιερατικές.

Ός τη στιγμή που πάτησε το πόδι του στη Χαβάη ο Ντούγκλας, πίστευε πως ήταν γεννημένος γι' αυτή τη ζωή. Ο ασκητισμός δεν τον βασάνιζε. Ήταν σίγουρος πως η ιδιουσυνγκρασία του ήταν κρύα, αδιάφορη στις εγκόσμιες απολαύσεις.

Είχε περάσει όλη του την παιδική ηλικία απάνω στα βιβλία, και ήταν σχεδόν σοφός στα είκοσι του χρόνια. Όλοι τον θαύμαζαν, όλοι τον σέβονταν, και πολύ μεγαλύτερο του ακόμα.

Ο Ρίχαρντ τον διάλεξε για την αποστολή αυτή στα εξωτικά μέρη, για να τιμήσει την αρετή του, και για να του δώσει μια ευκαιρία να μορφωθεί πιο πολύ βλέποντας ήδη και έθιμα ξένα.

Τώρα, καθώς έβλεπε το νέο γονατισμένο μπροστά του, χλωμό σαν πεθαμένο τη μία στιγμή και την άλλη με τα μάγουλα ολόφλογα, προσπαθούσε να μαντέψει ο γέροκληρικός όλη την αλήθεια.

Για μια στιγμή, φάνηκε αναποφασιστός κι ο πάστορ Ρίσαρντ. Την άλλη στιγμή όμως πήρε το πιο αυστηρό του ύφος.

—Αδελφέ Ντούγκλας! είπε. Όταν σου πρότεινα νάρθης μαζί μου εδώ, δέχθηκες με μεγάλη ευχαρίστηση. Φαντάζομαι πως σου είπα, ότι θα είχες δυσκολίες ν' αντιμετώπισης, κάθε είδους δυσκολίες. Και δεν σού κρυψα πως τα ήθη εδώ είναι πολύ ελεύθε-

ρα, κι' επικίνδυνα για την ηλικία σου. Έσύ είχες απόλυτη εμπιστοσύνη στη δύναμή σου. Τώρα ήρθαμε εδώ κι' αναλάβαμε αυτή την αποστολή. Ξέρεις σαν τί μοιάζει η στάση σου; Σ'α λιποταξία. Φεύγεις μπροστά στον κίνδυνο. Αν νομίζεις πως είναι σωστό το φέρετρό αυτό...

—Λυπήσου με, πάτερ μου!...

—Θέλεις να σε προστατεύσω εγώ από τον κίνδυνο, καθώς καταλαβαίνω. Αυτό όμως δεν είναι αντάξιο σου, αδελφέ Ντούγκλας. Η αξία του αληθινού ασκητού είναι ν' αποφεύγει μόνος του τους κινδύνους και τους πειρασμούς.

—Πάλι μια φράση κόντεψε ν' ανέβη στα χείλη του νέου:

—Μονάχα στη συνοικία των ψαράδων μ'η με ξαναστείλεις τουλάχιστον.

—Άλλα η ντροπή τούδεσε τη γλώσσα.

—Ντούγκλας, συνέχισε ο πάστορ. Μόνος σου πρέπει να διαλέξεις. Η ν'α μείνεις εδώ και να παλεύεις, με τους δυο έχθρους. Με τη διαφθορά της κοινωνίας αυτής των απολιτιστών ανθρώπων και με τα δικά σου πάθη. Η ν'α φύγεις, να γυρίσεις πίσω στην Άγγλία. Άλλα, φυσικά, αν γυρίσεις, δεν μπορούμε να κρύψουμε για πού λόγο γυρίζεις.

—Λυπήσου με! στέναξε πάλι το παλ-ληκάρι.

—Σήκω! πρόσταξε απότομα ο πά-στορ. Στο μεταξύ, δυο ημέρες, θα περά-σης με ψωμί και νερό, γιατί, όταν αμαρ-τάνη κανείς, πρέπει να τιμωρηθεί.

Σηκώθηκε ο Ντούγκλας, και με το κε-φάλι σκυμμένο, απομακρύνθηκε.

Τον ήξερε καλά τον Ρίσαρντ. Δεν ώφε-λούσε σε τίποτε να παρακαλέσει.

Πήγε στο δωμάτιό του και σωριάστηκε γονατιστός μπροστά στον Έσταυρωμένο.

—Έσύ, που είσαι ευσπλαγχνικός, εί-πε με μάτια δακρυσμένα, φώτισέ με, τί να κάνω. Σβύσε από την ψυχή μου την ει-κόνα της Λιλιουβάνιας. Κάνε να σιγήσει μέσα μου η γλυκιά φωνή της, και τα λό-για που με φλογίζουν. «Είναι όμορφη η ζωή όταν αγαπάς... Τα λόγια αυτά τρα-γουδούν νύχτα-μέρα μέσα στην ψυχή μου, σβύνουν όλους τους άλλους ήχους. Σβύ-νουν τα λόγια του πατέρα μου, της μητέ-ρας μου, σβύνουν τα λόγια πούμαθα από μικρός κάτω από τους θολωτούς τοίχους του μοναστηριού, σβύνουν τις αγγελικές ψαλμωδίες, που άκουγα τις νύχτες στα δ-νειρά μου. Τώρα τίποτε άλλο δεν άκουω, παρά τη γλυκιά αυτή φωνή, που μου λέει πάντα: «Είναι όμορφη η ζωή με την αγά-πη»... Είναι τόσο όμορφη, τόσο γλυκιά αυτή η φωνή, Χριστέ μου, που δεν μπορώ να πιστέψω πως μιλάει μονάχα για να με παρασύρει στο αμάρτημα... Κι' όμως, αν

το πώ στον πάστορα Ρίσαρντ, ξέρω πως θα μου πη, ότι η Λιλιουβάνια είναι ένας δαίμονας, βγαλμένος από την κόλαση, για να με δοκιμάσει. Η ψυχή μου, όμως, δεν το δέχεται αυτό, Θεέ μου. Δε μπορεί ένας δαίμονας νάχη το γλυκό, παιδικό χα-μόγελό της... Κι' αν πάλι, Χριστέ μου, τα λόγια που μου λένε τα όμορφα χείλη της, είναι αληθινά, τότε δώσε μου ένα σημάδι να το καταλάβω και να το πιστέψω. Έτσι κι' έσύ ο ίδιος αυτά τα λόγια να τα πα-ραδέχεσαι. Έτσι έσύ πούκαμες τις καρ-διές των ανθρώπων ευαίσθητες στην αγά-πη, να θέλεις να τ' άκους τα λόγια της Λιλιουβάνιας, Χριστέ μου... Κι' αν είναι α-ληθινά, δώσε μου ένα σημάδι, για να μη βασανίζομαι πιά με την αμφιβολία. Για να μη με τρώει σαν το σαράκι η τύψη και η απόγνωση.

Νηστικός και γονατισμένος πέρασε όλη τη νύχτα μπροστά στον Έσταυρωμένο ο νεαρός Ιεραπόστολος Ντούγκλας. Προς το πρωί, τα μάτια του έκλεισαν από την κόυ-ραση. Κοιμήθηκε λίγα λεπτά της ώρας και στα λίγα αυτά λεπτά, είδε ένα θεσπέσιο όνειρο. Μια χώρα που θα μπορούσε να εί-ναι ο παράδεισος. Λουλούδια παντού, και νερά κελαρυστά και πουλιά που πηδούσαν από κλαδί σε κλαδί, κελαϊδώντας σαν μι-κρά χερουβείμ. Ένα γλυκό ροδίνο φως, γυμένο σ' όλη την ατμόσφαιρα, κι' ελώ-διες που μεθούσαν. Ένα απαλό δροσερό αεράκι που χαϊδεύε αναλόφωρα τα μαλλιά του και του δροσίσει την ψυχή.

Και, ανάμεσα σ' αυτή την παραδεισέ-νια πλάσι, μια κοπέλλα περνούσε. Πετού-σε μάλλον παρά περπατούσε. Μια κοπέλ-λα, μικρή κι' ελαφριά, σαν νεράιδά, με πόδια λεπτά και τρυφερά, με μπράτσα α-παλά, μ' ένα σώμα που λυγίζει σαν τα κλαδιά της φοινίκιας στο φύσημα του α-γέρα. Κι' όλη η πλάσι, τα λουλούδια και τα δέντρα, και τα νερά τα κελαρυστά, και τα πουλάκια που πετούσαν ευτυχισμένα, και το φως ακόμα, κι' ο αέρας, ψιθυρίζαν στο διάβα της το γλυκό της όνομα:

—Λιλιουβάνια!...

—Άπλωσε ο Ντούγκλας το χέρι του να την πιάσει, ν' αγγίξει την άκρη του φου-στανιού της, που ανέμιζε, μα αυτή όλο έφευγε. Και το γέλιο της άκουγόταν παι-δικό, αγνό, κι' ευθυμίο. Κι' ανάμεσα από το γέλιο της, τα λόγια που τον τρέλ-λαιναν:

—Είναι όμορφη η ζωή με την αγάπη!

Εύπλησε. Ο ιδρώτας έτρεχε στο μέτω-πό του. Ένώ τ' όνειρό του ήταν τόσο ευ-χάριστο και τόσο απαλό, μια αγωνία α-βάσταχτη τούσφιγγε την καρδιά.

Βγήκε έξω στον κήπο, ν' αναμένη τον αέρα της αυγής. Ο αέρας αυτός μισχο-αέρας μ' όλα τα μύρα της Χαβάης. Ο αέρας αυτός μισχοβολούσε γισασιμιά και γαρβένιες... Ο αέρας αυτός είχε τη μισχο-βολία της Λιλιουβάνιας...

Πέρασε όλη του την ημέρα σχεδόν με νη-στεία και προσευχή ο Ντούγκλας. Κι' ό-ταν σουρούπωσε, με το κεφάλι σκυφτό, πη-ρε το δρόμο για την ακρογιαλιά.

«Σ' αγαπώ!»

Στάθηκε σε διάφορες γωνιές ο Ντούγκ-λας και προσπάθησε, σε διάφορα σπίτια, να πη τα λόγια πούτρεπε να πη. Να δώσει μια συμβουλή σε μια γυναίκα για το παι-δί της, σ' άλλη που έδεχνε αγρία ένα α-γοράκι, σ' άλλη που κακομεταχειριζόταν ένα ζώο. Είπε ακόμα δυο λόγια τυπικά σ' ένα ζευγάρι, που ήταν αγαλιασμένο κάτω από μια φοινικιά. Όλοι τον άκουγαν χω-ρίς θυμό, αλλά με αδιαφορία. Και, στο τέλος, έφτασε στο σπίτι των δυο κορι-τσιών.

Κύτταξε στον κήπο. Δεν άκουσε γέλια και τραγούδια πάλι, δεν είδε χορούς. Φαν-τάστηκε πως θα τον περίμενε πάλι η Βε-λιού μόνη της. Την άλλη στιγμή, όμως, του κόπηκε η αναπνοή. Η Λιλιουβάνια έρ-χόταν γελαστή να τον υποδεχτεί.

—Καλώς ώρισε, Ντούγκλας, στο φτω-χικό μας!

—Λιλιουβάνια...

—Άποψε, Ντούγκλας, όλοι οι δικοί μου λείπουν, είμαι μόνη στο σπίτι.

Την κύτταξε με τρόμο. Κι' ενώ η καρ-διά του χτυπούσε να σπάσει, τη ρώτησε, χωρίς να την κυττάζει:

—Γιατί;...

—Θα σου εξηγήσω. Οί γονιοί μου κι' η Βελιού, μαζί μ' άλλες γειτονιούλες, πη-γαν στην Μακίτα... Δεν την ξέρεις... Είναι αδελφή της μάνας μου, κι' ίσως να πεθάνη αποψ.

—Εκεί πήγαν;...

—Ναί, Ντούγκλας. Ήταν χρέος τους να πάνε;

—Έσύ, γιατί δεν πήγες; ρώτησε ο Ντούγκλας και, ξαφνικά, στήλωσε τα μά-τια του στην κοπέλλα.

Αυτή χαμογέλασε παιδικτικά.

—Εγώ δε μπορούσα να πάω, γιατί περιμένω τον Ζάμπα.

—Η καρδιά του σταμάτησε για μια στιγ-μή. Περιέμενε άλλη απάντησι από τα χείλη της.

—Και πού είναι ο Ζάμπα; τη ρώτησε.

—Ο Ζάμπα, μαζί με πολλά άλλα παλ-ληκάρια, πήγαν να ψαρεύουν νύχτα. Δεν είχαν πιάσει τίποτε σχεδόν όλη την ημέ-ρα, και αποφασίσαν να πάνε και τη νύ-χτα.

—Κι' έμεινες μόνη στο σπίτι;

—Ναί, Ντούγκλας. Τον περιμένο.

—Πότε θαρρή;

—Κοντά στο ξημέρωμα. Δεν ήταν σω-στό όμως να μη με βρη εδώ όταν θαρχό-ται.

—Τότε εγώ να πηγαίνω, είπε ο νέος, με χέλιτε τρεμουλιαστά.

—Οχι, Ντούγκλας, δεν είναι σωστό να φύγεις έτσι κουρασμένος. Κάθισε να σου δώσω έναν ανανά, και λίγες μπανάνες. Τώ-ρα, πριν λίγο ώρα, τάκοφα μόνη μου. Σε περιμένα.

Πάλι το τρελλό χτύπημα της καρδιάς.

—Το ήξερες πως θαρχόμουν;...

—Μά αφού έρχεσαι κάθε βράδυ;...

—Καί... και για μένα έκοψες τα φρούτα;...

—Ναί, Ντούγκλας, για να δροσιστής.

Πήγε μέσα στο σπίτι, και γύρισε μ' ένα πανέρι φορτωμένο φρούτα ευωδιαστά. Δι-στακτικός, κάθισε ο νέος κάτω από τη φοι-νικιά. Ο αέρας ήταν δροσερός, κι' όμως είχε την εντύπωση πως η ατμόσφαιρα γύρω του φλεγόταν.

Η Λιλιουβάνια κάθισε κοντά του, στην ολόλευκη, καθαρή ψάθα, και πήρε έναν α-νανά. Τον άνοιξε με χέρια επιτήδεια, κι' άρχισε να ρουφά τον γλυκό χυμό.

—Δώσε μου κι' έμένα από τον ανανά αυτόν να ρουφήξω!... είπε βραχνά το παλ-ληκάρι.

Αυτή τον κύτταξε μ' έκπληξι και τρά-βηξε το χέρι της, που κρατούσε τον καρπο.

—Οχι, όχι! αποκρίθηκε γρήγορα.

—Γιατί;

—Γιατί δεν κάνεις γέλασε η κοπέλλα.

—Δεν σε καταλαβαίνω, Λιλιουβάνια.

—Μά δεν ξέρεις, λοιπόν, πως δε μπο-ρείς έτσι, χωρίς αίτια, να μοιραστής ένα ανανά με μια κοπέλλα;

—Γιατί όχι;...

—Γιατί, αν δεχτώ να μοιραστώ μ' εμένα τον ανανά, πρέπει να με παντρευτείς.

—Τα μάτια του παλληκαριού άνοιξαν μ' έκπληξι.

—Ποιός το λέει αυτό, Λιλιουβάνια;

—Έτσι τόχουμε έμεις, είναι η συνή-θεια του τόπου.

—Κι' αν... Λιλιουβάνια... θέλω να σε ρωτήσω κάτι... αν έπρεμε να μοιραστου-με τον ανανά, τί θακανες;...

—Τώρα αυτή τον κύτταξε παραξενεμένη.

—Αν έπρεμενες, τώρα που ξέρεις τη σημασία;

—Ναί, τώρα που ξέρω τη σημασία.

—Για μια στιγμή, φάνηκε τρομαγμένη. Έ-πειτα γέλασε ξαφνικά, παιδικτικά.

—Θα σουλέγα, Ντούγκλας, πως δεν κά-νεις καλά να με κοροϊδεύς.

—Κι' αν εγώ σουλέγα πως δε σε κο-ροϊδεύω καθόλου;

—Και πως θέλεις στ' αλήθεια να με παντρευτείς;

—Ναί, ψιθύρισε άχνά ο νέος.

—Τον κύτταξε με μάτια ξαφνικά σοδαρά.

—Τότε, Ντούγκλας, θα σουλέγα πως αυτό δεν μπορεί να γίνει;...

—Γιατί;

—Γιατί το μόνο άντρα που θέλω να παντρευτώ, είναι ο Ζάμπα.

Η φωνή της ήταν απαλή, αλλά σταθε-

ρη. Η φωνή της άναψε τη φλόγα στην καρδιά του παρά να τη σβύσει.

Της άρπαξε το χέρι της και της ψιθύ-ρισε με φωνή βασανισμένη:

—Λιλιουβάνια, σ' αγαπώ... Τώρα που είσαι μόνη, τολμά να στο πώ. Σ' αγαπώ, Λιλιουβάνια!...

—Άφησε το χέρι της στο δικό του, έγειρε λιγάκι απάνω του. Άλλα δεν φαινόταν σαν μια κοπέλλα έρωτευμένη, που ευχαριστεί-ται ν' ακούη τέτοια λόγια. Έμοιαζε μάλλον μ' ένα χαδιάρικο παιδί.

—Ένε, του είπε μαλακά, αν δεν αγα-πούσα το Ζάμπα, κι' εγώ θα μπορούσα να σ' αγαπήσω.

—Θέλω να μ' αγαπήσεις, Λιλιουβάνια, βόγγηξε το παλληκάρι. Κάνω έγκλημα που στο λέω... έγκλημα φρικτό!...

—Τραβήχτηκε από κοντά του.

—Γιατί; τον ρώτησε με παράπονο, σαν παιδί που το μαλλώνουν.

—Κάνω το μεγαλύτερο έγκλημα που μπορώ να κάνω Λιλιουβάνια... Άλλα, πε-θαίνω από αγάπη. Αν δε στο πώ, θα πε-θάνω.

—Τί παράξενος άνθρωπος που είσαι! ψιθύρισε η κοπέλλα, και τον κύτταξε με κάποιο φόβο.

—Γιατί, Λιλιουβάνια; Δεν άκουσες ποτέ να πεθάνη ένας άνθρωπος από αγάπη;

—Οχι, Ντούγκλας. Κανένας δεν πε-θαίνει από αγάπη.

—Και τί κάνουν όσοι αγαπούν μια κο-πέλλα που δεν τους αγαπάει;...

—Γέλασε αυτή, ξαφνικά, ευθυμ.

—Δεν ξέρεις τί κάνουν, Ντούγκλας; Μά είναι τόσο εύκολο. Αγαπάνε, τότε, άλ-λη κοπέλλα... Όπως και μια κοπέλλα, αν αγαπάς έναν άντρα που δεν την αγαπάει, θα κυττάζει ν' αγαπήσει άλλο. Έτσι η Βε-λιού!...

—Σταμάτησε και γέλασε πονηρά.

—Η Βελιού σ' αγαπάει, Ντούγκλας, είπε σε λίγο. Μου είπε να στο πώ. Στο-δειξε, αλλά δεν το κατάλαβες.

—Μ' αγαπάει η Βελιού, αλήθεια;

—Μά, ναι. Θέλει να σε κάνει ευτυχι-μένο.

—Μά αφού εγώ δεν την αγαπώ;

—Σκέψου, ίσως να μπορέσεις να την α-γαπήσεις. Μια φορά, εγώ έχω δώσει την καρδιά μου στο Ζάμπα. Για την ώρα δε μπορώ ν' αγαπήσω άλλον άντρα.

—Τα είπε αυτά, με παιδική σοβαρότη-τα. Έπειτα, γύρισε, ζωγρά, στο νέο.

—Ντούγκλας, έτσι θα είναι καλύτερα... Ν' αγαπήσεις εσύ τη Βελιού. Είναι τόσο όμορφη κι' αυτή, και ξέρει την τέχνη της αγάπης, ένωια σου. Αυτή γνώρισε πολ-

λους άντρες, Ντούγκλας: ενώ εγώ δεν α-γάπησα κανένα ως τώρα και δεν ξέρω την τέχνη της αγάπης. ...

Με μια απότομη κίνησι, σαν τρελλός την έσφιξε στην αγκαλιά του, κόλλησε τα χεί-λη του στα δικά της.

—Λιλιουβάνια, ψιθύρισε τρέμοντας σύγ-κορμος κι' εγώ δεν ξέρω την τέχνη της α-γάπης. Κι' εγώ δεν αγαπάω ποτέ. Έλα Λιλιουβάνια, χάρισέ μου την αγάπη σου... Η Βελιού άς αγαπήσει άλλον, άς αγαπήσει το Ζάμπα.

Χωρίς να θυμώσει ή νέα, τραβήχτηκε α-πό την αγκαλιά του. Κουνώντας το χαρι-τωμένο της κεφάλι, είπε:

—Οχι, σου είπα πως δεν μπορώ. Τον αγαπώ αληθινά το Ζάμπα. Θέλω να γίνω γυναίκα του.

—Λιλιουβάνια, δέξου τη δική μου την αγάπη. ...

Τουβάλε το δακτυλάκι της στα χείλη του.

—Σάπια! του είπε μ' ένα πονηρό χα-μόγελο. Τα ίδια σου τα λόγια τα ξεχνάς; Έσύ δεν έλεγες προχθές πως κάθε γυναί-κα πρέπει ν' αγαπά ηέν άντρα, και κάθε άντρας μια γυναίκα; Τώρα, γιατί, αφού σου λέω πως αγαπώ το Ζάμπα, θέλεις ν' αγα-πήσω κι' εμένα;

—Τον ρωτούσε με παιδική αφέλεια. Κι' η αφέλεια αυτή τον έκανε να νοιώσει θαθεία στην καρδιά του τη ντροπή.

—Λιλιουβάνια, γι' αυτό σου λέω πως κάνω έγκλημα που σ' αγαπάω! Γιατί τα ίδια μου τα λόγια τα ντροπιάζω. Είμαι ά-νάξιος να φορά αυτό το ιερό ένδυμα, είμαι ανάξιος να λέγομαι Ιεραπόστολος. Αν μ' άκουγε ο πάστορ Ρίσαρντ, θα είχε το δι-καίωμα να με τιμωρήσει σκληρά!...

—Αν μ' άκουγαν οι αδελφοί μου, θα είχαν το δι-καίωμα να μου γυρίσουν την πλάτη, να μη μου μιλήσουν όλη τους τη ζωή. Είμαι άνα-ξιος χίλιες φορές!... Άλλα η ομορφιά σου με τρέλανε, Λιλιουβάνια. Το χαμόγελό σου μου άνοίγει θαρρώ τον Παράδεισο. Νομίζω πως όλες οι αγάπες είναι θανάσιμο αμαρ-τημα, και μονάχα η δική σου η αγάπη δεν είναι. Λιλιουβάνια, αγάπησέ με! Κι' έπει-τα, άς γίνη ό,τι γίνη...

—Έκανε να την αγκαλιάσει. Αυτή σβέλτα σαν ελαφίνα του έσφυγε, τον κύτταξε έπει-τα γλυκά και γελαστή, και του είπε:

—Ντούγκλας, αγαπάω το Ζάμπα. Στην πατρίδα μας όταν μια κοπέλλα πη σ' έναν άντρα πως αγαπάει άλλον, εκείνος δεν της ξαναμιλάει πιά για αγάπη...

—Έχασε το πρόσωπό του στο χέριά του ο Ντούγκλας. Τα μάγουλά του έκαιγαν, τα μηλίγγια του χτυπούσαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο «ΚΩΔΙΞ ΤΟΥ ΙΩΝΑ»

Το εικονιζόμενο βιβλίο, ένα από τα αρχαιότερα του κόσμου, είναι μια «Καινή Διαθήκη» γνωστή ως «Κωδίκης του Ιωνά». Ο «Κωδίκης» αυτός που έχει γραφή στη Συροαραμαϊκή γλώσσα, τον 5ον μ. Χ. αιώνα, μεταφέρθηκε, πρό ημερών, απ' το χρηματοκιβώτιο μιας αμερικανικής τράπεζας, συνοδεία αστυνομικών, στη βιβλιοθήκη του δημοκρατικού Κοι-κρέσου, όπου θα μεταφραστεί από ειδικούς επιστήμονες. Είναι αξίας 1.500.000 δολλαρίων.

Ο ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ

Ο πιο σημαντικός και καλοφτιαγμένος δρόμος των Άλπεων χάρηθηκε και κατασκευά-στηκε το 1826. Συνδέει το Βιναγκάου του αυστριακού Τυρόλου με το Φόρμιο του (Ιταλί-κού και πρναιέ από μια κορυφή ύψους 2.600 μετρων. Ο δρόμος που έχει μήκος 50 πε-ρίπου χιλιόμετρα, στην αρχή περνάει ανάμεσα από σκιερά δάση και καταπράσινα λει-βάδια κι' έπειτα από βραχώδεις άγονες κι' απόκρημνες πλαγιές. Ο δρόμος αυτός, ένα τμήμα του οποίου βλέπετε στη φωτογραφία μας, έχει 82 μεγάλες στροφές και κατασκευά-σθηκε όταν η Βενετία και η Λομβαρδία ανήκαν ακόμη στην Αυστρία. Οι μηχανικοί δε-τόν χαραξαν τόσο τέλεια, ώστε να μην παραστή ανάγκη να γίνη καμιά μεταβολή.

τισμός τόσο, νερό τόσο, φαγητό τόσο — πρόσθεσε άσπρη ένα κομμάτι — «Οικογενειακή γαλήνη δρ. 600».

Πέρασαν έτσι, ήσυχα κι' άγανημένα, κάπου έξη μήνες. Κι' έκεινο το πρωί, καθώς ο Άντωνάκης ήτανε βυθισμένος στη γλυκερά πρωινή νάρκη, άκουσε σα-ματά στη σάλλα, δίπλα από την κρεβατοκάμαρα. Οι καρέκλες πήγαιναν κι' έρχόντουσαν από πάτωμα κι' ή σκαμπά έβγαζε άνατριχιαστικά την ένδιάμεση πόρτα. Ο Άντωνάκης έσηπνε κι' άπορούσε. Σκούνησε τη θύνη, που δεν είχε πάρει είδησι ακόμα:

— Άκούς; της είπε.
— Μαί!
— Τι πάει να πη αυτό;
— Μήπως έχασες χτές να της δώσεις το ταχτικό της;
— Όχι. Θυμάμαι καλά πως της έδωσα δύο δεκάκια.

Τότε δεν καταλαβαίνω. Μα' ο θόρυβος σταμάτησε και δεν άκούστηκε τίποτα πιά. Θυώνοντας ο Άντωνάκης έδωσε στην πεθερά του το είκοσάρι. Έκείνη τόν ήπρε, χωρίς να πη ευχαριστώ και αστό καλό. Ήτανε μωτρωμένη. Ο Άντωνάκης πάλι άπόρησε. Το άλλο πρωί, πριν ήμερωση ακόμα, ξανάρχισε ή χθεσινή ιστορία. Έτούτη τη φορά, μάλιστα, πιδ έντονη, γιατί, έκτός από τις καρέκλες και τη σκαμπά, ξεχύθηκε και το φάλλσο μακρόσυρτο θλιβερό τραγούδι, που τραβούσε σαν κουβάρι χωρίς άκρη.

— Άκούς; είπε ο Άντωνάκης στη θύνη.

— Μαί. Θα τη ρωτήσω.

— Για άσε και σήμερα, να ίδου-με άν θύνη συνέχεια.

Είχε και συνέχεια. Ή κυρία Εύμολπια μήκε ήμερώματα την άλλη μέρα στην κρεβατοκάμαρα και τέγτωσε τα παρόντα. Ένας παγωμένος άέρας ξεχύθηκε μέσα κι' έφερε ρίγη στο ζευγάρι που ή-τανε έαπαλωμένο.

— Άείντε, σηκωθείτε, που μου χουζουρεύετε σαν τεμπέλοσκυλα. Οι νοικοκυραίοι σηκώνονται πρωί.

Ο Άντωνάκης δεν ήλπιζε. Ση-κώθηκε. Όσαν έφρευε, έδωσε το ταχτικό είκοσάρι, που ή πεθερά τόν ήπρε με μιά χειρονομία περιφρονητική. Το μεσημέρι που γύρι-σε, ή θύνη τόν ήπρε ιδιαίτερα:

— Ή μαμά ζητάει άδελφοί, τού είπε.

— Άδελφοί; Γιατί;

Τουδωσε μιά έφημερίδα, με χρο-νολογία τρεις μέρες ναρίτερα και τουδωσε μια είδησι με χοντρούς τίτλους: «Γενική άδελφία των μι-σών κατά 25 %».

— Μου την έδωσε ή μαμά, είπε.

— Έτσι θα τόν πώμε;

— Έξω κι' έγώ; Έκείνη έτσι τόν πώει.

Κι' από την άλλη μέρα, τόν με-ροκάματο ατέθηκε ένα τάλληρο. Ή κυρία Εύμολπια χαμογέλασε:

— Στό καλό, παιδί μου. Και να προσέχης τ' αυτόκινητα.

Άκόμα κάμποσος καιρός, χωρίς φωνές και θόρυβο κι' έπειτα ξανά ή σκαμπά, οι καρέκλες και τόν μακρόσυρτο τραγούδι. Και τότε; Ή μέρες που έρχόντουσαν Χριστού-γεννα.

— Χρονιάρες μέρες! είπε ο Άν-τωνάκης. Διάλεξε την εποχή. Άδ-ελφοί θέλει πάλι;

— Όχι, δεν ήθελε άδελφοί. Τόν ήθελε, έγραψε πάλι ή έφημερί-δα, που τού έδωσε ή θύνη τόν βρά-δυ: «Από χθές ήρχισεν ή κατα-βολή τού 13ου μισθού εις τούς έρ-γαζόμενους».

Αυτό δόθηκε έφ' άπας και ή οι-κογένεια πέρασε καλές γιορτές. Όμως ή κυρία Εύμολπια άγρόσε και μιά γραβάτα — δώρο στο γαμ-πρό της. Κι' άκόμα κάμποσος και-ρός χωρίς σόνηφα και βροντές.

Άυτές ήρθαν έπειτα από μερικές μέρες. Όχι, όμως, από την κυρία Εύμολπια. Ήρθαν από άλλο. Καθώς ο Άντωνάκης έπείστρεφε στο σπίτι του τόν βράδυ, δύο γει-τόνοι του, ο Άλέκος και ο Θά-δορος, δύο σοδαροί άνδρες, που τόν περίμεναν στη γωνία, τόν στα-μάτησαν:

— Κύριε Άντωνάκη, μπορούμε

νά σοφ ποδή με δύο κουδέντες;

Τόν ήλραν στο καφενείο. Μήλησε πρώτος ο Άλέκος.

— Τι σοφ χρωστάμε, κύριε Άν-τωνάκη μου, να μās άνάγης τέ-τοια φωτιά στα καλά καθούμενα;

— Τι φωτιά;

— Με τις πεθερές μας. Άς τώ-ρα, κουτσά-στραβά, τα πηγαίνω με άλλον καλά μαζί τους. Μαθεύ-τηκε όμως πως έσύ έχεις κόψει μισθό στη δική σου, γιά να μη σοφ γκρινιάζή και ξυπνήσανε κι' αυτές. Άσχίσανε με τη γκρινία και, σιγά-σιγά, τόν φέρανε με τρό-πο. Ζητώνε να τούς κόψουμε κι' έμεις μισθό.

— Κόψτε τους.

— Άι! δεν της κόσω τόν λαϊμό καλύτερα! φώναξε με άγανάκτησι ο Θάδορος.

— Κόψτε της τόν λαϊμό. Άλλά έγώ τί φταί;

— Έσύ έδωσες τόν κακό παρά-δειγμα. Χωρίς να λάβης υπ' όψι σου τις γενικότερες συνέπειες. Ούτε γλυκό ψωμί τρώμε, ούτε ό-πιο ευχαριστιόμαστε. Από τὰ μαύρα ήμερώματα άρχίζουν τη φασαρία στο σπίτι.

— Τραγουδάνε κιόλας;

— Τραγουδόν τόν λές αυτό τόν πρόμα; είπε ο Άλέκος. Δεκαπέντε μέρες τώρα άκούω από τις πεν-τέμιση τόν πρωί τόν γέρο-Άημος πεί-θανε, ο γέρο-Άημος πείθανε! Όλο αυτό τραγουδάει κι' ο γέρο-Άη-μος κοντεύει να πεθάνη και μένα.

— Ή δική μου τραγουδάει τόν «Κλάψε με μάννα, κλάψε με», εί-πε ο Θάδορος. Από πού ήλρανε τόν μάσημα;

— Αυτάμει πολύ, άπάντησε ο Άντωνάκης. Άλλά τόν κακό έγινε. Τώρα βγάλετε τα πέρα όπως μπο-ρείτε. Κόψτε τους μισθό ή κόψτε τους τόν λαϊμό. Ό,τι σας έρχεται πιδ εύκολο.

Τόν πιδ εύκολο ήτανε να τούς κόψουμε μισθό. Κι' όχι μονάχα αυτά τὰ δύο θύματα. Ή κυρία Εύμολπια έκανε δολέκηλη κίνησι στη γειτονιά και έσέηκωσε όλες τις πεθερές.

— Κι' έμεις έογαζόμενες γυ-ναίκες είμαστε, τούς έλεγε. Φρον-τίζουμε τόν σπιτί, τούς ναντείνουμε τὰ παιδιά και τόν σπουδαίτερο, τούς σπάζουμε και την κόρη που παντρευτήκανε. Πρέπει να μās πληρώνουν. Και μάλιστα, σύμφω-να και με τόν τιμάρημο.

Μέσα σέ λίγο διάστημα, σέ πολλά σπίτια της γειτονιάς, που είχαν και πεθερά μέσα, έτσι τα-κτοποιήθηκε ή οικογενειακή είδη-ση. Κι' ένα βράδυ, φτάνοντας στο σπιτί του, ο Άντωνάκης, είδε να βγαίνουν από μέσα καίμια ντου-ζίνα γυναίκες, από πενήντα κι' ά-πάνω. Γνώρισε μερικές. Νά ή κυ-ρία Θεαλινόη, Ψηλή και ξερακία-νή, με σφιγμένα χείλη, να ή κυρία Εύαγγέλω, χοντρή, που ή σκευνομοσία με δύο, να ή κυρία Εύτέρη, ή ζωφίλη, που άγαπάει τὰ σκυλιά και κάποτε δάγκωσε τόν γαμπρό της, να ή κυρία Ίου-λία, ή κυρία Ζωίτσα, ή κυρία Κα-τερίνα. Τις καλησπέρισε — κι' έ-κείνες τού χαμογέλασαν με συμ-πάθεια.

— Τι γύρευε όλο αυτό τόν πεθε-ρομάνι; ρώτησε ο Άντωνάκης τη θύνη, όταν έμειναν μονάχοι.

— Είχαν συνεδρίασι. Και έξερεις τί άποφάσισαν;

— Τι;

— Να γραφούν στο ΙΚΑ! Ή μαμά ανέλαβε να φροντίσει.

Έκείνη τη στιγμή, ήπικε, σο-δαρή και περήφανη, ή κυρία Εύ-μολπια. Ο Άντωνάκης σηκώθηκε και όποκλήθηκε.

— Τά σέση μου, κυρία Πρόε-δρος!

Ή μαμά εύχαριστήθηκε. Και, χωρίς να γάση τη σοδαρότητά της, ρώτησε τόν γαμπρό της:

— Δεν μού λές, παιδί μου. Μπο-ρείς να μού βρής άδριο και να μού φέσης τόν νόμο, που λέει γιά τις συλλογικές συμβάσεις;

Τώρα τί θα γίνη παρακάτω, δεν ξέρω. Εκείνο που ξέρω είναι, ότι όλοι οι παντρεμένοι γείτονες, έκο-ψαν την καλήμέρα τού Άντωνάκη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

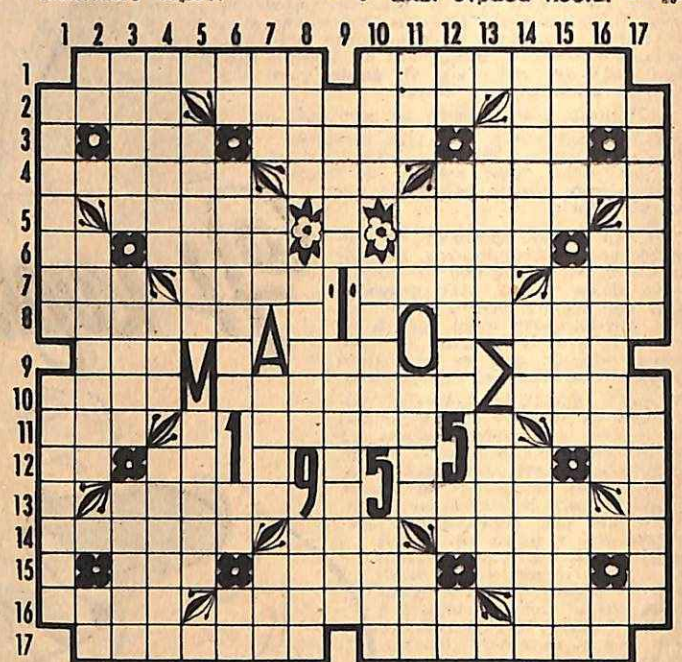
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 536

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Θρησκευτική δοξασία που άποκλίνει τών παραδεγμένων δογματικών κανόνων.— Ρήμα που μās κάνει να μη πατάμε στη Γη.
- 2 Βουνό της Θεσσαλίας.— Ένας τέτατος άρρωστος βρίσκειται σέ πολύ δύσκολη θέ-σι.— Πρωτεύουσα άμυνήμου έλληνικού νόμου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Λέγεται και ζέβρος.— Το προτετώ όρόσημα.
- 2 Τροτρέπει.— Έρχομός.— 620.
- 3 Ίστορική πόλις της Θρυγίας κοντά στην όπιο ο Μ. Άλέξανδρος νίκησε τούς Πέρσες.— Διάκενον.—Κού-νια.
- 4 Έχει στραβά πόδια.— Ά-

- 3 Πόλις άλλου ολαβιού-πολις.— Άνοσσία.— Είναι πολύ έγυστικό.
- 4 Δεν λογοριάζει τόν κίνδυ-νο.— Κατάρα.— Μπαίνει μό-νο σέ βασιλικό κεφάλι.
- 5 Πρόχειρο φαγητό.— Μέτρα άνωστα σέ μιά δημοκρατι-κή χώρα.
- 6 Νότα.— Σιδηρόδρομοι.— Τί-τλος που άποκτάται μετά θάνατον.—Συνεχόμενα στην έκπιοσι.
- 7 Άπαντα.— Και ναι και όχι.—Άμμιούρημα της φαντα-σίας μας.—Ποταμός της Έλ-βετίας.
- 8 Πόλις της Α. Μακεδονίας.— Μιά άλλη πόλις της Κεντρι-κής Μακεδονίας.
- 9 Τό μικρό όνομα περιφήμου τραγουδιστή.— Κατάφα-σις.— Τά άντικατέστω ο ΟΤΕ.
- 10 Άδιακρίτως μεγέθους.—Γαί-δουράκι.— Άπ' όλους σεθα-στά.
- 11 Όργανο αίσθήσεως.— Όρ-ρεμα.— Κτητική άντωνυμία (ούδ.).
- 12 Άναφορική άντωνυμία.—Νό-τα.— Τόν μικρό όνομα με-γάλου γκάνγκστερ.— Ξενι-κή άρνησις.
- 13 Όργανα αίσθήσεως.— Ό λευκός βρίσκεται μόνο στην Ούδαιγκτιων.
- 14 Τυλίγ.— Ποσοτικό έπίρρη-μα.— Άρχαία πόλις της θρα-κικής χερσονήσου, όπου έ-μενε ή Ήρώ.
- 15 Όργανα αίσθήσεως.—Προσ-παθούμε με κάθε τρόπο να τόν σταματήσουμε.—Ναυτι-κό παράγγελμα.
- 16 Τό χρώμα τούς δεν προδι-δει ύγεια.— Σατρίζει.— Σύνορα.
- 17 Σηροί καρποί.— Έλλειψις κρηνίου σέ νεογέννητο.

Ή λύσις τού 535 στη σελ. 82

Νυφέ και Νυφέ

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Ο θεατρώνης; Χι! σαν καλή φαίνεται ή... φωνή σας. Σας προσλαμβάνω!...

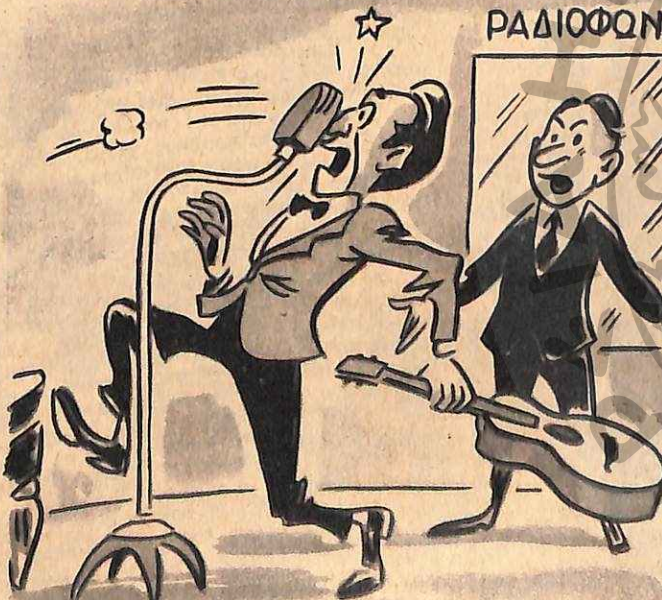
— Λοιπόν Τετό; Σε προσλάθανε

— Και τώρα, ντενέτε από δημοσίους υπαλλήλους, θα τραγουδήση, με συνοδεία ταμπουρά και μπαζαδέ-λας, τόν θούριον τού Καραϊσκάκη!...

— Λυπεύμαι, δεσποινίς. Έδώ δεν είναι ίχθυοτρο-φείον!...

— Και στέπα! Μην τού κάνης παραφωνίες, γιατί τατίζεται!...

— Και τώρα, ό γνωστός σας Μπάμπης Μαλούρας στην έπιτυχία τού «Αυτός ό ζωντας τί μούχει κάνει!»

Αν θέλετε να παχύνετε λίγο

Όταν άλλοτε οι γυναίκες πήγαιναν στην έξοχη για ν' αλλάξουν τον αέρα τους, έκαναν πριν μιά προπαρασκευαστική κούρα καθαρό σμού του πεπτικού συστήματος και του αίματος. Η μέθοδος ήταν άριστη, αλλά καθόλου ευχάριστη. Σήμερα οι ειδικοί γιατροί συνιστούν μιά δίαιτα φρουτοφαγίας για το σκοπό αυτό, που εξασφαλίζει την υγεία και την όμορφη της γυναίκας σ' όλο το διάστημα του παραθερισμού. Αν θέλετε να την ακολουθήσετε, να τί περίπου θα τρώτε, επί 5-6 μέρες:

Πρωινό: Δυο πορτοκάλια. Στις 10: 100 δράμια κεράσια. Μεσημέρι: Δυο καλές φέτες πεπόνι, βερύκοκα και κεράσια. Στις 4: 100 δράμια κεράσια. Το βράδυ: Τέσσερα-πέντε ροδάκινα.

Αν δεν βρίσκετε κάποιο απ' αυτά τα φρούτα, το αντικαθιστάτε μ' άλλο ανάλογο. Προκειται, όπως βλέπετε, για φρούτα πολύ ζουμερά, που μπορείτε, αν θέλετε, να φάτε και περισσότερα ακόμα, δίχως κίνδυνο. Ποτέ όμως μην προσθέσετε ζάχαρη.

Αν πεινάτε πιο πολύ, συμπληρώνετε τη δίαιτα με δυο τρία φλυτζάνια γάλα την ημέρα, ή με λίγο γιαούρτι.

Αν το βάρος σας είναι υπερβολικό, δυσανάλογο προς το ύψος σας, ή δίαιτα αυτή θα σας βοηθήσει να χάσετε περί τα 2 κιλά σε μιά βδομάδα. Ο κύριος σκοπός της όμως είναι άλλος, σπουδαιότερος: Καθαρίζει τελείως όλον τον οργανισμό, στομάχι, έντερα και σπυκτό. Επίσης καθαρίζει το αίμα και δίνει ωραίο χρώμα, διαφανές δέρμα, ένα συναίσθημα ελαφρότητας κι ευκίνησίας — με μιά λέξη, ξανα-ναιώνει τη γυναίκα.

Τα φρούτα που έχουν ώριμάσει στον ήλιο, έχουν απορροφήσει τις ευεργετικές ακτίνες του. Μπορούμε επομένως να πούμε, ότι μιά δίαιτα φρουτοθεραπείας ισοδυναμεί μ' ένα έσωτερικό ηλιοδουλειό. Η ωφέλιμη επίδραση των βιταμινών, είναι ανάλογη με το φως και του καθαρού αέρος.

Το φρούτο με τις περισσότερες βιταμίνες είναι το πορτοκάλι, γέννημα της γης των ηλιόλουστων τόπων, όπου βασιλεύει αιώνια άνοιξη.

Άλλο προϊόν που μάς προσφέρει η Φύσις και που προέρχεται αληθινά απ' τον ήλιο και τα λουλούδια, είναι το μέλι. Μπορεί κι αυτό να συμπεριληφθεί στα ελαφρά γεύματα των ημερών της φρουτοθεραπείας, γιατί περιέχει άφθονες βιταμίνες. Συνιστάται μάλιστα ν' αντικαταστήσει τελείως τη ζάχαρη, που σας συμβουλευσαμε ήδη να την αποφεύγετε αυτές τις ημέρες.

Εννοείται ότι, εκτός απ' τα φρούτα που αναφέραμε και που θ' αποτελούν τη βάση της υγιεινής αυτής διατροφής σας, μπορείτε να τρώτε κι όλα τ' άλλα.

Δεν αποκλείεται κανένα — εκτός μόνον απ' τα εξωτικά (μπανάνες, χουρμάδες, κλπ.) που είναι ξένα προς το κλίμα μας και δεν άφομοώνονται εύκολα απ' τον οργανισμό μας. Διαλέγετε όμως πάντα τα ώριμα, που χωνεύονται ευκολότερα κι ωφελούν πιο πολύ.

Μη φοβάσθε πως θα πεινάσετε, με τη φρουτοθεραπεία. Θα χορταίνετε αρκετά, ενώ συγχρόνως ο οργανισμός σας θ' απαλλάσσεται απ' τις τοξίνες και τα δηλητήρια που έχουν μαζευτεί μέσα του.

Αφού τελειώση η δίαιτα της αποτοξινώσεως, εξακολουθήστε στο έξης να προσέχετε πολύ το καθημερινό φαγητό σας. Δεν πρό

κειται πια ν' ακολουθήσετε ώριστην δίαιτα, αλλά να κανονίζετε τι και πόσο θα τρώτε, ώστε να διατηρήτε μιά τελεία ισορροπία του σώματος, που αποτελεί τη βάση της υγείας και της ομορφιάς.

Ιδίως αν θέλετε να παχύνετε λίγο, ή να μην αδυνατίσετε, πρέπει ναχετε πάντα υπ' όψη ώριμους κανόνες που θα σας βοηθήσουν σ' αυτό. Απαραίτητο είναι να μασάτε άργα, ώστε να γίνεται μέσα στο στόμα, με το σάλιο, ή πρώτη πέψη των αμυλωνών ουσιών. Άλλοιώς, το μισό φαγητό πηγαίνει χαμένο, δίχως ν' αφομοιωθί απ' τον οργανισμό.

Να μη λείπουν απ' τη δίαιτά σας τα φρέσκα λαχανικά και χορταρικά, το γάλα και τα φρούτα.

Θέλετε τώρα τη συνταγή ενός καλού κοκταίηλ, που παχαίνει; Σας την προσφέρει ο δόκτωρ Χάουζερ, ειδικός διαιτολόγος του Χόλλυγουντ, επιφορτισμένος με την παρακολούθηση της διατροφής πολυάριθμων στάρ:

Ανακατέψτε ένα κροκό αυγού, ένα πτηνί ζουμί πορτοκαλιού και μιά μεγάλη κουταλιά μέλι. Χτυπήστε καλά το μίγμα, ώπου ν' αφρίσει και να γίνει ελαφρό κι όμοιογενές. Τό κοκταίηλ αυτό, νοστιμώτατο κι υγιεινό, πίνεται στο διάστημα της ημέρας, ανάμεσα στα φαγητά. Είναι θρεπτικό, χωρίς να κουράζει το στομάχι.

Φαίνεται εξακριβωμένο επιστημονικά, ότι οι αδύνατοι άνθρωποι έχουν στομάχι και έντερα μικρότερα απ' τα κανονικά. Πρέπει, λοιπόν, να μην τα πολυκουράζουμε. Προτιμώτερο δηλαδή να τρώνε από λίγο και συχνά, πολλές φορές την ημέρα, παρά λίγες φορές και σε μεγάλες ποσότητες.

Ας μην αφήνουν να περνάει ολόκληρο το πρωί, δίχως «κοκταίηλ». Στις 10-10½, ας τρώνε ένα φρούτο, γάλα με μέλι, κλπ. Το ίδιο θα κάνουν και τ' απόγευμα. Θα δούνε δε πολύ γρήγορα τα ευεργετικά αποτελέσματα αυτής της διαίτας.

Να τώρα μερικά καθημερινά μενού, συντεταγμένα από ειδικούς διαιτολόγους, για όσους και όσες θέλουν να παχύνουν λίγο:

1) Πρόγευμα: Ζουμί πορτοκαλιού, με το οποίο έχετε χτυπήσει ένα κροκό αυγού και λίγο μέλι. Ένα φλυτζάνι γάλα ή κακάο, με δυο φέτες ψωμί ή κέικ, αλειμένες με βούτυρο. Στις 10: Ένα φλυτζάνι γάλα με λίγο μέλι. Μεσημέρι: Γαρίδες ή σολωμός με μαγιονέζα. Απόγευμα: Μερικά φρούτα ή χυμός φρούτων με λίγη ζάχαρη. Βράδυ: Ένα μπιφτέκι, γαρνιρισμένο με πατάτες και σπανάκι. Μιά φέτα γλυκίσμα.

2) Πρόγευμα: Μερικά φρούτα ή ζουμί φρούτων. Δυο αυγά μελάτα. Ψωμί με βούτυρο. Μαρμελάδα πορτοκαλιού. Ένα φλυτζάνι γάλα. Στις 10: Ένα φλυτζάνι ζουμί από δαμάσκηνα. Μεσημέρι: Ντοματοσαλάτα, γλυκό τυρί φέτα, ένα φλυτζάνι γάλα. Απόγευμα: Μερικά φρούτα. Βράδυ: Παγωμένος χυμός ντοματας. Φιλέτο μοσχαρίσιο με πατάτες. Σαλάτα από φασολάκια και μαρούλι. Μήλα βρασμένα με μέλι, στα οποία έχετε προσθέσει και λίγη κρέμα σαντιγύ. Μπισκότα.

3) Πρόγευμα: Μερικά φρούτα, ένα φλυτζάνι γάλα, ψωμί χθεσινό αλειμένο με βούτυρο. Στις 10: Ένα φλυτζάνι ζουμί πορτοκαλιού, στο οποίο προσθέσατε μιά κουταλιά μέλι. Μεσημέρι: Κόττα με σαλάτα ντομάτα και μαρούλι. Απόγευμα: Ένα φλυτζάνι γάλα. Βράδυ: Πουρέ σπανάκι, τυρί, πατάτες βραστές με φρέσκο βούτυρο. Κομπόστα από μήλα.

Είπατε μήπως, ότι... η τσέπη σας δεν αντέχει σε τέτοια δίαιτα; Αυτό είναι άλλο ζήτημα, που δεν προβλέπουν, βέβαια, οι ειδικοί!

Ισοτιμία

Τα θηλυκά μας τώβηλαν βαθειά μέσ' στην καρδιά τους να βγάλουν όπωσδήποτε, μιά μέρα, την ποδιά τους, να ίδια δικαιώματα μαζί μας ν' αποκτήσουν και στ' άντρικά οικόπεδα... ποδιάρι να πατήσουν! Γι' αυτό, λοιπόν, κινήθηκαν προς όλα τα σημεία, κι' αγώνες πλείστους έκαναν για την ισοτιμία, ώσπου εξισώθηκαν απόλυτα μ' εμάς «κι' ισοτιμίας έτυχον», με όλας τας... τιμές!

Μαζί μας, ήγουν, έγιναν τα θήλα παρόμοια, στα πόστα μας, στις θέσεις μας και σ' όλα τα προνόμια χωρίς και την περιπτωσιν καμπόσοι ν' αποκλείσουν, ότι μπορεί, αργότερα, να μās... υποσκελίσουν! Και πρέπει, ο καθένας μας, να ξη μ' αυτό το φάσμα, μετά της εξισώσεως την τεραστία νίκη, γιατί δεν αποκλείεται το «άσθενες» το πλάσμα, στους «ισχυρούς παράγοντες» της χώρας μας ν' ανήκη!

Αμφιβολία—έπειτα—κι' αντίρρησης, δεν μένει, πως ή γυναίκα, κύριοι, ή χειραφετημένη, στις τόσες κατακτήσεις της καινούργιες θα προσθέσει και θ' αποκτή μ' ευχέρεια την πιο σπουδαία θέσι! Μπορεί, για να μη χάνουμε χαρτί και χρόνο τζάμπα, με την καταπαύση της και με ωραία γάμπα υπηρεσίες πάμπολλες να πιάνη νύχτα-νύχτα, κι' εσύ, προς χάριν της γυνής, «υπηρεσία» να γινή και δακτυλοδεικτούμενη «μοντέρνα καμαριέρα».

Με τέτοια χειραφέτησι θεδόν είναι κι' επόμενον να βλέπουμε τον άρρενα παντού... «ανταρπούμενο» και ν' αντικρύβουμ' όλοι μας, χωρίς αιδώ καμμία, γυναίκες στα πρωτόκολλα, στο κράτος τα ταμεία, στις «πόστες» και στα «πόστα» μας να συγχο-μπανοβγαίνουν κι' ωραίες ταχυδρόμους τό... γραμμα να πηγαίνουν!

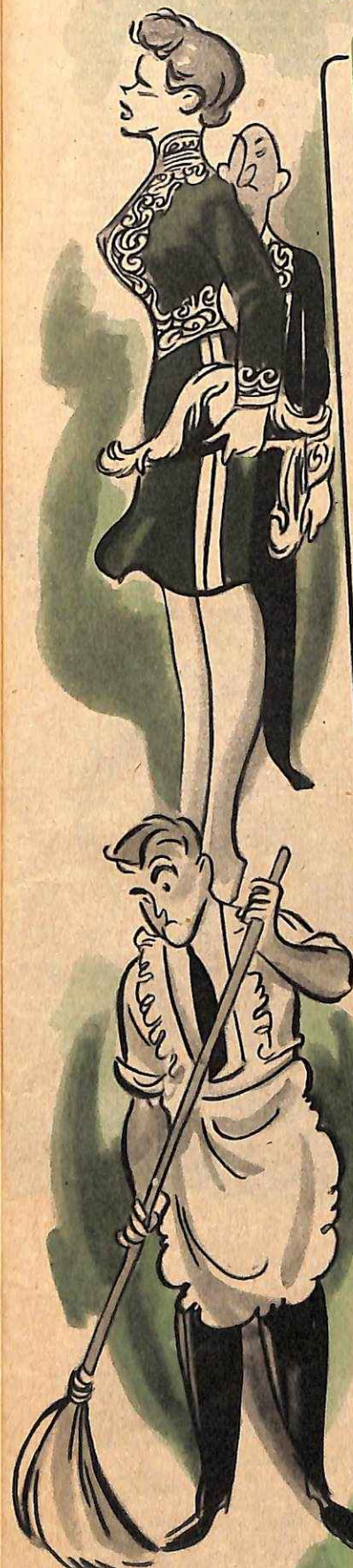
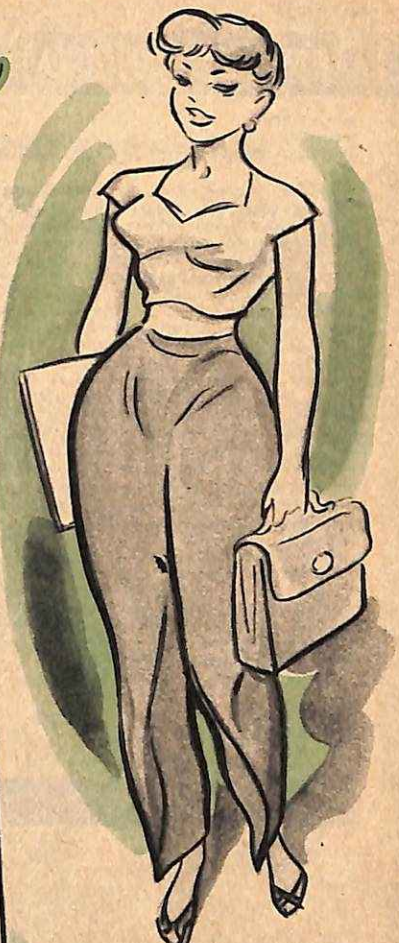
Να βλέπουμε, συνέχεια, χιλιάδες πάπιες, χήνες να είναι προϊστάμενες και δη... τημηταρχίνες, όποτε το συμπέρασμα, ωνάχο του πηγάζει, πως κάθε τημηταρχίνα το λάδι θα μās βγάξη κι' αλύγιστη στον πόνο μας, θα στέκη και σκληρή και του ραδιοφώνου μας ή... «Βεργολυγερή»!

Άθρες υπάρξεις πανταχού τη δροσί θ' αναπτύσσουν και τη... διπλωματία μας μπορεί να κατακτήσουν μιά κι' είναι... διπλωμάτισσες μεγάλες από κούνια τους... επ' τη ψηλή τους κορυφή, ως τα ψηλά τακούνια τους... Κι' εφ' όσον έχουν, πάντοτε, στα... προξενεία μαγιά, κατάλληλες θα κρινώνται και για τα... Προξενεία!

Γυναίκες, όπωσδήποτε, μ' αυτή την τακτική, θα γίνονται κι' έπισημοι... νομομηχανισμοί κι' επιτυχίες θαχύνουν μεγάλες και τρανές, μιά κι' όλες τους, ανέκαθεν, δουλεύουν... μηχανές! Εκτός των άλλων θέσεων, ενδέχεται ακόμα και εις το πυροσβεστικό να δρασούνε το σώμα! Της πυρκαγιάς το σβόσιμο τούτέστι θ' αναλάβουνε και με τις έπιεμβάσεις τους... φωτιές θα μās ανάβουνε!

Τέλος, για να μη φλυαρώ, το θηλυκό το πονηρό, από το κάθε πόστο μας θα μās απομακρύνει και πάσης εργασίας του τον κούλον θα εδρύνει! Εφ' ό κι' ικανοποιήσι θα νοιώδης, συν τω χρόνω, αν μείνουνε στα χέρια σου οι... Εφορίες μόνο, γιατί νομίμως τότε πιά — και μ' ένταλμα επίσημο — θα επιβίδωσαι, συχνά, στών θηλυκών τό... γούναρ!...

Εισαγωγή... ο Συνεργάτης Γ.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

ΑΝ ΕΞΑΙΡΕΣΟΥΜΕ μερικές βρετανικές μονάδες, αυτοί που έζησαν έντονα τη «Μάχη του Αιγαίου», ήταν οι θρυλικοί καταδρομείς του 'Ιερού Λόχου. Από τον Αύγουστο του 1943 και ως την άπελευθέρωσή, οι Έλληνες κομάντος έδωσαν κυριολεκτικά το Έλληνικό Αρχιπέλαγος, που φλεγόταν απ' άκρη σ' άκρη. Το γερμανικό θηρίο ξεμυλούσε. Μα στο άγριο ψυχράγημά του, σκορπούσε φωτιά και θάνατο. Το καλοκαίρι του 1944, πέρασε δόκιμο σχεδόν μέσα σε μία εκπληκτική πολεμική ένταση. Τόσο, ώστε ν' αναγκάσει τον Άγγλο ταξίαρχο Χένρυ Μίτσελ, να πη στο στρατηγικό Ουίλσον: —Αυτός δεν είναι πόλεμος. Είναι κάτι άλλο, που δεν βρίσκω καταλληλό όνομα να το δώσω. Μόνο τρελλοί ήρωες σαν τους Έλληνες μπορούν να τον κερδίσουν. Και θα τον κερδίσουν.

Δεν είχε διάλογο αδικία να μιλή έτσι ο εμπειροπόλεμος εκείνος ταξίαρχος. Για να πάρη κανείς μια ιδέα τι γινόταν τότε πάνω στα ήρεμα νερά και στις στεριές του Αιγαίου, δανείζομαι μερικά αποσπάσματα από το ημερολόγιο ενός 'Ιερολοχίτη, που έλαβε μέρος σε όλες σχεδόν τις επικίνδυνες αποστολές στα νησιά μας. Νά τι γράφει:

16 ΙΟΥΛΙΟΥ 1944.— Φεύγουμε από τη Σύμη ύστερα από μία λαμπρή νίκη. Οι Γερμανοί του νησιού παρεδίδονταν όλοι και τώρα μεταφέρονται στη Μ. Ανατολή με τη συνοδεία μας. Οι περισσότεροι είναι παιδιά άμουστα, που πριν από λίγο άκουγαν τους μεθυστές αμερικανούς, οι κανονοί και οι εκρήξεις εξακολουθούν. Το «Καστέλλο», το παλιό φρούριο του νησιού, φλέγεται. Ο διοικητής μας, αντίστοιχαματάρχης Τρ. Τριανταφυλλάκος, αισθάνεται κρυφή υπερφάνεια. Αυτός δώσε τη νίκη. 'Οπότε η ψυχή του κλαίει, όπως κλαίει η ψυχή όλων μας. 'Εκεί κάτω, στο ήρωικό νησί της Σύμης, αφήσαμε για πάντα δύο συντρόφους: τους ανθυπολοχαγούς Εύστρ. Τσέλα και Γιώργο Μενεξιδή.

19 ΙΟΥΛΙΟΥ.— Από τον όρμο Μπαλίου—βρίσκεται στα Τουρκικά

πλοία. Πέντε δόκιμα μερύνχια κράτησε η κατασκοπική αυτή της θάλασσας. Ο Παπαδόπουλος γύρισε στη βάση του στις 28 του ίδιου μηνός, με πολύτιμες πληροφορίες. Συγχρόνως μ' αυτόν, μία δεύτερη ομάδα είχε φύγει για την Τήλο, υπό τον ανθυπολοχαγό Γραϊκό. 'Η αποστολή είχε άπολυτη επιτυχία.

24 ΙΟΥΛΙΟΥ.— Το μεγάλο βάρος γύρω από τον όρμο Μπαλίου, έπιασε φωτιά. Οι φλόγες του φτάνουν στον ούρανό κι' οι Τούρκοι άγανακτούν μαζί μας. Μας κατηγορούν ότι δεν προσέχουμε την περιοχή τους. Με το δίκιο τους. Όπως απέδειχθη όμως από τις ανακρισεις, τη φωτιά την έβαλαν Γερμανοί πράκτορες. Το «Αποσπάσμα Αιγαίου» και η Βρετανική ναυτική βάση, αναγκάζονται να ξαναγυρίσουν στο Ντερεμέ, εκεί που ήταν δηλαδή και πριν. Οι εξορμήσεις εξακολουθούν. Μία μικρή περιπόλος έφυγε για την Αστυπάλαια, υπό τον ανθυπολοχαγό Μπουρδάνο και άλλη μία, υπό τον ανθυπολοχαγό Μεταξά, για την 'Ιο. Όλα πήγαν καλά.

27 ΙΟΥΛΙΟΥ.— Το εξοπλισμένο περιπολικό «1381» είναι έτοιμο γι' αναγνώριση. Προορισμός του η Χίος και η Μυτιλήνη. 'Η πρώτη περιπόλος αποτελείται από τους ανθυπολοχαγούς Γιώργο Βορριά, Παντελή Ζάτο, Στέφανο Φόγκα, Γιώργο Σπανόπουλο και τους Βρετανούς Νταϊνς Πράντσερ και Τζων Σέλτερ. 'Η δεύτερη αποτελεί Μιχ. Γαληνός, τον ανθυπολοχαγό Άναστ. Δημητρουλή, τον Γιώργο Ζωρδέλη, Νίκο Λαγύ, Γιάννη Βαντούρη και το Βρετανό διαδίδαστη Πίτερ Χάσαρτ. 'Η επιδρομή της Μυτιλήνης έγινε στο Πέραμα με καταπληκτική ταχύτητα. 'Εκτός αυτού, στην επιστροφή τους κατόρθωσαν να αλχηματίσουν και ένα έγχρωμο καΐκι.

Όπως βλέπει κανείς, τ' αποσπάσματα αυτά του ημερολογίου, μιλούν με απλή και ευγλωττή γλώσσα. Δεν περνάει μέρα σχεδόν, που τα νησιά του Αιγαίου να μη δεχτούν τους άφοβους μαχητές μας. 'Αν πάσουμε με τη σειρά τις ημερομηνίες, θα δούμε ότι από τις 2 έως τις 20 Αυγούστου, ξεκίνησαν από το Ντερεμέ ένα σωρό αναγνωριστικές περιπόλοι: Στην Πάρο, υπό τον ανθυπολοχαγό Προσά, στην 'Αμοργό, υπό τον ανθυπολοχαγό Καραγιάννη, στη Σαντορίνη, υπό τον ανθυπολοχαγό Χαριτάκη, στους Φούρους, υπό τον υπαστυνόμο Σαρρή, στη Νάξο, υπό τον ανθυπολοχαγό Αιλήτη, στη Μήλο, στην 'Ανδρο, στη Σίφνο, στα Ψαρά, στον Άγιο Ευστράτιο, στην Κέα, στη Λέρο, στην

όπλισμό τους, κανόνισαν με τον κυβερνήτη του πλοίου νάρθη να τους παραλάβει την επομένη το βράδυ την ίδια ώρα.

—Παιδιά, τους είπε ο λοχαγός Κωστολέτος μόλις έμειναν μόνοι. Νομίζω πως φτάσαμε λιγάκι νωρίς. Δεν πρέπει να μάς πάρη κανείς είδησι. Γι' αυτό θα μένουμε κρυμμένοι στην άκρογιαλιά, ώπου να περάση κάπως η ώρα...

Η αποστολή τους στην Κάρπαθο, είχε σκοπό την αναγνώριση ωριμμένων εχθρικών στόχων πάνω στο νησί. Θα προχωρούσαν όλοι μαζί και κατόπιν στο σημείο Δ — που είχε καθορισθεί από πριν — θα χωρίζονταν, θα έκαναν την αναγνώριση τους και θα ξαναγυρίζονταν στο ίδιο μέρος για να ένωθούν και να φύγουν. 'Επί τέλους, ο Κωστολέτος έδωσε διαταγή να ξεκινήσουν. Κάννες όπλων γυάλισαν στη θαμνη άστροφωγιά. Βαδίζαν τώρα στα σκοτεινά, καλά διπλωμένοι. Πρώτοι πήγαιναν οι δεκανείς Ψίλλης και Μανωλάς — ειδικοί σε νυχτερινές άνιχνεύσεις — και σιωπηλά, πατώντας χωρίς κρότο, διάλεγαν, βασιζόμενοι περισσότερο στη διαίσθησή τους, τα σημεία εκείνα που ήταν λιγότερος κίνδυνος να γίνουν αντιληπτοί από τα εχθρικά φυλάκια.

Από κοντά ακολουθούσαν ο ένας πίσω από τον άλλον οι υπόλοιποι, προσέχοντας μην παραπλανηθεί κανείς και ξεμακρύνει, προτού ακόμη δοθεί το απαιτούμενο σύνθημα. Κανένας δεν μιλούσε. Στο έρημο εκείνη την ώρα ακροθαλάσσι, το πιο σιγαλό ψιθύρισμα μπορούσε να προδοθή την παρουσία τους. Και κάθε τόσο ο πρώτος ειδοποιούσε με γνιμμάτα εκείνων που ακολουθούσε, αν έπρεπε να σταθή ή να πέση μπροστά. Κι' αυτός με τον ίδιο τρόπο μετέδιδε τη διαταγή στον τρίτο και ούτως καθεξής. 'Ανηφόριζαν οι άντρες μέσα σε άπόλυτη σιωπή, χωρίς διαταγή. Σέβεται κι' άφοβα προχωρούσαν στο σκοπό τους. 'Εχχαν τ' αυτά τους τεντωμένα, τα μάτια τους τέσσερα. Μά τι ποτε το ύπνο γύρω.

Πρέπει να ξηγήσουμε ότι οι επιδρομές αυτές γίνονταν με τις πιο μεγάλες προφυλάξεις. Ο κίνδυνος να προδοθή η αποστολή τους από τυχαία περιστατικά ήταν πάντοτε μεγάλος. 'Ετον ένδοξαισμό των νησιωτών — γράφει σχετικά ένας 'Ιερολοχίτης στο ημερολόγιό του — τον φοβόμαστε περισσότερο κι' από τους Γερμανούς. 'Αλλοίμονό μας, αν πέφαμε τυχαία πάνω σε κανένα νησιώτη. Οι φωνές του, οι τρεμάλες του και τέλος ο τρελλός ένδοξισμός του, μπορούσε να ξεσηκώσει στο πόδι δόκιμο το νησί και τους Γερμανούς συγχρόνως, που περι-

Ήταν ανάγκη να βγούν από κείνη την επικίνδυνη ζώνη, χωρίς να πάθη κανείς τους τίποτες. Δεν λογάριζε τον έαυτό του. Οι άντρες του μόνο να σώζονταν κι' αυτός άς πέθαινε την ίδια στιγμή.

—Θα προσπαθήσουμε να γυρίσουμε πίσω από το ίδιο μονοπάτι που ήρθαμε, τους είπε. Ο Ψίλλης κι' ο Μανωλάς, θα μπουν πάλι όδγησι. Θυμάστε το δρόμο, παιδιά; τους ρώτησε μ' άγωνία. Θα τα καταφέρετε να τον ξαναβρήτε;

—Αυτή είναι η δουλειά μας, αποκρίθηκαν εκείνοι ήρεμα. Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να βγούμε ζωντανοί από δω μέσα...

Οι άντρες ξανασημείωναν πάλι ο ένας πίσω από τον άλλον. Κάθε βήμα τους ήταν κι' ένα καρδιοχτύπι. Κάθε κατέβασμα ποδιού ήταν και μία λαχτάρα. Πατούσαν ανάλαφρα, όσο μπορεί να είναι ανάλαφρο ένα κορμί που σήκωνε στους ώμους του το βάρος του όπλισμού. Μα ο άδυσόπητος θάνατος κακοφυλαχτούσε. 'Εξαφνα μία τρομερή έκρηξη άνατάρωσε τη γη. Μικρές φλόγες ξεπετάχτηκαν από παντού. Ο Κώστας Ψίλλης, ο ώραιος και τολμηρός δεκανέας του 'Ιερού Λόχου, είχε κομμάτιασει.

—Κώστα! φώναξε με άπόγνωσι ο Μανωλάς που βρισκόταν δίπλα του.

Έκανε να γύρη πάνω του, μα με την κίνησή αυτή, γλύστρησε το πόδι του κι' άκούμπησε σ' ένα δεύτερο διαδολικό μηχανήμα. Μία καινούργια έκρηξη άντηχησε. Ο Μανωλάς σήκωσε τα χέρια του κι' έπεσε μπρούμυτα πάνω στο σκοτωμένο συνάδελφό του. Οι άλλοι, που είδαν την τραγική εκείνη σκηνή, θέλησαν να τρέξουν κοντά του, να του δώσουν βοήθεια. Μα ο Κωστολέτος τους πρόσταξε να μην κινήθη κανείς. Θα ήταν τρέλλα να χαθούν όλοι. Ο τόπος έξερθε από νάρκες. 'Ο ίδιος, πέφτοντας στα τέσσερα, κοτώρθηκε να πλησιάσει τον τραυματισμένο δεκανέα και να τον σηκώσει στα χέρια. Το αίμα έτρεχε σαν βρύση από τις πληγές του, πότιζε τα ρούχα του και τον όπλισμό του. —Κι' όμως πρέπει να φύγουμε! είπε στους άλλους που τον κυτούσαν με άπόγνωσι. Θα ξεκινήσουμε κι' ο Θεός βοηθός...

Κρατώντας στα χέρια το Μανωλά, κίνησαν πάλι άποφασισμένοι να βρουν κάποιο πέρασμα μέσα σε κείνο το ναρκωπέδιο. 'Επιτέλεις κατόρθωσαν να προχωρήσουν κάπου εκατό μέτρα. Όλοι τους πιά άρχισαν να έλπιζουν πως είχαν σωθή και η σκέψη τους ξαναγύριζε πίσω.

Έξαφνα μία τρομερή έκρηξη άνατάρωσε τη γη...

παράλια στο μυχό του κόλπου της ΚΩ—έφυγε σήμερα τη νύχτα μία αναγνωριστική περιπόλος για τη Μισυρο, υπό το λοχαγό Φ. Μεσσηνίου. 'Η φρουρά του νησιού είναι μικρή, όμως ο κίνδυνος μεγάλος. Σε κάθε θαλάσσιο μίλι, παραμονεύει κι' ένα έγχρωμο σκάφος. Τα νερά κυριολεκτικά άδίακτα. Εύτυχος όλα πήγαν καλά. 'Η περιπόλος επέστρεψε στη βάση της έπειτα από δύο μέρες. 'Η αποστολή της είχε άπόλυτη επιτυχία.

20 ΙΟΥΛΙΟΥ.— 'Η Σύμη ξαναγίνεται στόχος μας. Παρ' όλο που στο νησί, μετά από την πρώτη επιδρομή μας, παρέμεινε μία μικρή φρουρά της Βρετανικής Σ.Β.Σ., ο ανθυπολοχαγός Μιχ. Γαληνός, παίρνει διαταγή να φύγη άμέσως. Πρέπει να εξακριβώσει την περαιτέρω διάθεση του εχθρού. Περιμένοντας ανάμεσα από φλεγόμενα κύματα και ναρκωπέδια, ο τολμηρός άξιωματικός με την ομάδα του, κατόρθωσαν να φτάσουν άπαράτρητοι στο σκοπό τους και να επιστρέψουν μετά ασάντα όχτω ώρες. Ο ανθυπολοχαγός Γαληνός άναφέρει, ότι τρία κάσιο περιπόλοι Γερμανοί αποδίδαστηκαν στη Σύμη κι' έχουν έγκυρα στοιχεία σε όχρεές θέσεις. Περιμένουν επίθεσι.

23 ΙΟΥΛΙΟΥ.— Ο υπολοχαγός Παπαδόπουλος έλαβε διαταγή να ξεκινήση για την ΚΩ, επί κεφαλής μιας μικρής αναγνωριστικής περιπόλου. 'Η αποστολή του είναι έξαιρετικά επικίνδυνη. Όπως πληροφορήθηκε η διοίκησή μας, στο νησί έχουν αποδίδαστη τρεις γερμανικοί λοχοί. 'Εκτός αυτού, γύρω από την ΚΩ περιπολούν πολλά έγχρωμα

Τήλο και σ' όλα σχεδόν τα υπόλοιπα νησιά, μ' επί κεφαλής τους άξιωματικούς Κρικεόικα, Μάραντο, Χατζηγεωργέλου, Μπουρδάνο, Μαυρομάτη, Μπίσια, Άθανασίου Γραϊκό και άλλους.

Το πρωί της 20 Αυγούστου έφτασε στη «Βάσι Αιγαίου» η 1η διμοιρία του III τμήματος του 'Ιερού Λόχου, που είχε διοικήτη έναν από τους πιο τολμηρούς Έλληνες άξιωματικούς: τον ταγματάρχη Π. Δημόπουλο. Το τμήμα του άνέλαβε τώρα να συνεχίση το παιχνίδι αυτό της ζωής και του θανάτου, ενώ το II τμήμα — αυτό δηλαδή που κρατούσε ως τότε τις επιχειρήσεις στο Έλληνικό Αρχιπέλαγος — ξαναγύρισε στην έδρα του στην Παλαιστήνη. 'Αμέσως σχεδόν με τον έρχομό του, ο Δημόπουλος συνεργάστηκε με το συντάγμα του ταγματάρχη του Μηχανικού Νικ. Παυλοπούλου, για να καταστρέψουν τα καινούργια τους σχέδια.

—'Ας ελπίσουμε ότι όλα θα πάνε καλά, είπε ο ένας των άλλων μόλις τελείωσαν το πρόγραμμά τους. 'Η Παναγία άς είναι μαζί με τα παιδιά μας...

Η πρώτη επιχείρησή του III τμήματος, είχε ως άντικειμενικό σκοπό την Κάρπαθο. Στις 22 Αυγούστου, μία περιπόλος, που την άποτελούσαν ο λοχαγός Δημήτρης Κωστολέτος — επί κεφαλής — ο ανθυπολοχαγός Γιώργος Οικονομίδης, ο λοχαγός Νικ. Πρωινότης, Μανωλάς, επιδίδαστη Γ. Σπανούδης, Κώστας Ψίλλης και Στέργιος Μανωλάς, έπιδίδαστη καν σ' ένα ΕΜ—ΕΑ και ύστερα από μερικές ώρες κατόρθωσαν ν' αποδίδαστον άπαράτρητοι, ένα υλιόμπερο περίπου από την παράλια του νησιού. Οι τολμηροί επιδρομείς, άφου έβγαλαν έξω τον άπαραίτητο

ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

μεναν την ευκαιρία να μάς χτυπήσουν. Για το λόγο αυτό και η επιχείρησή της Κάρπαθου γινόταν με τέτοιες προφυλάξεις.

Όσοι οι κομάντος έφτασαν στο σημείο Δ, χωρίς κανένα άπρόσπτο. Από εκεί πάνω έβλεπαν δόκιμη την άπέραντη θάλασσα να φασορίζη μέσα σε παράδεισο χρωματισμούς. Το Αιγαίο ήσυχάζε. 'Ηταν χαρά Θεού να το βλέπεις.

Έξαφνα ο λοχαγός Πρωινότης πλησίασε τον Κωστολέτο. —Κύριε λοχαγέ, τους είπε άησυχος, εδώ από κάτω υπάρχει συμμοτόπλεγμα. Μου φαίνεται ύπνοτο...

—Γ'ά ποιά λόγο; τον ρώτησε εκείνος. Πρώτη φορά βλέπεις συμμοτόπλεγμα;

—Όχι, αλλά νομίζω ότι πάσαμε σε ναρκωπέδιο. Ο Κωστολέτος τινάχτηκε από τη θέση του. 'Αν ήταν αλήθεια αυτό, σίγουρα κανείς τους δεν θα τη γλύτωνε. 'Αμέσως έβωσε διαταγή να μείνουν όλοι έκπλητοι. 'Επρεπε να εξακριβώσουν αν το έδαφος ήταν μεγάλο και κατόπιν θα προχωρούσαν. Οι κομάντος έγιναν κατάχαροι, όμως κανείς ποτέ ο κίνδυνος του πλοίου. Το να σκοτωθούν δεν τους τρόμαζε ποτέ ο κίνδυνος του πλοίου. Το να σκοτωθούν δεν τους έπιδει χτυπώντας τον εχθρό, το θεωρούσαν τιμή τους. Μα πάνω σε επίθεσι χτυπώντας τον εχθρό, δεν ήταν ο θάνατός που τους ταίριαζε. Τό να πεθάνουν σχεδόν σαν φυλακισμένοι. 'Εβλεπαν ψηλά το ούρανό, Τώρα έμοιαζαν σχεδόν σαν φυλακισμένοι. 'Εβλεπαν ψηλά το ούρανό, Τώρα έμοιαζαν σχεδόν σαν φυλακισμένοι. 'Εβλεπαν ψηλά το ούρανό, Τώρα έμοιαζαν σχεδόν σαν φυλακισμένοι.

Τα μέλη τους είχαν μουδιάσει και περίμεναν με άγωνία να δούν το αποτέλεσμα. Κάθε στιγμή που περνούσε τους πλημμύριζε καινούργιος φόβος. Όσοι μπρος να πάνε πια μπορούσαν, ούτε πίσω. Μα ούτε και πίσω δεν έπρεπε. Σε λίγο θα ημίερωσε. Κι' οι Γερμανοί, να μένουν εκεί ή γρήγορα θα έπαιρναν είδησι τον αεικλωσισμό τους, θα πού άργά η τους πιάσουν σαν τ' άρνάκια. Κάτι λοιπόν έπρεπε να πηγαίνουν να ήταν άκμή καρδός. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του, κάποιος που ήταν άκμή καρδός. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του, κάποιος που ήταν άκμή καρδός. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του, κάποιος που ήταν άκμή καρδός.

κοντά στο χαμένο τους σύντροφο, που ήταν υποχρεωμένοι να τον αφήσουν εκεί. Ο Κωστολέτος σκούπισε τα δακρυσμένα του μάτια, έριξε ένα τελευταίο βλέμμα και πρόσταξε πάλι να προχωρήσουν, με τις ίδιες πάντοτε προφυλάξεις. 'Η κακία μοίρα όμως εξακολουθούσε το σκληρό της παιχνίδι. Βήμα προς βήμα θοαρρές, ακολουθούσε τη μικρή εκείνη ομάδα του 'Ιερού Λόχου.

Τη στιγμή που στα χείλη των επιδρομένων άρχισε να χαμογελά η έλπίδα της σωτηρίας, ο Νικ. Πρωινότης πάτησε το καρφούλι μιας νάρκης. Εύτυχώς η έκρηξη ήταν μικρή. Παρ' όλα αυτά τόσοι άντρες, όσο κι' ο ανθυπολοχαγός Γ. Οικονομίδης, τραυματίστηκαν σοβαρά. 'Η περιπόλος είχε πια άποδραστική. Μ' όλα όμως τα τραύματά τους, μπορούσαν ακόμη να περπατήσουν. Βογγώντας από τον πόνο, εξακολουθούσαν τον επικίνδυνο δρόμο τους, ώπου έπειτα από πολλή ώρα, κατάφεραν να περάσουν το κατασπαρμένο με θάνατο εκείνο κομμάτι της γης. 'Ολόκληρο σχεδόν το νησί, ύστερα από τις άλλεπάλληλες εκρήξεις είχε σπικωθεί στο πόδι. 'Εντροτοι, μα και χαρούμενοι, βύθισαν το βλέμμα τους στον κατασκότεινο ούρανό, προσπαθώντας να δούν τ' άεροπλάνα. Γιατί πίστεψαν στην άρχη ότι έπρόκειτο γι' άεροπορική έπιδρομή της ΡΑΦ.

Γρήγορα όμως κατάλαβαν πως κάτι άλλο συνέβαινε και εξαλαλείστηκαν στα στίπια τους, περιμένοντας ύπομονετικά να δούν το αποτέλεσμα. Ήταν όμως περίεργο. Παρ' όλο το θόρυβο και τη φασαρία, οι Γερμανοί της Κάρπαθου δεν είχαν κάνει άκμή την εμφάνισή τους. Για ποιά λόγο; Άγνωστο. Όσοι οι τραυματίες έπρεπε κάπου να κατασταλάσουν, να ζητήσουν βοήθεια, να δέσουν τις πληγές τους. Μαζί τους είχαν τον άτομικό τους έπίδεμο και πρόχειρα φάρμακα. Δεν ήταν όμως άρκετό. Οι πληγωμένοι ήταν άνάγκη να ξεπλύνουν ως την επομένη το βράδυ, που θα έρχονταν να τους παραλάβει το ΕΜ—ΕΑ. —Καιρός να χτυπήσουμε καμιά πόρτα, είπε ο Κωστολέτος στους άλλους. Κανείς να μην κινήθη από τη θέση του. Πηγαίνο να ζητήσω φιλάκια.

Ανηφορίζοντας λίγο, στάθηκε στο πρώτο σπίτι που βρέθηκε μπροστά του. Ήταν ένα μικρό, δόλιμκο σπίτι. Το μισοφύλαρο είχε βυθιστεί μακριά στη θάλασσα. Και το βαρύ σκοτάδι άπλωμένο παντού τώρα, έδινε μια παράξενη όψη στο τοπίο. Ο Κωστολέτος προχώρησε άφοβα και χτύπησε την πόρτα του σπιτιού. 'Ανοιξε. Ένας άνδρας παρουσιάστηκε, ρωτώντας μιστροπαφμένα ποιος είναι. Μόλις όμως άκουσε ότι έπρόκειτο για Έλληνες καμάντες, χωρίς να σκεφθή καν μήπως αυτό ήταν παγίδα του εχθρού, έβαλε τις φωνές και τον άγκάλιασε, σαν να είδε έαφνακι μπροστά του ξενιτεμένο άδελφό.

Ο λοχαγός προσπάθησε να τον καθιστήσει. Κι' όταν τα κατάφερε του έξηγησε με σύντομα λόγια τι είχε συμβή. Ο καλός εκείνος νησιώτης, φερων τους τραυματίες μέσα στο σπίτι. Οι κομάντος έμειναν εκεί όλη τη νύχτα κι' όλη την άλλη μέρα. Στο διάστημα αυτό, φόρεσε ο Κωστολέτος ένα νησιώτικο ρούχο, κατέβηκε στη χώρα κι' έκανε την άπαραίτητη κατασκοπική του. Όπως έβλεπαν τα πράγματα, οι Γερμανοί τους είχαν αντιληφθή, μα δεν έκαναν καμιά έέδρημα να τους άνακαλύψουν. Τι να είχαν άραγε στο μυαλό τους;

Η έέληση ήρθε λίγο άργότερα, όταν οι 'Ιερολοχίτες επέδιδαστηκαν και πάλι στο ΕΜ—ΕΑ, που είχε φτάσει άκριβώς στην καθωρισμένη ώρα. Δεν είχαν άπομακρυνθή ούτε δύο μίλια από τη στεριά, όταν βροβήκαν άνάμεσα σε τρία γερμανικά έξοπλισμένα, που είχαν στήσει το καρτέρι τους για να τους πιάσουν. Όπως κι' έγινε. Έβδσαν βέβαια σκληρή μάχη μεταξύ τους, μα στο τέλος άναγκάστηκαν να ύποχωσουν μπρος στα ύπερτερα πυρά των Γερμανών. Το τί ύπέφεραν οι Έλληνες κομάντες στα χέρια τους, δεν περιγράφεται με λόγια. Άφισσαν οι τραυματίες και τους έδιναν θάλασσα, περνούσαν και τους έδιναν άμμο.

Καθώς όμως τους πήγαιναν για το στρατόπεδο συγκεντρώσεως, κοντά στα Γιουγκοσλαβικά σύνορα, έγινε άεροπορική έπιδρομή από συμμαχικά άεροπλάνα και με την ευκαιρία του πανικού έραπέτευσαν.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΠΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Παρνταγιάν εξαναγκάζει τον δούκα της Γκιζης να ξιφομαχίσει μαζί του και τον πληγώνει θανάσιμα. Τον παραδίδει κατόπιν στους ανθρώπους του βασιλιά, που τον αποτελειώνουν. Στο μεταξύ, ο ιππότης έχει αιχμαλωτίσει τον Μπρεβάρ και τον εμπιστεύεται στον Ζακ Κλεμάν για να τον φρουρή. Πηγαίνει κατόπιν στο μέγαρο της δούκισσας κι' έπειτα από έναν δραματικό αγώνα με τους βασιλικούς φρουρούς, που θέλουν να την συλλάβουν, κατορθώνει να την οδηγήσει έξω από το Μπλουά. Η φρούστα του εξομολογείται και πάλι την ανάγκη της και τον προκαλεί στο μέγαρο της στη φλόγα ενότι. Ο ιππότης της υπόσχεται ότι θα πάει να την τελειώσει τις υποθέσεις που τον κρατάνε ακόμη στη Γαλλία. Μετά την αναχώρησή της, ο ιππότης βλέπει, ξαφνικά, μπροστά του τον Μαινβίλ και τον Μπυσσί-Λεκλέρ.

Χαιρετίζω τον παλιό φυλακισμένο μου, πρόσθεσε ο Μπυσσί-Λεκλέρ.

Καλημέρα σας, κύριοι, απάντησε ο Παρνταγιάν. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος.

Το μόνο που επιθυμούμε, είναι να έχουμε μια μικρή συνομιλία μαζί σας, είπε ο Μπυσσί-Λεκλέρ.

Όχι όμως εδώ, συμπλήρωσε ο Μαινβίλ.

Πού λοιπόν;

Στο Μπλουά, όπου σας ζητούν για παρακαλώ και ένοπλη αντίστασι στους ανθρώπους του βασιλιά... Ακούσα πως στείλατε κάμποσους απ' αυτούς στον άλλο κόσμο... Ακολουθήστε μας, κύριοι. Είσατε αιχμαλώτες μας.

Θα σας ακολουθήσω μ' όλη μου την καρδιά, άλλ' όχι στο Μπλουά, απάντησε ο ιππότης. Νομίζω πως είναι καλύτερο να πάμε σ' αυτό το μύλο που φαίνεται εκεί κάτω και που μοιάζει μ' εκείνον του Σαιν-Ρός.

Ο Μαινβίλ χαμογέλασε ειρωνικά, ενώ ο Μπυσσί-Λεκλέρ άρχισε να βλαστημάει σαν κολασμένος.

Αν θέλετε να πάμε σ' αυτό το μύλο, είμαι πρόθυμος να σας ακολουθήσω, συνέχισε ο ιππότης. Αν, όμως, επιμένετε για το Μπλουά, δεν θα μπορέσω να σας ευχαριστήσω... Κι' επειδή είμαι πολύ βιαστικός, θα μου επιτρέψετε να σας αποχαιρετήσω...

Αν δεν θελήσετε να μας ακολουθήσετε, θα πρέπει τότε να λύσουμε εδώ τις διαφορές μας, είπε ο Μπυσσί-Λεκλέρ, τραβώντας το ξίφος του.

Όπως θέλετε, απάντησε ο Παρνταγιάν, που ξιφομάχησε άμέσως και πήρε στάσι άμυνας.

Ο Μαινβίλ έδωσε επίσης το ξίφος του.

Αρχισαν άμέσως να ξιφομαχούν.

Αλλ' έπειτα από μερικά λεπτά, το ξίφος του Μπυσσί-Λεκλέρ έφυγε από τα χέρια του κι' αφού διέγραψε ένα μεγάλο κύκλο, έπεσε μέσα σε μια λακούβα.

Δεν ήταν η πρώτη φορά, που το πάβαινε. Τρελλός από όργη, έτρεξε να το πάρει. Αλλά, καθώς ξαναγύριζε, είδε τον Μαινβίλ να λυγίζει το κορμί του στα δύο και να πέφτει μπρούμυτα χάμω. Από το στόμα του έτρεχε αίμα. Το σώμα του τραντάχτηκε κάμποσες φορές κι' έπειτα έμεινε ακίνητο. Ήταν νεκρός.

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ έμεινε κάμποσες στιγμές σαν απολιθωμένος. Έπειτα άρπασε και πάλι έναντιόν του Παρνταγιάν.

Αυτή τη φορά, του είπε ο ιππότης, θα στείλω το ξίφος σας στο Λουάρ.

Και το έκαμε έπειτα από μερικές στιγμές. Το ξίφος δεν έπεσε μέσα στο νερό, αλλά κορφώθηκε πάνω στην άχνη.

Πηγαίνει να το πάρει, φώναξε ο Παρνταγιάν στον αντίπαλό του.

Αλλ' ο Μπυσσί-Λεκλέρ δεν κινήθηκε από τη θέση του. Έφερε τα χέρια του στο πρόσωπό του κι' άσπασε να κλαίει.

Ο Παρνταγιάν ξανάβαλε το ξίφος του στη θήκη του.

Σε κάθε μία από τις συναντήσεις μας, είτε στον παλιό διοικητή της Βαστίλλης, θελήσατε να με σκοτώσετε. Εγώ, όμως, το απόφυγα πάντοτε. Μου είναι άρετο το ότι σας άφοπλίζω... Έλάτε, μην κλαίτε... Ο μόνος μάρτυς της καινούργιας ήττας σας, είναι νεκρός...

Ντροπιάστηκε για πάντα! τραύισε ο Μπυσσί-Λεκλέρ.

Αν θέλετε, μπορούμε να ξαναρχίσουμε, συνέχισε ο ιππότης. Η τύχη ίσως σας φανή πιο ευνοϊκή...

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Σεισμοπαθείς

Λόγω μεγάλων δοκιμών και... υδρογόνο-πειραμάτων κύμα εξεσπασε σεισμών και πλήθος ταρακουνημάτων! Κι' άς το χωνέψουν, γιά καλά, Αμερικάνοι κι' Ευρωπαίοι, πως δεν στεκόμαστε καλά κι' όλος ο κόσμος... παραπαίει!

Δίνει και παίρνει διαρκώς το πατριότι του Έγκελάδου κι' είναι ο δαίμων ο κακός του κρασοδαιμόνου του κλάδου... Διότι, όπως περπατά, παραπατώντας ο πιωμένος, φτάνει κι' η δόνησις μετά και πάει ο πότης... σωριασμένος!

Ασε που με τις δοκιμές, της «υδροδόμης» τις ρημάδες γίνονται, όλες τις στιγμές, σεισμογυνίες και... χαρμάδες! Και τρέμει όντως και ρίγει όποιος βαρέλια καταπίνει, γιατί θ' ανοίξει πιά και θα τόν... κατα- (πιέζει)!

Όμως κι' η πλέον (έλαφρα) ή σεισμοδόνησις ου (νήθως) πάλι μας λύνει τα (νεφρά) και μας... δονεί βα- (θεία) το στήθος. Γιατί κουνάει άνελ- (λιπώς) την ταπεινή μας (ταβερνούλα) και μας... βολώνει, (ούτω) πως την χρυσάφνια ρε- (τσινούλα).

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΗΣ

Ποτέ πιά! απάντησε ο Μπυσσί-Λεκλέρ.

Θα μου επιτρέψετε τότε να σας αποχαιρετήσω, είπε ο Παρνταγιάν. Όπως σας είπα, είμαι βιαστικός... Ξέρω έπτά ή όκτώ τρόπους γιά να κάνω το ξίφος του αντιπαλού μου να φύγει από τα χέρια του... Αν θέλετε, μπορώ να σας τους διδάξω, γιά να τους χρησιμοποιήσετε σε μια καινούργια συνάντησή μας.

Λέτε αλήθεια; φώναξε ο Μπυσσί-Λεκλέρ.

Γιατί θα σας έλεγα ψέμματα; απάντησε ο ιππότης. Τον έναν από τους τρόπους τον είδατε πρωύτερα... Τους άλλους έπτά θα σας τους διδάξω όποτε θελήσετε...

Μα όλους τους Σατανάδες! φώναξε ο Μπυσσί-Λεκλέρ. Είσατε ένας εξαιρετός άνθρωπος κι' είναι κρίμα όποτε θελήσετε να μάς μάς... Θέλετε να μου δώσετε το χέρι σας;

Ο ιππότης του έδωσε μ' έγκαρδιότητα το χέρι.

Δεν είμαστε πιά έχθροί; του είπε χαμογελώντας.

Όχι, απάντησε ο Μπυσσί-Λεκλέρ. Κι' αν θέλετε, θα είμαστε από μέλλον φιλοι...

Αλλά μου δίνετε την υπόσχεση... Ότι θα σας μάθω αυτούς τους τρόπους... Και βέβαια. Τους χρωστάω στον πατέρα μου, που, χωρίς να φημίζεται γιά σπαθιστής, ήξερε να χειρίζεται το ξίφος καλύτερα από κάθε άλλον... Χαίρετε, κύριοι... Θα ξαναδρεθούμε στο Παρίσι.

Χαίρετε τον Μπυσσί-Λεκλέρ κι' απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Είναι η σειρά του Μωρεβέρ τώρα, ψιθύρισε.

Πλησίασε σε λίγο στην καλύβα, όπου είχε άφισε το θανάσιμο αντίπαλό του κάτω από την επαγρύπνησι του Ζακ Κλεμάν.

Είδε τότε έναν άνθρωπο που έκανε βόλτες πάνω-κάτω μπροστά στην πόρτα.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Ζάν Κλεμάν.

Ο ιππότης έτρεξε άμέσως κοντά του.

Ο Μωρεβέρ; τον ρώτησε.

Έδραπέτευσε, απάντησε ο μοναχός.

Ο Παρνταγιάν μπήκε μέσα στην καλύβα και είδε πως ήταν άδεια. Έλεγε επίσης το ένα από τα άλογα.

Το πρόσωπο του ιππότη πήρε μια άπελπισμένη έκφρασι.

Α, φίλε μου, τραύισε ο μοναχός, δεν θα συχωρέσω ποτέ στον έαυτό μου...

Αλλά πως το κατάφερε; ρώτησε ο Παρνταγιάν, διακόποντάς τον.

Να πως έγιναν τα πράγματα, άφηγήθηκε ο μοναχός. Είχα καθήσει σ' ένα σκαμνάκι μπροστά του, κρατώντας το έγχειρίδιο στα χέρια μου. Όπως θα θυμόσαστε, του είχατε δώσει τα πόδια, αλλά του είχατε άφισε τα χέρια έλεύθερα... Γιά να πω την αλήθεια, μου έκανε κακό να βλέπω αυτό τον άνθρωπο. Σε κάποια στιγμή, λοιπόν, σηκώθηκε και βγήκα έξω γιά να ιδώ μήπως γυρίζατε... Έκαμα την άπροννησία, όμως, ν' άφισα το έγχειρίδιο πάνω σ' αυτό το τραπέζι...

Καταλαβαίνω, είπε ο ιππότης. Ο Μωρεβέρ πήρε το έγχειρίδιο κι' έκοψε τα δεσμά του...

Ακριβώς, απάντησε ο μοναχός. Ο Μωρεβέρ περίμενε πίσω από την πόρτα... Καθώς ξαναγύριζε, λοιπόν, στο δωμάτιο, δέχτηκε κάμποσες γροθιές στο κεφάλι και σωριασθήκα κάτω ζαλισμένος... Όταν άνασηκώθηκε, είδα τον Μωρεβέρ, που, άνασμένος σ' ένα από τα άλογα, έφευγε σαν άστραπή...

Καλά, είπε ο Παρνταγιάν. Θα γυρίσης μόνος στο Παρίσι. Έλπίζω πως θα σε συναντήσω εκεί.

Θα τον καταδιώξετε λοιπόν;

Και βέβαια.

Έτρεξε άμέσως και πήδησε στο άλογο που είχε άπομείνει.

Ποιά διέφυγσι πήρε; ρώτησε.

Τον είδα να διευθύνεται προς το Μπωζανόν, απάντησε ο μοναχός.

Ο Παρνταγιάν ήταν έτοιμος να σπηρουvιση τ' άλογο του.

Μια τελευταία λέξι, είπε ο μοναχός. Είμαι έλεύθερος τώρα;

Γιά ποιά πράγμα;

Γιά να σκοτώσω τον Έρρίκο 3ο.

Ο ιππότης άνατήχασε.

Ακολουθήσε το πεπρωμένο σου, αφού δεν μπορεί να γίνη διαφορετικά, είπε έπειτα από μια στιγμή σιωπής.

Σπηρούvισε κατόπιν το άλογο του, που ξεκίνησε μ' έναν τρελλό καλπασμό.

Έπειτα από δύο περίπου λεύγες, συνάντησε έναν χωριάτη, που ώδηγούσε το κάρρο του κι' αφού του περιέγραψε τον Μωρεβέρ, τον ρώτησε μήπως τον είχε ιδή πουθενά.

Ο χωριάτης του έδειξε έναν δρόμο που διευθυνόταν προς τα άνατολικά του ποταμού Λουάρ.

Συνάντησε έναν καβαλλάρη σαν αυτόν που μου περιγράφατε προς τα εκεί, απάντησε. Αυτός ο δρόμος προχωρεί σ' έβάθος δύο λευγών από το ποτάμι, κι' έπειτα στρίβει δεξιά και φτάνει ως την Τούρ.

Ο Παρνταγιάν, χωρίς να ρωτήσει τίποτε άλλο, σπηρούvισε το άλογο του και ρίχτηκε σ' αυτό το δρόμο.

Αλλά, σε λίγο, άναγκάστηκε να μετριάσει τ' τρέξιμό του, γιατί το άλογο του κόντευε να σκάσει.

Έπειτα από κάμποση ώρα, έφτασε, τέλος, στο «Πανδοχείο των τεσσάρων δρόμων». Ο ξενοδόχος, στις έρωτήσεις του Παρνταγιάν, απάντησε πως κανένας καβαλλάρης δεν είχε περάσει από εκεί.

Ο ιππότης ένοιωσε μια μεγάλη απογοήτευσι. Ξεπέφανε, λοιπόν, κι' αφού ώδηγησε το άλογο του στο σταύλο, γύρισε στην σιτουσα και παραγγείλε να του σερβίρουν να φάη. Είχε πάρει την άπόφασι να περάσει τη νύχτα στο πανδοχείο.

Κι' ώστόσο, ένοιωσε μια άόριστη άνηυχία. Ο ξενοδόχος είχε ένα πρόσωπο ληστή. Κι' οι δύο υπηρέτες του έμοιαζαν σαν μόλις να είχαν βγη από τα κάτεργα.

Ο Παρνταγιάν άναρωτήθηκε τί χρειάζονταν τόσο άνθρωποι σ' αυτό το άθλιο πανδοχείο, που οι πελάτες του θα μετριόνταν σιγούρα στα δάκτυλα. Γιατί, μ' όλο των επιδηλητικό τίτλο του, βρισκόταν σε μια έρημική περιοχή, που δεν φαινόταν να συχνάζει από κόσμο.

Έφαγε ώστόσο κι' άδειασε δυο ή τρεις μπουκαλές κρασί.

Κατά τις έννη, ο ξενοδόχος του εύχθηκε καληνύχτα και τον άφησε μόνο του στην αίθουσα.

Ο ιππότης μισόκλεισε σε λίγο τα μάτια του και βυθίστηκε σε σκέψεις. Κι' είχε τόσα πολλά να σκεφτή! Ποσα καινούργια πράγματα δεν είχαν γίνει τις τελευταίες ήμέρες! Είχε πραγματοποιήσει ένα μέρος από την έκδικήσι του. Ο Γκιζης δεν βρισκόταν πιά στη ζωή. Και τα μεγαλεπήβολα σχέδια της Φαύστας είχαν σωριασθή σε έρειπια. Ο Μωρεβέρ, ώστόσο, του είχε ξεφύγει άλλη μια φορά. Πως θα κατάφερε τώρα να τον ξαναδρής;

Οι σκέψεις αυτές τον τράβηξαν πολύ μακριά. Η ώρα περνούσε γρήγορα...

Κόντευαν τώρα έντεκα κι' ο ιππότης δεν είχε σηκωθεί ακόμη από τη θέση του. Είχε σπρίξει το κεφάλι στα χέρια του κι' όπως δεν κοινοόταν καθόλου, έδινε την εντύπωσι πως κοιμόταν.

Κάτι μετακινήθηκε, ξαφνικά, μέσα στον καθρέφτη, που κρεμόταν στον άντικρυν τοίχο. Ο ιππότης πρόσεξε καλύτερα κι' είδε πως κάποιος είχε μισανοίξει την πόρτα στο βάθος.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά. Έπειτα τρεις άνθρωποι μπήκαν άθόρυβα μέσα στην αίθουσα. Ήταν ο κάπελας κι' οι δύο βοηθοί του. Ο πρώτος κρατούσε ένα μαχαίρι στα χέρια του κι' οι άλλοι δύο σχοινιά.

Είχαν βγάλε τα παπούτσια τους, γιά να μην κάνουν θόρυβο και γλυστρεύσαν σαν σκιάς.

Κοιμάται, ψιθύρισε ο ένας από τους υπηρέτες.

Εμπρός, άς μ'ην χάνουμε καιρό, είπε ο κάπελας.

Αλλά, ξαφνικά, είδαν τον Παρνταγιάν να

τινάζεται δρής και να γυρίζει προς το μέρος τους. Τα χέρια του διέγραφαν δυο κύκλους στο κενό κι' οι γροθιές του έπεσαν βαρείες πάνω στα κεφάλια των δύο υπηρέτων, που σωριασθήκαν άμέσως στο πάτωμα. Ήταν έτοιμος να όρμηση κατόπιν πάνω στην κάπελα. Αλλ' αυτός είχε πετάξει κιόλας το μαχαίρι του κι' είχε πέσει στα γόνατά.

Έλεος, άφέντη, θα σας τα πω όλα, τραύισε.

Πως; ρώτησε ο ιππότης. Τί άλλο έχεις να μου πής έκτός από το ότι ήθελες να με ληστέψεις;

Δεν ήθελα μόνον να σας ληστέψω άφέντη, απάντησε ο κάπελας. Ο σκοπός μου ήταν να σας σκοτώσω... Με πλήρωσαν γι' αυτό...

Αυτό είναι ενδιαφέρον, είπε ο ιππότης. Εμπρός, σήκω έπάνω... Και σείς οι δυο, πρόσθεσε μιλώντας στους δύο υπηρέτες, καθήτε από τα μάτια μου...

Οι δυο υπηρέτες σηκώθηκαν άμέσως και βγήκαν από την αίθουσα.

Δεν έχεις να πής τίποτε αν μου πής την αλήθεια, συνέχισε ο ιππότης, μιλώντας στον κάπελα. Αν, όμως, καταλάβω πως λες ψέμματα, θα σου κόψω τ' αυτιά...

Πηγαίνε τώρα να φέρης κρασί...

Ο ιππότης ξανακάθισε στη θέση του και γέμισε το κυτελλό του με το κρασί, που ο κάπελας του έφερε τρέχοντας.

Σε άκούω, του είπε, ενώ το έφερνε στα χείλη του.

Σας είπα ψέμματα πρωύτερα, άρχισε ο ιδιοκτήτης του «Πανδοχείου των τεσσάρων δρόμων». Ο εύπατριδης που μου περιγράφετε, πέρασε από δω...

Πότε;

Πέντε περίπου ώρες πριν από σας. Κάθισα στο τραπέζι που βλέπετε εκεί κάτω, στη γωνία, με φώναξε να πιά μαζί του και μου μίλησε γιά σας... Ή περιγγραφή που μου έκαμε, ήταν τόσο τέλεια, που σας άναγνώρισα άμέσως, μόλις πατήσατε το πόδι σας εδώ.

Τί άλλο σου είπε;

Μου είπε πως θα με ρωτούσατε αν είχα περάσει από δω και μου έδωσε τρία σκούδα γιά να σας πω πως δεν τον είχα ιδή.

Έπειτα;

Μου έλεγε ακόμη κάμποση ώρα. Στο τέλος, μου έδωσε άλλα πέντε σκούδα...

Γιά να με σκοτώσης;

Η τούλάχιστον να σας τραυματίσω άσχετα σφοδρά, σε τρόπο που ν' άναγκασθήτε να μείνετε καμιά δεκαπενταριά ήμέρες εδώ...

Ακόμη και του πληρωμένου φονιά, είπε ο ιππότης, κυττάζοντας με συμπόνια

Αφέντη, τραύισε ο κάπελας, ός είπα όλη την αλήθεια!

9.5

Η άρκουδα τριγύριζε στον κήπο, μυρίζοντας με ευχарίστησι τὰ τριαντάφυλλα.

Παρ' όλο που οι διευθύνσεις και οι φύλακες των διαφόρων ζωολογικών κήπων παίρνουν κάθε μέτρο, για να προλαβαίνουν τις αποδράσεις των τρωφίμων τους, τὰ ζωά που είναι περιωρισμένα στα κλουδιά, προσπαθούν να αποκτήσουν την ελευθερία τους, μόλις τους δοθή η ευκαιρία.

Εύτυχως, οι αποδράσεις αυτές γίνονται συνήθως πολύ γρήγορα αντίληπτες και τα θηρία, που άλλα από αυτά είναι άγρια και άλλα εξημερωμένα, ξαναγυρίζουν στις θέσεις τους, χωρίς να έχουν κάνει κακό σε ανθρώπους. Για να πετύχουν τη σύλληψι ενός τέτοιου δραπέτη, οι φύλακες των κήπων, αναγκάζονται πολύ συχνά να καταφεύγουν σε πρωτότυπα τεχνάσματα.

Ένας υπάλληλος του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου, είδε μία μέρα έναν από τους πιο επικίνδυνους ιπποπόταμους να τριγυρίζει ελεύθερος. Αφού είδοποίησε τους επισκέπτες να μην πλησιάσουν στα σημεία όπου τριγυρίζει ο ιπποπόταμος, ο υπάλληλος αυτός φρόντισε για τη σύλληψι του, μεταχειριζόμενος για δόλωμα έναν από τους φύλακες.

Όπως πολλά από τὰ ζωά, ο ιπποπόταμος αυτός, είχε ιδιαίτερη αντιπάθεια σε έναν φύλακα, που λεγόταν Σκότ. Ο Σκότ, λοιπόν, πλησίασε κοντά στο σημείο που βρισκόταν ο ιπποπόταμος, αλλά σε θέσι που να τον αντίληφθαι τὸ ζωά. Όταν ο ιπποπόταμος αντίληφθαι τὸν εχθρό του και τὸν έστρωσε στο κυνήγι, ο Σκότ έτρεξε κατ' εύθειαν μέσα στο κλουδί του ζωάου.

Τυφλωμένος από τὴ μανία του, ο ιπποπόταμος, ακολουθούσε τὸν Σκότ μέσα στο κλουδί, ενώ οι άλλοι φύλακες έκλειναν τὴν πόρτα και τὸν φυλάκιζαν. Όσο για τὸν Σκότ, είχαν φροντίσει να τὸν βγάλουν από τὸ κλουδί, από ένα ανοιγμα που υπήρχε στὴν κορυφή του!...

Τὸ γεγονός ότι τὰ ζωά είναι άγρια, δέν σημαίνει, ότι δείχνουν πάντοτε κακές διαθέσεις απέναντι τῶν ανθρώπων. Όταν έκεινοι δέν τὰ πλησιάζουν και δέν τὰ ενοχλοῦν, τὰ θηρία εἶναι ήρεμα και πολλές φορές δείχνουν φιλικές διαθέσεις.

Ένα πρωί, ο φύλακας μιάς άρκουδας, στὸν κήπο του Λονδίνου, είδε άδειο τὸ κλουδί του ζωάου. Είδοποίησε τούς άλλους φύλακες και όλοι μαζί άρχισαν να ψάχνουν για τὴν ελεύθερη άρκουδα. Η έκπληξί τους ήταν άπείραστη, όταν τὴν ανέκάλυψαν σε μία μεριά του κήπου, να τρώει με μεγάλη ευχαρίστησι τὰ μπισκότα, που τὴς προσέφερε ένας έπαρχιώτης επισκέπτης. Ακόμη μεγαλύτερη, όμως, ήταν ή έκπληξί τῶν φυλάκων, όταν μίλησε ο επισκέπτης με τὰ μπισκότα.

— Έκείνο που μ' άρέσει σ' αὐτὸν τὸν κήπο, εἶπε ο έπαρχιώτης, είναι ότι τὰ ζωά δέν είναι καθόλου άγρια. Η Ιδέα σας να τ' άφίνετε να κυκλοφοροῦν ελεύθερα, είναι θαυμάσια. Η άρκουδα είχε φερθῆ τόσο ήρεμα, ώστε ο έπαρχιώτης είχε πιστέψει, ότι τὰ θηρία κυκλοφοροῦν πάντοτε ελεύθερα, μέσα στὸν κήπο!...

Η διάθεσι αὐτῆ τῶν ζωῶν, να θέλουν να αποδράσουν, είναι φυσική, μία και έχουν συνήθεισι να ζοῦν ελεύθερα. Όχι σπάνια, όμως, απογοητεύονται από τὴν ελευθερία τους και ξαναγυρίζουν μόνα τους στα κλουδιά τους. Αυτό έκανε μία πολική άρκουδα, που κατάρωσε κάποτε να ξεφύγει από τὸ κλουδί της, και άρχισε να τριγυρίζει άσκοπα στὸν κήπο, μυρίζοντας με φανερή ευχαρίστησι τὰ τριαντάφυλλα.

Επάνω: Ο εξαγριωμένος ιπποπόταμος έστρωσε στο κυνήγι τὸ φύλακα... Κάτω: Ο χιμπαντζής έπληξε στη μοναξιά του νοσοκομείου και δραπέτευσε για να βρῆ συντροφιά...

ΟΤΑΝ ΤΑ ΖΩΑ ΔΡΑΠΕΤΕΥΟΥΝ

Πρωτότυπα τεχνάσματα τῶν φυλάκων για να τὰ ξαναφέρουν στα κλουδιά τους

Τὸ θηριο, όμως, που έσπασε όλα τὰ ρεκόρ τῶν αποδράσεων, ήταν ή Τερέζα, μία έξυπνη άρκουδα του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου. Ενώ τὰ περισσότερα ζωά απογοητεύονται εύκολα και δέν προσπαθοῦν να αποδράσουν περισσότερες από δύο τὸ πολύ φορές, ή Τερέζα έπιχειρούσε σχεδόν κάθε μέρα να ξεφύγει από τὴ λίμνη, στὴν οποία τὴν εἶναι περιορ τμῆνη, και τὰ κατάφερνε άρκετά συχνά.

Εύτυχως, όμως, ήταν άρκετά ήσυχη και οι φύλακες είχαν βρῆ τὸν τρόπο να τὴν πιάσουν εύκολα, γιατί είχε μεγάλη άδυναμία στο συμπυκνωμένο γάλα. Μόλις, λοιπόν, γινόταν αίσθησι ή αποδρασί της, ένα συνεργείο από φύλακες έφρχαν να τὴν βροῦν, έφωδισμένοι με άλυσίδες και κουτιά γάλα.

Όταν τὴν εύρισκαν, τοποθετοῦσαν σε σημείο που να δὲ βλέπει, τὸ κουτί με τὸ γάλα και, καθώς έκείνη πλησίαζε με όρεξι να τὸ γλύψει, τὴς περνούσαν τὶς αλυσίδες. Παρά τὶς άλλες, πάλληλες αποδράσεις της, έξ άλλου, ή Τερέζα δέν είχε πειράξει ποτέ άνθρωπο όταν βρισκόταν ελεύθερη.

Ένας εργάτης, που βρέθηκε μπροστά της, τρώαζε και τῶαλε στα πόδια, αφήνοντας να πέσουν κάτω οι σανίδες που κουβαλούσε. Αλλά και ή άρκουδα τρώαζε και κείνη, από τὸν θόρυβο που έκαναν οι σανίδες πέφτοντας και ξαναγύρισε τρέχοντας στο κλουδί της. Έμεινε εκεί, ώσπου οι φύλακες, είδοποίημένοι από τὸν εργάτη, έτρεξαν και τὴν κλείδωσαν. Από τότε, δέν έπεχείρησε να δραπέτευσῆ άλλη φορά.

Μία άλλη άρκουδα, που ξαναγύρισε μόνη της στο κλουδί της, ύστερα από μία απόδρασί της, ήταν και ή Στάρμπορντ, στο ζωολογικό κήπο του Έδιμβούργου. Όταν οι φύλακες άντελήφθσαν τὴν απόδρασί της και θέλησαν να τὴν πιάσουν, ή Στάρμπορντ πλησίασε στο χώρο, όπου ήταν κλεισμένοι τρεῖς βούβαλοι και μπήκε μέσα. Αλλά τὰ άλλα θηρία δέν έδειξαν καθόλου φιλικές διαθέσεις απέναντι της και έτσι ή άρκουδα ξαναγύρισε μόνη της στο κλουδί της.

Οι άρκουδες είναι από τὰ ζωά που δραπέτευουν συχνά, έπειδι είναι εξαιρετικά δυνατές και ικανές στο σκαρφάλωμα. Για τὸν ίδιο λόγο, οι πίθηκοι και οι χιμπαντζήδες βάζουν σε δύσκολη θέσι τούς φύλακές τους, με τὶς συχνές αποδράσεις τους.

Ο Τσόλμοντυ, ένας από τούς χιμπαντζήδες του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου, μεταφέρθηκε κάποτε με συνοδεία σε νοσοκομείο, έπειδι υπέφερε από τὰ δόντια του. Γρήγορα όμως κατελήφθη από μελαγχολία για τὴν απομόνωσι στὴν οποία τὸν είχαν και κατάρωσε να δραπέτευσῆ.

Στο δρόμο πού βγήκε, είδε ένα λεωφορείο με κόσμο και μπήκε μέσα, χωρίς να δείξῆ κακές διαθέσεις. Αλλά στὴ σύγχυσι που δημιουργήθηκε, ο χιμπαντζής φοβήθηκε και χτύπησε έναν από τούς επιβάτες. Εύτυχως, έφτασαν γρήγορα δύο από τούς συνοδούς του, που κατάρθωσαν να τὸν πιάσουν, πριν δημιουργήσῆ περισσότερη φασαρία.

Τὸ θηριο, όμως, που έσπασε όλα τὰ ρεκόρ τῶν αποδράσεων, ήταν ή Τερέζα, μία έξυπνη άρκουδα του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου. Ενώ τὰ περισσότερα ζωά απογοητεύονται εύκολα και δέν προσπαθοῦν να αποδράσουν περισσότερες από δύο τὸ πολύ φορές, ή Τερέζα έπιχειρούσε σχεδόν κάθε μέρα να ξεφύγει από τὴ λίμνη, στὴν οποία τὴν εἶναι περιορ τμῆνη, και τὰ κατάφερνε άρκετά συχνά.

Εύτυχως, όμως, ήταν άρκετά ήσυχη και οι φύλακες είχαν βρῆ τὸν τρόπο να τὴν πιάσουν εύκολα, γιατί είχε μεγάλη άδυναμία στο συμπυκνωμένο γάλα. Μόλις, λοιπόν, γινόταν αίσθησι ή αποδρασί της, ένα συνεργείο από φύλακες έφρχαν να τὴν βροῦν, έφωδισμένοι με άλυσίδες και κουτιά γάλα.

Όταν τὴν εύρισκαν, τοποθετοῦσαν σε σημείο που να δὲ βλέπει, τὸ κουτί με τὸ γάλα και, καθώς έκείνη πλησίαζε με όρεξι να τὸ γλύψει, τὴς περνούσαν τὶς αλυσίδες. Παρά τὶς άλλες, πάλληλες αποδράσεις της, έξ άλλου, ή Τερέζα δέν είχε πειράξει ποτέ άνθρωπο όταν βρισκόταν ελεύθερη.

70 ΤΟΝΝΟΙ ΧΡΥΣΑΦΙ ΣΤΟ ΒΥΘΟ!...

Η τραγωδία της «Νουέστρα Σενιόρα Κονσεψιόν», ενός Ισπανικού πολεμικού πλοίου, είναι από τις πιο ανατριχίλιστικές που άσπερουν τὰ ναυτικά χρονικά. Το πλοίο αυτό ήταν μία παλιά καπιτάνα —ναυαρχίδα— που, αφού άδηγνησε πολλές Ισπανικές άρμάδες στὸν πόλεμο, είχε περάσει τώρα σε δεύτερη γραμμή και συνάδευε τὶς νηοπομπές, που μετέφεραν έμπορεύματα και τροφίμα από τὸ Νέο Κόσμο στὴν Ισπανία. Είχε πολύ ισχυρή θωράκισι, ήταν εξοπλισμένο με 20 κανόνια και τὸ πλήρωμά του ξεπερνούσε τούς 500 άνδρες.

Η «Νουέστρα Σενιόρα Κονσεψιόν», με κυβερνήτη τὸ ναύαρχο δὸν Χουάν ντε Βιλαδέιτσανο, ξεκίνησε τὸ φθινόπωρο τὸ 1641 από τὴ Χαβάνα μεταφέροντας στὴν πατρίδα 100 τόννους χρυσού σε ράβδους, πλάκες και νομίσματα. Τὰ αμάρια της ήταν γεμάτα από βαρέλια και κιδώσια, που περιείχαν τὸ πολυτίμο μέταλλο. Κι' έπειδι δέν χώρεσαν όλα εκεί, είχαν δέσει με αλυσίδες και μερικά άλλα πάνω στο κατάρωμα.

Τὸ πλοίο συνάντησε μία άγρια τρικυμία στο ταξίδι του κι' έπειδι οΙ ζημιές του ήταν πολύ μεγάλες, ο πλοίαρχος αποφάσισε να προσαρμόσῆ σ' ένα λιμάνι για να τὶς επισκευάσῃ. Είχαν προσπαθῆσει τώρα τὶς νηοσ Μπαχάμας, άλλ' όπως τὰ μέσα της ναυσιπλοίας ήταν πρωτόγονα έκείνη τὴν εποχή, δέν ήξεραν πού ακριβώς βρισκόταν.

Πάνω στο ζήτημα αυτό ο πλοίαρχος κι' ο άρχιπλοῦτος Βαρβολομαῖος Γκουάιλεν διεφώνησαν. Ο πρώτος υποστήριζε ότι έπρεπε να πλεύσουν άνατολικά, για να φθάσουν στο Πόρτο Ρίκο, όπου βρισκόταν μία σημαντική Ισπανική βάση. Ο δεύτερος υποδείκνυε ότι έπρεπε να πλεύσουν προς νότον. Κι' ή γνώμη του, εύτυχως, υπερίσχυσε.

Τὸ βράδυ της 1ης Οκτωβρίου, κατά τις 8, ο σκοπὸς της πλήρης φωνῆς έσφηνά:

«Υφαλοί στη γραμμή πλεύσεως!»

Ο πλοίαρχος πρόταξε άμέσως να κατεβάσουν τὰ πανιά και να ρίξουν τὶς άγκυρες.

Αλλά τότε άνακαλύφθηκε πως άγκυρες δέν υπήρχαν. Ο άρχιπλοῦτος τις είχε πουλήσει στη Χαβάνα!... Και τις είχε πουλήσει γιατί δέν έπρεπε να υπάγουν. Αυτό άπαίτουσε τὸ έγκληματικό σχέδιό του!...

Προτού ακόμη ή «Νουέστρα Σενιόρα Κονσεψιόν» ξεκίνησε από τὴ Χαβάνα, είχε οργανωθῆ μία συννομοσία πάνω στο πλοίο. Αρχηγός της ήταν ο Γκουάιλεν. Οι συννομότες ήθελαν να σφετερισθοῦν τὸ χρυσάφι που βρισκόταν πάνω στο πλοίο και, για να επιτύχῃ αυτό τὸ σχέδιο, ο άρχιπλοῦτος αποφάσισε να τὸ ρίξῆ πάνω στις ύφαλους. «Όπως και εἶναι! Η «Νουέστρα Σενιόρα Κονσεψιόν» είχε μὴ τὴν τώρα στὴν περιοχή τῶν ύφαλων και τὰ κύματα τὴν έσπρωχναν από τὴ μία στὴν άλλη. Έίκοσι μεγάλα ρήγματα σχηματίσθηκαν μέσα σε μικρὸ χρονικό διάστημα στὴν πλοῖ της και τὸ νερό έμπαινε όρμητικό απ' αὐτά. Τὸ πλοίο βούλιαζε σιγά-σιγά...

Η ψυχραιμία του πλοίαρχου, ώστόσο, έσωσε τὸ πλῆρωμα. Όταν κατά τις 3 μετὰ τὰ μεσάνυχτα τὸ πλοίο βούλιαξε με τὴν πλώρη, κανείς δέν βρισκόταν πάνω σ' αὐτό. Οι περισσότεροι ναῦτες μαζί με τὸν κυβερνήτη και τούς αξιωματικούς είχαν επιδραστή στις βάρκες. Σαράντα άνδρες, έξ άλλου, είχαν μείνει σε μία κοραλλογενή νησίδα κοντά στὸν τόπο του ναυαγίου για να φρουροῦν τὸ θησαυρὸ που βρισκόταν μέσα στὴ θάλασσα. Αλλοι 70 είχαν εξαφανιστῆ με τρόπο μυστηριώδη μέσα στὴ νύχτα... Αὐτοί ήταν οι συννομότες.

Ενώ τὸ πλοίο κλυδωνίζταν άναμεσα στις ύφαλους, έβλεπαν σε μία μεγάλη βάρκα κόμποσα βαρέλια με χρυσάφι, τὴν κατέβασαν στὴ θάλασσα, πήδησαν κι' αὐτοί μέσα κι' απομακρύνθηκαν.

Αλλά δέν στάθηκαν τυχεροί. Γιατί, τὴν άλλη μέρα, έπεσαν πάνω σ' ένα πειρατικό καράδι. Οι πειρατές πήραν τὸ χρυσάφι, που αντιπροσώπευε ένα ποσὸν 500.000 περίπου πέλζος και κατόπιν τούς άποκεφάλισαν όλους και πέταξαν τὰ πτώματά τους στὴ θάλασσα.

Τὸ ίδιο τραγικὴν ήταν ή μοῖρα και τῶν σαράντα έθελοντῶν που είχαν μείνει πάνω στὴ νησίδα, με τὴν ύπόσχεσι του ναυάρχου πως θα δινόταν ήγεμονική άμοιβή στὸν καθένα.

Οι άσχές του Σαν Ντομίγκο, όπου έφτασε ο ναύαρχος Βιλαδέιτσανο μαζί με τὸ μεγαλύτερο μέρος του πληρώματος της «Νουέστρα Σενιόρα Κονσεψιόν», άφησαν να περάσῃ πολυτίμος χρόνος, ώπου ν' άποφασίσουν ποιά βοήθεια θα στελνόνταν στους 40 ναῦτες που βρισκόταν στὴ νησίδα και πως θα κατασφαλιζόταν ο θησαυρὸς που φρουροῦσαν.

Οι δυστυχισμένοι έκεινοι εξάνηλθαν από τὴν πρώτη βδομάδα τις τροφές και τὸ νερό που τους είχε άφήσει ο πλοίαρχος. Κατάφεραν, ώστόσο, να διατηρηθοῦν άλλες δύο βδομάδες. Τρέφονταν με ψάρια κι' έπιαν θάλασσι νερό, αφού τὸ διύλιζαν μ' έναν πρωτόγονο τρόπο.

Τὸ καράδι βούλιαζε σιγά σιγά, ή ψυχραιμία όμως του πλοίαρχου έσωσε τὸ πλῆρωμα.

πὸ τοῦ άφαιρούσε κάπως τὴν άλμυρότητά του. Όταν πιά άπελπίστηκαν, έφτιαξαν μία σχεδία από τὰ συντρίμια του ναυαγισμένου πλοίου, που έπέλεαν άνάμεσα στις ύφαλους και μπηκαν θαρραλέα σ' αὐτὴν για να φθάσουν στὴν ξηρά.

Αλλά ή ξηρά ήταν πιο μακριά από ό,τι φανταζόταν. Νηστικοί, αν άπεγνωσμένοι με τὰ κύματα, προσπαθώντας να διευθύνουν τὸ πλοιάριό τους προς νότον, όπου υπολόγιζαν πως βάδερiskan ξηρά. Κοπάδια από καρχαρίες χοροπηδοῦσαν αλόγουρά τους.

Μερικοί απ' αὐτούς, άνίκανοι ν' άνθῆξουν περισσότερο, ρίχνονταν στα στόματα τῶν καρχαριῶν για να γλυτώσουν από τὸ μαρτύριό τους. Η σχεδία εξακόμ κλουδούσε, ώστόσο, να προχωρή. Μερικοί από εκείνους που βρισκόταν πάνω σ' αὐτὴν είχαν καταντήσει τρελλοί...

Τὸ τρίτο πρωί, είδαν μπροστά τους ξηρά. Οι έτοιμοθάνατοι που βρισκόταν μέσα στὴ σχεδία διευθύνθηκαν προς τὰ εκεί.

Αλλά, έσφηνά, ενώ ή άπόστασι πὸ τους χωρίζε δέν ήταν μεγαλύτερη από 500 μέτρα, ένα τεράστιο κύμα άναποδογύρισε τὴ σχεδία. Δέν είχαν πιά τὴ δύναμι να πλεύσουν με τὰ κύματα και πνίγηκαν. Όλοι εκτός από έναν... Ο ναύτης αὐτός, που ήταν έρυθρόδερμος, έφτασε κολυμπώντας στὴν ξηρά, όπου άπηγήθηκε τὴν οδύσειά του.

Τότε μόνο συγκινήθηκαν οΙ Ισπανικές άρχές του Νέου Κόσμου κι' άργάνασαν διάφορες άποστολές για ν' ανέλκυουν τὸ θησαυρὸ. Αλλ' όλες οι προσπάθειές τους κατέληξαν σε παταγώδη άποτυχία.

Εύτυχέστερος στάθηκε ένας Ολλανδὸς πλοίαρχος, πὸ ο άνεμος είχε ρίξει τὸ πλοίο του κοντά στις ύφαλους, όπου είχε ναυαγήσει ή «Νουέστρα Σενιόρα Κονσεψιόν». Οι ναῦτες που είχαν διακρίνει πάνω σε κάποιαν άπ' αὐτές μερικά άντικείμενα που έλαμπαν. Βούτηξαν τότε κι' έφεραν στὴν επιφάνεια ράβδους και πλάκες χρυσού.

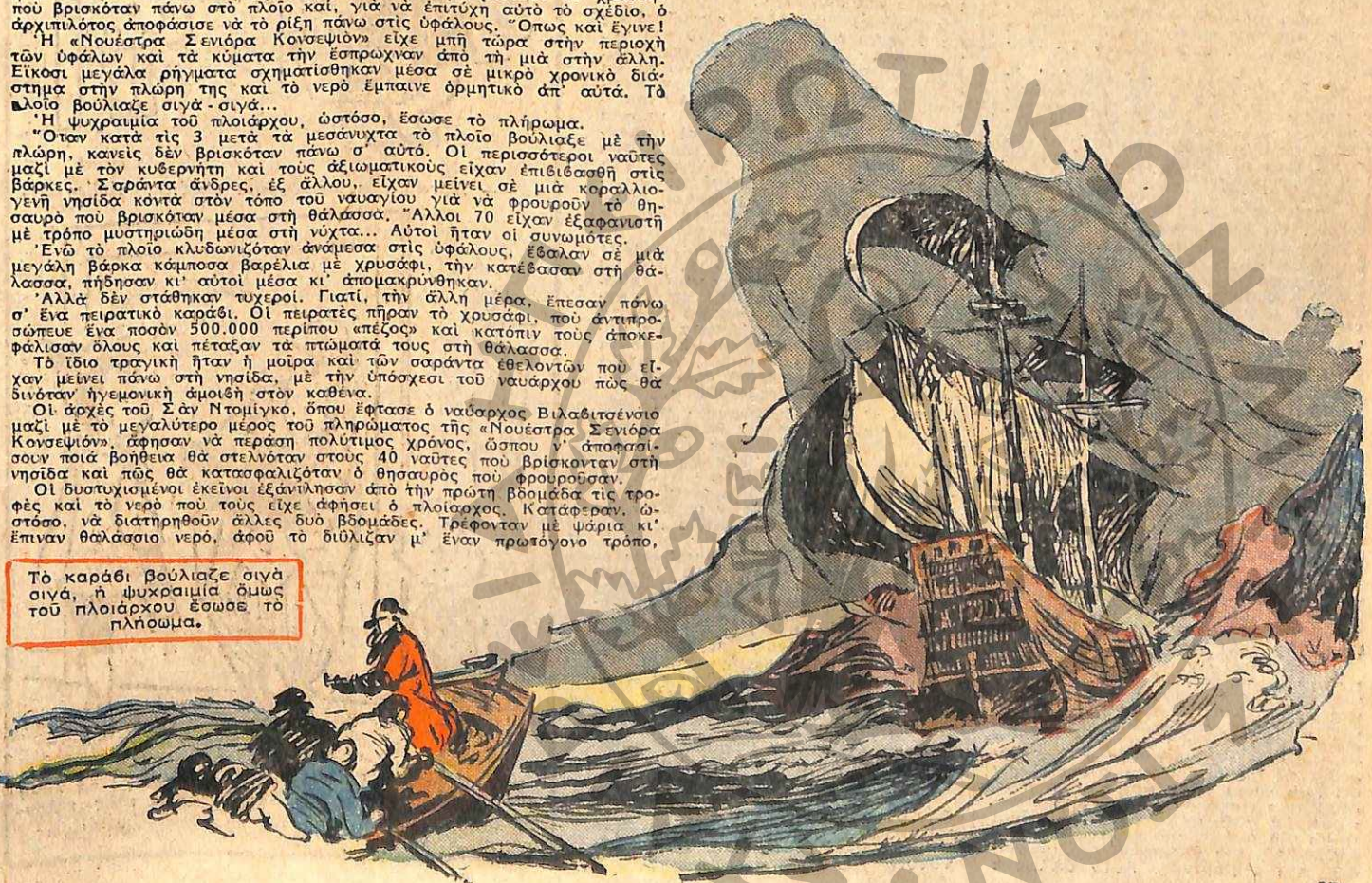
Ο άνεμος, όμως, απομάκρυνε σε λίγο τὸ πλοίο. Όταν ο Ολλανδὸς πλοίαρχος ξαναγύρισε, ύστερα από δύο βδομάδες στο ίδιο μέρος, στάθηκε άδύνατο και σ' αὐτὸν και στους ναῦτες του ν' άνακαλύψουν ποιά ήταν ή «ύφαλος με τὸ χρυσάφι».

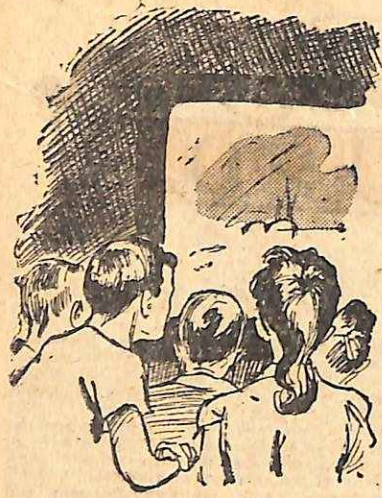
Αὐτὸ έγινε τὸ 1648.

Τὸ 1648, ένας νεαρός Άγγλος τυχοδιώκτης, ο Ουίλλιαμ Πίπς, που είχε ακούσει να γίνεται λόγος για τὸ ναυάγιο της «Νουέστρα Σενιόρα Κονσεψιόν», άργάνασε μία άποστολή κι' έπειτα από πολλές περιπέτειες, κατάρθωσε να βγάλῃ στὴν επιφάνεια κάμποσα βαρέλια, που περιείχαν 26 τόννους καθαροῦ χρυσού.

Αν υπολογίσουμε σε άλλους 4 τόννους τὸ χρυσάφι που πήραν ο άρχιπλοῦτος της «Νουέστρα Σενιόρα Κονσεψιόν» κι' οι συντροφοί του, καθώς και έκεινο πὸν βοήκε ο Ολλανδὸς πλοίαρχος, άπομεινουν άλλοι 70 τόννοι χρυσού από τὸ φορτίο του ναυαγισμένου Ισπανικού πλοίου.

Ποῖος θάναι ο τυχερός που θα τούς ξαναφέρῃ στὴν επιφάνεια;

(Στο μέλλον αντί για βιβλία θα έχουμε κινηματογραφικές ταινίες...)

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ Ύστερα από 30 χρόνια

Οι απόψεις ενός Γερμανού καθηγητού για την εκπαίδευση του μέλλοντος

«Η εκπαίδευση των παιδιών είναι ένα ζήτημα που απασχολεί σήμερα όχι μόνο τους Έλληνες, αλλά ολόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο. Είναι βέβαιον ότι κάθε παιδί που τελειώνει το σχολείο, έχει το κεφάλι του παραγεμισμένο μ' ένα σωρό γνώσεις και θεωρίες, που είναι σχεδόν αδύνατον να τις εφαρμόσει στην πρακτική ζωή.

Πολλοί Ευρωπαίοι παιδαγωγοί και φιλόσοφοι έγραψαν για το ζήτημα αυτό ολόκληρα συγγράμματα και μελέτες. Στη Γαλλία έγιναν και συνέδρια, που έλαβαν μέρος οι διασημότεροι φιλόλογοι και συγγραφείς. Στην Ίταλία παλιό ζητήθηκε η γνώμη πολλών ειδικών για τον τρόπο με τον οποίον θα πρέπει να εκπαιδεύονται στο μέλλον τα παιδιά.

Το πιο ενδιαφέρον όμως απ' όλα όσα εγγράφησαν και ειπώθηκαν ως τώρα για το ζήτημα της εκπαίδευσης των παιδιών, είναι το άρθρο ενός Γερμανού, του καθηγητού Σάχτ, που οι ιδέες του βέβαια είναι πάρα πολύ τομηρές, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι στο μέλλον οι περισσότερες τουλάχιστον απ' αυτές, θα εφαρμοσθούν.

«Δεν ξέρουμε ποιά σύστημα θα επικρατήσει στα σχολεία μετά 30 χρόνια, γράφει ο καθηγητής Σάχτ. Έκείνο που ξέρουμε είναι ότι τα παιδιά θα μαθαίνουν οπωσδήποτε καλύτερα γραφή, ανάγνωση και αριθμητική.

«Άλλοι άραγε θα είναι απαραίτητο να ξέρουν να διαβάσει κανείς ο μέλλον, αφού θα μπορεί, αντί ν' αγοράζει εφημερίδα κάθε πρωί, ν' ακούει τα νέα με το ραδιόφωνο και να τα βλέπει με την τηλεόραση;

«Επίσης στο μέλλον, αντί για βιβλία θα έχουμε τις κινηματογραφικές ταινίες, που θα περιέχουν ό,τι μας ενδιαφέρει να μάθουμε και που εύκολα θα μπορούμε να τις προβάλλουμε στο σπίτι μας.

«Στο μέλλον επίσης όλες οι αριθμητικές πράξεις που δεν θα μπορούμε να τις κάνουμε με το μυαλό μας, θα λύνονται εύκολα με τη βοήθεια των αριθμομηχανών, που θα κουβαλούμε στην τσέπη μας και που θα είναι αθάνητες.

«Αλλά και αν υποθέσουμε ότι η πρόοδος μας δεν θα είναι τόσο γρήγηρη, πάντως η γραφή, η ανάγνωση και η αριθμητική θα διδάσκονται στα παιδιά εντελώς διαφορετικά από σήμερα. Πρώτα απ' όλα θα καταργηθούν τα τετράδια καλλιγραφίας. Η γραφομηχανή στο μέλλον θα έχει γίνει τόσο κοινή, όσο είναι σήμερα το στυλό. Φυσικά οι γραφομηχανές του μέλλοντος θα είναι πολύ πιο απλές, πιο εύχρηστες, πιο θόρυβοι, πιο ελαφρές, πιο μικρές από τις σημερινές. Αυτό άλλωστε

είναι πολύ φυσικό, γιατί η τελειοποίηση κάθε πράγματος δεν σταματά σχεδόν ποτέ. Έτσι κάθε παιδάκι έφτα-όχτώ χρόνων θα μπορεί να χρησιμοποιεί περίφημα τη γραφομηχανή του για να γράφει.

«Και το γράψιμο με το χέρι θα καταργηθεί τελείως; Όχι βέβαια! Αλλά δεν θα χρησιμοποιείται παρά μόνο για σημειώσεις για υπογραφές κτλ. ασαφώς δε δεν θα διδάσκεται στην πρώτη δημοτικού. Έτσι θα αποφευχθούν τα παιδιά το βασανιστικό της καλλιγραφίας, τα μουντζουρώματα των τετραδίων, τις μελανιές και όλα τα παρόμοια. Ακόμα και η ορθογραφία στο μέλλον θα είναι απειρώς ευκολότερη και πιο απλοποιημένη από τη σημερινή.

«Όσο για την αριθμητική, εκτός από τις στοιχειώδεις πράξεις, το παιδί δεν θα μαθαίνει τίποτ' άλλο. Το παιδί στο μέλλον θα μπορεί να λύσει και τα δυσκολότερα προβλήματα με τις αριθμομηχανές της τσέπης! Επίσης θα καταργηθούν εντελώς τα προβλήματα, που δεν εφαρμόζονται ποτέ στην πραγματική ζωή, όπως π. χ. «6 εργάτες χτίζουν σε 12½ ημέρες 139½ τ. μέτρα. Οι ίδιοι εργάτες πόσες μέρες θα χρειαστούν για να χτίσουν 565½ τ. μέτρα;» Στο μέλλον δε γενικά δεν θα μαθαίνουν τα παιδιά πια τίποτε που να μην μπορούν να το εφαρμόσουν και στην πρακτική ζωή τους.

«Και η ζωή μας άλλωστε θα είναι πολύ διαφορετική ύστερα από 30 χρόνια. Θα έχει γίνει λιγότερο κοπιώδης χάρις στις μηχανές και πιο πρακτική από τη σημερινή.

«Έτσι, το παιδί θ' αρχίσει από το σχολείο, εκτός από τη γενική, να λαμβάνει και την επαγγελματική μόρφωση. Καθένας μας γνωρίζει σήμερα εξ ιδίας πείρας ότι, τελειώνοντας το σχολείο, δεν ξέρει τίποτ' απολύτως σχετικό με το επάγγελμα που πρόκειται να ακολουθήσει, παρά όσα φρόντισε να μάθει ο ίδιος. Ενώ απεναντίας παρ' όλες τις δυσκολίες που υπάρχουν, ο κτηματίας του μέλλοντος δεν θα υπάρχει ανάγκη καμμία να μαθαίνει λατινικά και κρημιά, ούτε ο νομικός κρημιά και αλγεβρά.

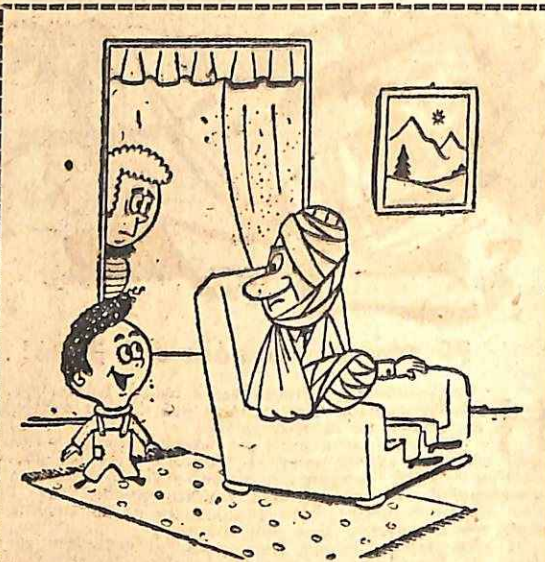
«Επίσης, μεγάλη σπουδαιότητα θα δίνεται στον αθλητισμό και γενικά στην εξάσκηση του σώματος. Μαζί μ' αυτήν κάθε άνθρωπος θα αποκτά και ωριμμένες χειρωνακτικές, ως πούμε, γνώσεις. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως μετά 30 χρόνια ίσως και πολύ λιγότερα οι υπηρέτες και υπηρέτριες θα είναι ένα είδος που θα έχει πια εκλείψει. Για όλες τις εργασίες θα υπάρχουν μηχανές. Ποιος θα τις προσέχει όμως αυτές τις μηχανές; Ποιος θα τις διορθώνει; Μπορεί κανείς με το παραμικρό να τρέξει στον ειδικό; Γι' αυτό το σχολείο στο μέλλον θα κάνει τον καθένα ικανό να διορθώνει τις βλάβες μιας ηλεκτρικής εγκατάστασης, το τηλέφωνό του, το κουδούνι του, κλπ. Ακόμα θα μαθαίνει το πώς να βάρει με μπουκιά μια πόρτα ή ένα τραπέζι, να χτίσει έναν τοίχο, να δονήσει ένα αυτοκίνητο και να το επιδιορθώσει.

«Και τ' άλλα μαθήματα: Η ιστορία, η γεωγραφία πώς θα διδάσκονται; Όσο το δυνατόν πιο απλά και πιο σύντομα. Ο κινηματογράφος θα συντελέσει πολύ για να εντυπώνονται αυτοί του είδους τα μαθήματα στο μυαλό των παιδιών, όσο το δυνατόν πιο εύκολα και ευχάριστα.

«Ελάχιστοι σήμερα θυμούνται από το σχολείο τους ότι η Ίωση υπήρξε η γενέτειρα του Ναπολέοντος, ενώ όποιος είδε στον κινηματογράφο έργο με ήρωες αυτούς τους δύο, δεν θα το ξεχάσει ποτέ. Πολλοί λίγοι επίσης θυμούνται ότι η Βενετία είναι μια πόλη χτισμένη πάνω στα νερά, άρα όμως την είδαν στον κινηματογράφο, θα κρατήσουν την εικόνα της ανεξάνισπτη στη μνήμη τους».

Αυτά γράφει ο Γερμανός καθηγητής και το μέλλον θα κρίνει αν θα βγεί αληθινός.

Πάντως τα παιδιά του μέλλοντος δεν θα θεωρούν το σχολείο σαν ένα μεγάλο επίσημο, όπως το θεωρούσαν όλοι οι ατυχείς τους πρόγονοι.

— Μπαμπά, ή μαμά ρωτάει αν της είσαι ακόμη θυμωμένος...

— Χρειάζεσαι καινούργια σκούπα, 'Ανγόγγρε;

— «Αν τον βαθμολογούσα ανάλογα με τα λάθη του, κυρία, θα ήταν πρώτος από τους τελευταίους!...

ΜΙΑ εκπληκτική άπατη, που αποκαλύφθηκε, τον τελευταίο καιρό, στην Δυτική Γερμανία, απέδειξε, για μία ακόμη φορά πόσο απεραντλητοί είναι οι άνθρωποι και η ευπιστία των ανθρώπων. Και πόσο έντονη εξακολουθεί να μένει, μ' όλες τις προόδους της επιστήμης, η παιδαίστικη νοσταλγία τους για τις μαγείες και για τα θαύματα.

Πρωταγωνίστρια της άπατης αυτής υπήρξε μία ηλικιωμένη κυρία, με άσπρα μαλλιά και με ευγενικό και αξιοσεβαστό παρουσιαστικό: Η φράου Καρλόττα Χέλερ Βαλίνσκι.

Ήταν άνοιξη του 1953, όταν η Καρλόττα Χέλερ Βαλίνσκι άκουσε μέσα στο όνειρό της — αν θελήσωμε, φυσικά, να πιστέψουμε την μυθιστορηματική έκδοσή, που υποστηρίζει η ίδια — να την καλή μία φωνή από τα μακρινά Ίμαλάια. Ήταν η φωνή του γιόγκι Σρί Σβαμί Σιδανάντα Σαρασβατί, που την προσκαλούσε να πάει στις Ίνδιες!

Η κ. Χέλερ Βαλίνσκι έσπευσε άμεσα να συμμορφωθεί με τη μυστηριώδη προσαγή. Ταξίδεψε στις Ίν-

Διαβάστε τη συνέχεια στην επόμενη σελίδα.

διαβάστε τη συνέχεια στην επόμενη σελίδα.

Η δραστηριότητα της Καρλόττας Χέλερ Βαλίνσκι και του «καθηγητή» Σούνκε φον Μαντεντντ δεν περιωρίστηκαν μόνον στο Λιντλάου. Σε λίγο, άρχισαν να οργανώνουν τουρνέ και στις άλλες πόλεις της Γερμανίας, για να «φωτίσουν» ακόμη περισσότερα πνεύματα. Χρέη μαντρερ, ο οποίος τις τουρνέ, έκτελούσε ο συζυγός της Καρλόττας, ο γηραιός κύριος Βαλίνσκι, πρώην αρχηγός της αστυνομίας του Ντάντλινγκ!

Το θράσος των δύο απατεωνών ήταν απείρηστο — και ο αυτοφωτίστης, κυρίως, ότι μπορούσαν να οργανώσουν ανενοχλήτοι επί τόσον καιρό.

Κάποτε, έφτασαν στο σημείο να προκαλέσουν σε μία συγκέντρωσή τους και τον πρεσβευτή των Ίνδιων στην Μπόν, τον δόκτορα Ράυ! Ο πρεσβευτής πήγε και, καθώς δεν καταλάβαινε λέξη γερμανικά, δεν υποψιάστηκε καθόλου πως οι αυτοσχέδιοι στίχοι, τους οποίους απηύγαλλε, με κατανοητικό ύφος η κ. Χέλερ Βαλίνσκι, δεν είχαν καμμία την «γιόγκι», ούτε και με τους

αχέσει με «γιόγκι»!

Το πιο διασκεδαστικό και το πιο άπροδοκτο όμως από όλα, είναι πως, όταν επιτέλους αποκαλύφθηκε η άπατη, οι γερμανικές αρχές διαπίστωσαν πως δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε εναντίον της Καρλόττας!

Αν ήθελε να ονομάζεται θεά, αυτό ήταν, όπως είπαμε και πιο πάνω, απόλυτο και αναφάρστο δικαίωμα της.

Αν ήθελε να εισπράττει 10 μάρκα από τον κάθε ακροατή, που την άκουγε να απαγγέλλει στίχους, ήταν επίσης δικαίωμά της. Αν η «διδασκαλία» της, τέλος, ήταν άσχετη με την διδασκαλία των Ίνδων γιόγκι, αυτό δεν ήταν

Η ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ

Η πρωτότυπη επιχείρησις μιας Γερμανίδας «καθίστριας των γιόγκι» και ένας Έλβετου ψευτογιάτρου στη Δ. Γερμανία

Διες, συνάντησε τον γιόγκι, που την είχε «προκαλέσει» και έμεινε κοντά του πέντε μήνες.

Όπως βγαίνει το συμπέρασμα, η Καρλόττα Χέλερ Βαλίνσκι ήταν μία εξαιρετικά έξυπνη και επιμελής μαθήτρια. Γιατί μέσα στο συντομωτάτο αυτό διάστημα, που έμαθε να κινείται στον Σρί Σβαμί Σιδανάντα Σαρασβατί, κατόρθωσε να εισόδησε σε όλα τα μυστικά της διδασκαλίας των γιόγκι και να «φωτίσει» τόσο το πνεύμα της — κατά την εκφραση της ίδιας — ώστε να μπορεί να μεταδώσει αυτό το φως και σε άλλα πνεύματα!

Εννοείται, ότι το μόνο αληθινό στοιχείο ο' όλη την ιστορία της «μυθιστορίας» της ηλικιωμένης Γερμανίδας, είναι πως έμεινε πραγματικά πέντε μήνες στις Ίνδιες και πως της δόθηκε έτσι η ευκαιρία να πραγματοποιήσει ώριμες επαφές με τους γιόγκι, να μάθει άκρες-μέσες την ινδική φιλοσοφία και να της γεννηθεί τελικά η ιδέα να εκμεταλλευθεί, με το αζημίωτο, τις καποιες γνώσεις που απέκτησε.

Λίγο μετά την επιστροφή της στη Γερμανία, η Καρλόττα Χέλερ Βαλίνσκι ίδρυσε στο Λιντλάου ένα «άσραμ» — ένα ναό, δηλαδή, της λατρείας των γιόγκι. Για βοήθη της και συνεργάτη της, πήρε έναν Έλβετο, τον «καθηγητή της Ιστορίας» Σούνκε φον Μαντεντντ. Και η ίδια μετωνομάστηκε σε Σβαμί Σιδανάντα Σαραντά — που, μεταφρασμένο, σημαίνει... μετριοφρονέστατα: «Θεά της Επιστήμης και των Τεχνών»!

Φυσικά, αν η φράου Καρλόττα ήθελε να αυτοανακηρυχθεί σε θεά, αυτό ήταν κάτι, που κανείς δεν μπορούσε να της το απαγορεύσει. Θεός μπορεί να γίνει οποιοσδήποτε, φτάνει να έχει πρόθυμους πιστούς για να τον λατρεύουν! Και η Σβαμί Σιδανάντα Σαραντά είχε, όπως θα δούμε, αρκετούς.

Δεν συνέβαινε, όμως, το ίδιο και με τον συνεργάτη της. Ο Έλβετος «καθηγητής Σούνκε φον Μαντεντντ» δεν ήταν... ούτε καθ' ύλην, ούτε φόν! Ήταν απλώς και θνητός Σούνκε... Και αν μπορεί κανείς να μην τον πιστεύει, να τον παραβιάζει, χωρίς να παραβιάζει τον νόμο, να ισχυρίζεται πως είναι θεός, δεν έχει, όμως, το δικαίωμα να οικειοποιείται έναν επιστημονικό τίτλο ή έναν τίτλο ευγενείας, όταν δεν του ανήκουν.

Οπωσδήποτε, για αρκετό διάστημα, η επιχείρησις, που είχαν ανοίξει οι δύο άγνοοι, πήγε θαυμάσια. Το «άσραμ» του Λιντλάου ήταν κάθε βράδυ γεμάτο από πιστούς, που αμείβανε άοκετα πλουσιοπάροχα τις προσπάθειες της Καρλόττας Χέλερ Βαλίνσκι να «φωτίσει» το πνεύμα τους.

Η άπλη είσοδος στο «άσραμ» είχε διατιμηθεί ένα μάρκο (7 νέες δραχμές) και τημνηθ ένα μάρκο της διδασκαλίας 10 μάρκας παρακολούθησις.

Ακόμη, όμως, μεγαλύτερα κέρδη πραγματοποιούσε η επιχείρησις με τα «θαυματουργά φάρμακα», που παρασκεύαζε ο καθηγητής. Ένα κουτάκι με αλοιφή, ένα θηνητικό, ένα σταγονόχο ή ένα ψεύτικο υποκαλάκι με φυλαχτό — όλα αυτά προσπαθούσαν για τον φωτισμό του πνεύματος και την απολύτρωση της ψυχής των τριών και την απολύτρωση της ψυχής των τριών — είχαν διατιμηθεί προς 60 μάρκας «μαθητών»!

Το «άσραμ» της Καρλόττας Χέλερ Βαλίνσκι, στο Λιντλάου, όπου η είσοδος είχε διατιμηθεί προς 7 νέες δραχμές και το μάθημα προς 70!

Ο Ίνδος πρεσβευτής στην Μπόν Δρ. Ράυ (δεξιά) που η Καρλόττα Χέλερ Βαλίνσκι (αριστερά) και ο Έλβετος ψευτογιάτρος Σούνκε (στη μέση) είχαν τον θράσος να τον καλέσουν — επειδή δεν ήξερε λέξη γερμανικά! — σε μία συγκέντρωσή τους!

αρμοδιότητα των αρχών να το ελέγξουν και να το κλείνουν.

Η φράου Καρλόττα Χέλερ Βαλίνσκι δεν παραβίαζε τους νόμους ούτε στο παραμικρό!

Συνεπώς, οι γερμανικές αρχές, μολονότι αναγνώριζαν πως ήταν μία διαβολομένη άπατη, δεν μπορούσαν να της κάνουν τίποτε.

Είχαν τα χέρια τους δεμένα απ' το γράμμα του νόμου!

Διαφορετική ήταν η θέση του Σούνκε. Ο σφετερισμός φανταστικών τίτλων παρείχε βάσι για την διωγή και την σύλληψή του.

Αλλά ο Έλβετος ψευτογιάτρος πρόσβαζε να φύγει εγκαίρως για την πατρίδα του, πριν κινηθούν οι αρχές. Έτσι, η επιχείρησις έληξε, με πολλά κέρδη στο ενεργητικό της και... μηδέν παθητικών!

Η «ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ»!...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΟΥΛΑ: «Χαριτωμένη υπαρέσις» από τις συνηθισμένες «χαριτωμένες υπαρέσεις» που έχουν πλημμυρίσει τον κόσμο ζητώντας θέσι «ετέρου ημίσεως», 29 χρόνων, **ΧΡΗΣΤΙΝΑ:** Τέως «χαριτωμένη υπαρέσις» επιτυχόσα να διορισθῇ συζυγός με σχετικῶς καλούς δόρους, **ΠΕΡΙΚΛΗΣ:** Νεαρός, χαριτωμένος μνηστήρας της Λούλας, «Απ' αὐτοὺς που περιμένουν ἀναγκαστικῶς στὸν ποδοβόλο τῆς «καριέρας» καὶ ἐμελετοῦν γιὰ διπλώμα. **ΜΠΑΜΠΗΣ:** Πεντητάρης, συζυγός τῆς Χρηστίνας, κοικοιμικῶς ἀνεξάρτητος» καὶ ἀνθρώπος ἐπιτυχῶν σὲ διαφόρων εἰδῶν «ἐπιχειρήσεις». **ΕΝΑΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ** κι' ἄλλα πρόσωπα βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ σπίτι τῆς Χρηστίνας).
ΛΟΥΛΑ (συνεχίζει κουδέντα): Κατάλαξες, Χρηστίνκι μου... Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ παντρεθῇ σήμερα μιά κοπέλλα χωρίς προίκα, καὶ μάλιστα τῆς ἡλικίας μας. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι παράλογη. Σὲ δύο μῆνες κλείνουν τὰ τριάντα! Τὸ σῶμα μου ἀρχίζει νὰ γαῖνι τὴ νεανιὰ του χάρι. Παλαιῶν, Βαρβίνων. Στὸ λαϊκὸ μου βλέπω νὰ καραδοκοῦν κατὶ ὑποπτές γυναικοῦλες, πού δὲ νομίζω πὼς θὰ καταφέρω νὰ τις νικήσω με κρέμες καὶ λοσιόν. Λοιπόν, ὅταν βροῦμε γαμπρὸ ὅπως βρῆκα ἐγὼ τὸν Περικλῆ πρέπει νὰ τὸν κρατᾶμε πάση θυσία.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Σωστά!

ΛΟΥΛΑ: Δὲν ἔχει βέβαια κάνει τὴν καριέρα του ὁ καὶ μένος, μεσολάβησαν βλέπεις καὶ τὰ χρόνια τοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ τώρα διορίστηκε. Δέξασαι ὁ Θεός. Θὰ πῶρ καὶ τὸ διπλῶμά του καὶ θὰ σταδιοδρομήσῃ. Πρέπει ὅμως νὰ τὸν βοηθήσω κι' ἐγὼ, Χρηστίνκι μου, τώρα πού εἶν' ἀρχή.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Ἀσφαλῶς.

ΛΟΥΛΑ: Γι' αὐτὸ θῶκα νὰ σὲ παρακαλέσω, χρυσὴ μου, νὰ πῶς στὰ πόδια σου!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ τίποτα;

ΛΟΥΛΑ: Κάνε! Κάνε! πολὺ σπουδαῖο. Γιὰ σέξ, δηλαδή, δὲν εἶναι σημαντικό. Ἀστεῖο πράγμα! Γιὰ μὲς ὅμως εἶναι ἀληθινὴ εὐεργεσία. Θὰ στοὺς Χριστιανὰς εὐγνωμοσύνη.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ (λίγο μουνδιασμένη): Μὰ... περνᾷ τίποτα ἀπ' τὸ χέρι μου; Γιατί ἔρεϊς, λεπτὰ δὲν ποῦ δίνει ὁ Μπάμης.

ΛΟΥΛΑ: Καλὲ ποῖος εἶπε λεπτὰ: Ἀστεῖο πράγμα!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ (μὲ ἀνακούφισι): «Αἱ...» Ἄν δὲν εἶναι γιὰ λεπτὰ, ὅ,τι ἄλλο θέλεις.

ΛΟΥΛΑ: Εὐχαριστῶ πολὺ, Χρηστίνκι μου, δὲν ἀμφεβαλλὰ κατ' ἐμὲ γιὰ τὰ αἰσθηματά σου, ὅμως εἶναι κατὰ ἀπαιτήσεις. Ὁ Περικλῆς ὁ καὶ μένος δὲν εἶναι ροῦχα. Μεταξὺ μας — δὲν σὲ ντρέπομαι — γυρίζει με τρύπιο παντελόνι. Πῶς θὰ πῶ νὰ ἐργασθῇ;

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Μὰ θὰ τοὺς κάνουνε τὰ καλὰ τὸ Μπάμης!

ΛΟΥΛΑ: Καλὲ δὲν προκρίνεται γι' αὐτὰ, προκρίνεται γιὰ καινούργια! Ἀστεῖο πράγμα!

ΛΟΥΛΑ: Ἄλλὰ νὰ! Ὁ δοσάσης θέλει μιά ὑπογραφή ἀπὸ φερέγγυο πρόσωπο. Τὸ εἶπαμε, λοιπόν, τὴν κυρία Χρηστίναν Μπρινέλη, «τοῦ ἐπιχειρηματίου» λέει, «πολὺ εὐχαριστῶ!» Πρόθυμος ὁ ἀνθρώπος! Θὰ σοὺ φέρω, λοιπόν, χρυσὸ μου, τὰ γραμματάκια νὰ βάλῃς υπερίκες ὑπογραφές. Νομίζω μάλιστα πὼς τάχα καὶ στὴν τσάντα σου. Ἀ, ναί!... Νάτα!... Εὐτυχῶς!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ (σὺν παραφροσύνη): Κι' ἀν...
ΛΟΥΛΑ: Τί ἄν;

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τί λέτε τώρα;

ΔΟΣΑΤΖΗΣ: Πῶς σοῦπεσε στὸ νεροχῆτη, πῶς κάπου τ' ἀφήσες. Μόλις πέση τὸ παραδάκι, θὰ στὸ δώσω πίσω.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τί νὰ κάνω; Πάρτε το.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ σπίτι μίαν γοητευτικῆς κυρίας με σῶμα καὶ ἡθὴ ἐλαφρὰ σὰν κρέμα - σαντιγύα).

Η ΚΥΡΙΑ (θωπευτικά): Μπουλουκό μου!

ΜΠΑΜΠΗΣ (ἀηδέστατα): Τζιτζικά μου!... (Κυττάζει τὸ χέρι τῆς) «Αἱ! Τὶ δαχτυλίδι εἶν' αὐτό!

Η ΚΥΡΙΑ: Μεγάλῃς δέξιας. Μοῦ τὸ χάρισε ἓνα κορόιδο, πού κάνει τὸν ἐξυπνο. Μία παντρεμένη πού εἶχε ὑπογράψει γραμματίον γιὰ τὸ φίλο τῆς, δὲν εἶχε νὰ τὸ ἐρφήσῃ καὶ τῆς τὸ τιμήσῃ. Σ' ἀρέσει;

ΜΠΑΜΠΗΣ (κάθιδρωσ): Γιὰ νὰ τὸ δῶ!

Η ΚΥΡΙΑ: Γράφει μέσα: «Στὴ Χρηστίνκι μου». Μὰ τί ἔπαθε;

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ Περικλῆ). **ΜΠΑΜΠΗΣ** (ἐξάλλος μετ' ἐπιτόλῃ στο χέρι): Αὐτὰ ἐγὼ τ' ἀκούω βερεσι! Ἐβαλες τὴ Λούλα νὰ πῶς εἶσαι μνηστήρας τῆς καὶ πρᾶσινα ἀλογα καὶ τριχῆς ὀντούλε. Θὰ ὑπογράψῃς πῶς ἀναγνωρίζεις τὴν ἀπιστία ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ χαρτί ὅπως τάχῃς φτιάξῃς ὁ δικηγόρος — καὶ θὰ χωρίσω καὶ θὰ τὴν παντρευθῇς!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (πού ἀνῆκε πλόν... στὴν «κίτρινη φυλή»): Μὰ...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Οὐτε λέξι! Βρωμόπαδο! Σὺ λαλᾷς νὰ πῆς, «κίχ» νὰ ξεστομίσης, στὰ τινὰς τὰ μυαλά στὸν ἀέρα! Βάλε τὴ μαγκούρα ἐδῶ ἡ τηλεφῶνα στὴ μάντα σου νὰ στείλῃ τὰ ροῦχα τῆς στὸ βαφεῖο!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ὅριστε! Ὑπογράψω! Ἀλλὰ... οὔτε τὴν ξέρω τὴν κυρία!...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μέχρι τὴν ὥρα τοῦ γάμου θάμαι ἀπὸ πίσω σου μετ' ἐπιτόλῃ στο χέρι! Ἀλήθεια!... Πρόσεχε καλά!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὸ ποσοκομείο). **ΧΡΗΣΤΙΝΑ:** Μὲ ἔκανε μαύρη στὸ ἐξῆλο γιὰ νὰ τοῦ τὰ πῶ! Τὶ τραγωδία ἦταν αὕτη!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κυρία μου, λυποῦμαι ἐλκρινῶς. Ἀλλὰ τώρα τί θὰ γίνῃ.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Δὲν βλέπω ἄλλ' ὅλα! Θὰ παντρευτοῦμε!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πῶς; Μὰ ἐγὼ κυρία μου, δὲν σὰς γνωρίζω καν!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Εἰσαθε ὅμως ὁ πεῦθνος! Δὲν μπορεῖτε νὰ μ' ἀφήσετε ἀπένταρη στὸ δρόμο! Καὶ προσδεσμένη!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ἀλλὰς τε, ὁ Μπάμης δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῇ ποτὲ νὰ μὴ με πάρει!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Καὶ πῶς θὰ Τρελλασθῇκατε, μαντά; (Πιάνει τὸ κεφάλι τῆς).

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Ἀδελφὲ!... Ἐνὰ ποτήρι νερό... κι' ἓνα κοσμεῖο!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Ἀ, θὰ μείνῃς ἐδῶ; Πολὺ εὐγενικό ἐκ μερὸς σου!

ΣΚΗΝΗ 6η

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ (διαβάσει «Βιβλίον συμβάντων»): Ἡ Παρασκευὴ ἡ Λούλα Μπαμπακούλα ἀποπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ λαβούρα ἰσχυρὰν δὸσαν σοῦπιμῃ...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ὁ Περικλῆς Καραλέτσος καὶ ὁ Χαραλᾶμος ἡ Μπαμῆς Μπρινέλης συνεπλάκησαν εἰς τὸ καφεῖνόν «Νέον Ἀθηναῖον» με ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμὸν τοῦ πρώτου διὰ τυπνημάτων καταφθάναν διὰ τῆς λαθῆς περιστερῆς... (καταλείπει καὶ προχωρεῖ)... Ἐναντίον τοῦ προσαναφερθέντος Χαραλᾶμου ἡ Μπαμῆ Μπρινέλη, ἐκκρεμὸν καὶ μηνύσεις ἐπὶ ὑπεξαίρεσι δακτυλίου μετὰ πολυτιμὸν λίθον... (Χαμογυρίζει).

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ καμμιὰ κουδέντα πού σοὺ λένε ἀνθρώποι πεπεισμένοι. Μὴν τοῦ δίνῃς πολὺ πόρα. Κόψ' τοῦ τὴν πῖττα! Σκίσ' τὴ γάτα! Πῆς ἀμέλει ἐδῶ! Καλὸ εἶναι τὸ «σορόπι», ἀλλὰ ὅχι μέχρι νὰ σὲ θουτήξῃ ὁ νόμος γιὰ ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσι! Τὸν εἶδα γὰρ τὸ μάγκα. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ἀλλὰ ἐγὼ παντρεμένη γυναικα. Ἐχεις τὸ φιλοφρόνησόν σου, δὲν σοὺ λέω, δὲν ἐπεμβαίνω στὴν ιδιωτικὴ σου ζωὴ, νὰ ποῖμε, ἀλλὰ...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Τρελλασθῇκατε, κύριε; Πηγαίνετε! Ε

Ἡ διάγνωσις τῆς ὀξείας σκωληκοειδίτιδος

Αυτά έννοουσε!

— Πρίν σου δώσω την συγκατάθεσί μου για να παντρευτείς την κόρη μου, θα μου επιτρέψεις να σε ρωτήσω πόσο είναι το ετήσιο εισόδημά σου;

— 800 λίρες...

— Σ' αυτό, παιδί μου, πρέπει να προσθέσεις κι' ένα ποσό 800 λιρών που θα προκύψει από τον τόκο των χρημάτων που θα δώσω ως προίκα στη μέλλουσα γυναίκα σου.

— Μά... τις πρόσθεσα κιόλας!...

★

Μια υπηρέτρια πηγαίνει στον οφθαλμίατρο.

— Γιατρέ μου, του λέει, είναι τώρα όγτώ μερες, που νοιώθω μια φλόγα και για φαγούρα στα μάτια μου.

— Ο γιατρός την εξετάζει.

— Δεν είναι τίποτα σοβαρό, της λέει κατόπιν. Μόνο για λίγες μέρες να πάψεις να κυττάζεις από τις... κλειδαρότρυπες!

★

Μια νεαρή γυναίκα σ' ένα κοσμικό σαλόνι συζητούσε μ' έναν γιατρό, εξυμνώντας τη συλλογή των γραμματοσήμων του.

— Δεν το ήξερα πως είσατε γραμματοσυλλέκτης, του είπε στο τέλος.

— Τι να κάνω; αγαπητή κυρία; της απάντησε ο γιατρός. Πρέπει ν' ασχοληθεί κανείς με κάτι για να σκοτώνει την ώρα του.

Και η κυρία, μ' έκπληξη:

— Μπα! Δεν έχετε, λοιπόν, πελάτες;

★

— Δεν με θυμάστε, κύριε καθηγητά; Θωτά κάποιος τον αστρονόμο, που είναι φαινόμενο ασημένιας.

— Κάπου σας έχω δη... Μά δεν θυμάμαι καλά πού. Στο γάμο ή στην κηδεία σας;

★

Ο επιθεωρητής του σχολείου λέει στο δάσκαλο:

— Κατά διαταγήν του Υπουργείου, να βάλης πίσω από την έδρα σου μια επιγραφή που να λέει: «Η γνώσις είναι πλούτος».

Κι' ο δάσκαλος:

— Κύριε επιθεωρητά, όλα τα παιδιά θα με πάρουν στην κοροϊδία, γιατί τους έχω πη πόσο μισθό παίρνω...

★

— Μπα! Γυρίζετε κι' όλες κυρία μου, απ' την έξοχή στην Άθινα; Πώς έτσι γρήγορα;

— Είμαι πολύ άνησυχη...

— Τι σας συνέβη δηλαδή;

— Όσες φορές έγραψα στον άντρα μου και του ζήτησα λεφτά, μου τάστειλε άμείως!

★

Κάποιος παίνει στο αστυνομικό τμήμα της περιφέρειας του και ρωτά τον αστυνομό:

— Μπορώ να δώ τον κλέφτη που πιάσατε στο σπίτι μου;

— Γιατί ζητάς να τον δής;

— Θέλω να τον ρωτήσω πως 'μπόρεσε να μπη στο σπίτι μου χωρίς να ευννήση τη γυναίκα μου!...

★

Στο πλοίο, λίγο πριν ξεκινήσει. «Ενας επιβάτης ρωτάει με περιέργεια ένα ναύτη:

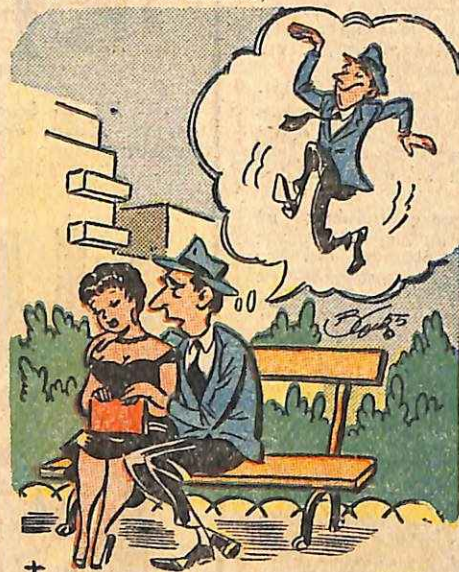
— Δεν μου λές, σε παρακαλώ, τί σημαίνει αυτός ο κόμπος στην αλυσίδα της άγκυρας;

Κι' εκείνος του εξηγεί:

— Ξέρετε, ο καπετάνιος είναι λίγο άσχημος... Κάνουμε λοιπόν πάντα τον κόμπο, για να θυμάται πως πρέπει να ξεκινήσουμε!

— Για πέντε μας, κύριε Πέτρο, είσαι, σαν καλλιτέχνης, τι προτιμάς: κοντή ή μακροειά φούστα;

— "Όστε είστε χήρα; Δεν φαντάζεστε πόσο με λυπεί αυτό!..."

— Με γεια το κουστούμι, Γιαννάκη. Δεν θα το βρέξουμε!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Νύχια που σπάζουν εύκολα, είναι συνήθως σημάδι κακής διατροφής. Δείχνουν δηλαδή, ότι τρώτε πάρα πολύ κρέας κι' όχι αρκετά χορταρικά — ή και το αντίθετο. Φροντίστε, λοιπόν, ν' ακολουθήτε μια δίαιτα κανονική και ισορροπημένη, να τρώτε δηλαδή απ' όλα και σε κανονικές ποσότητες.

Τα νύχια που μελανιάζουν, δείχνουν, κι' η καρδιά λειτουργεί ελαττωματικά. Οι αναιμικές γυναίκες έχουν νύχια αχνόχρωμα. Οι έγκυες βλέπουν συχνά τα νύχια τους να λευκιάζουν και να σπάζουν, γιατί ο οργανισμός τους πάσχει από έλλειψη ασβεστίου. Το ίδιο συμβαίνει και με τις μητέρες που θηλάζουν τα παιδιά τους.

Επειτα από μια σοβαρή αρρώστια, παρατηρείτε πως τα νύχια σας άργούν να μεγαλώσουν; Τρώτε τότε περισσότερα πορτοκάλια, λεμόνια και πράσινα λαχανικά.

Η κακή συνήθεια που έχουν πολλά παιδιά να «τρώνε» τα νύχια τους, αποδείχθηκε ότι οφείλεται σε έλλειψη ασβεστίου στον οργανισμό τους. Από ένστικτο δηλαδή, αναζητούν στα νύχια τους το ασβεστόν που τους λείπει. Στην περίπτωση αυτή, χρειάζονται περισσότερα πράσινα χορταρικά, φρούτα και ήλιο.

Τα μεταχειρισμένα ρούχα

Πριν αρχίσει κάθε καινούργια σαζόν, κάνετε ένα έλεγχο της γκαρνταρόμπας σας, για να δείτε τι θα κρατήσετε και τι θα διωρθώσετε. Αρχίστε απ' τα ρούχα των μεθυσμένων. Γιατί, αν έχετε παιδιά, μπορείτε να τα ντύσετε τροποποιώντας αναλόγως τα κοστούμια του πατέρα τους ή τα δικά σας παλιά φορέματα, έξυπνα κι' επιδέξια ώστε να μην πάη τίποτε χαμένο.

Έχετε κληρονομήσει κάλτσες; Μπορείτε σας χοντρές μάλλινες κάλτσες. Μπορείτε να φτιάξετε μ' αυτές ένα παιδικό γιλέκο, να παίρνετε δυο ζευγάρια, ευλώνετε τη ραφή τους κι' έχετε έτσι τέσσερα κομμάτια. Τα ενώνετε ανά δυο, με μια ραφή, και σχηματίζετε το εμπρός και το πίσω μέρος του γιλέκου. Ύστερα ενώνετε αυτά τα δυο φυλάγικα. Στά πλάγια, βάζοντας κουμπιά στο ένα πλευρό. Γαρνίρετε, τέλος, το άνοιγμα του λαιμού και των μανικιών με βαμβακερές τρέσες.

Αν διαθέτετε και τρίτο ζευγάρι κάλτσες, φτιάχνετε μ' αυτό δυο μανίκια. Ίσως δεν είναι πολύ κομψό αυτό το γιλέκο. Δεν έχει όμως σημασία, έφ' όσον το παιδί θα το φοράει μέσα από τ' άλλα ρούχα του.

Απ' τις ίδιες μάλλινες κάλτσες μπορείτε να φτιάξετε κι' ένα εσωτερικό ζεστό μεσοφόρι για το κοριτσάκι σας, ανοίγοντας τις ραφές τους και κόβοντας τις στο κατάλληλο ύψος.

Αν είναι άσπρες, τις χρησιμοποιείτε επίσης για διάφορα μωρουδίστικα ρουχαλάκια.

Ένα παλιό άντρικό πουκάμισο γίνεται καλλίστα κομπινάζον για το μωρό σας, απ' την πλάτη κόβετε τα δυο φύλλα του κομπινάζον κι' απ' τα μανίκια βγάζετε τα μανίκια του.

Υπάρχουν όμως κι' άπειροι άλλοι τρόποι για να χρησιμοποιήση τα μεταχειρισμένα ρούχα μια καλή κι' έξυπνη νοικοκυρά.

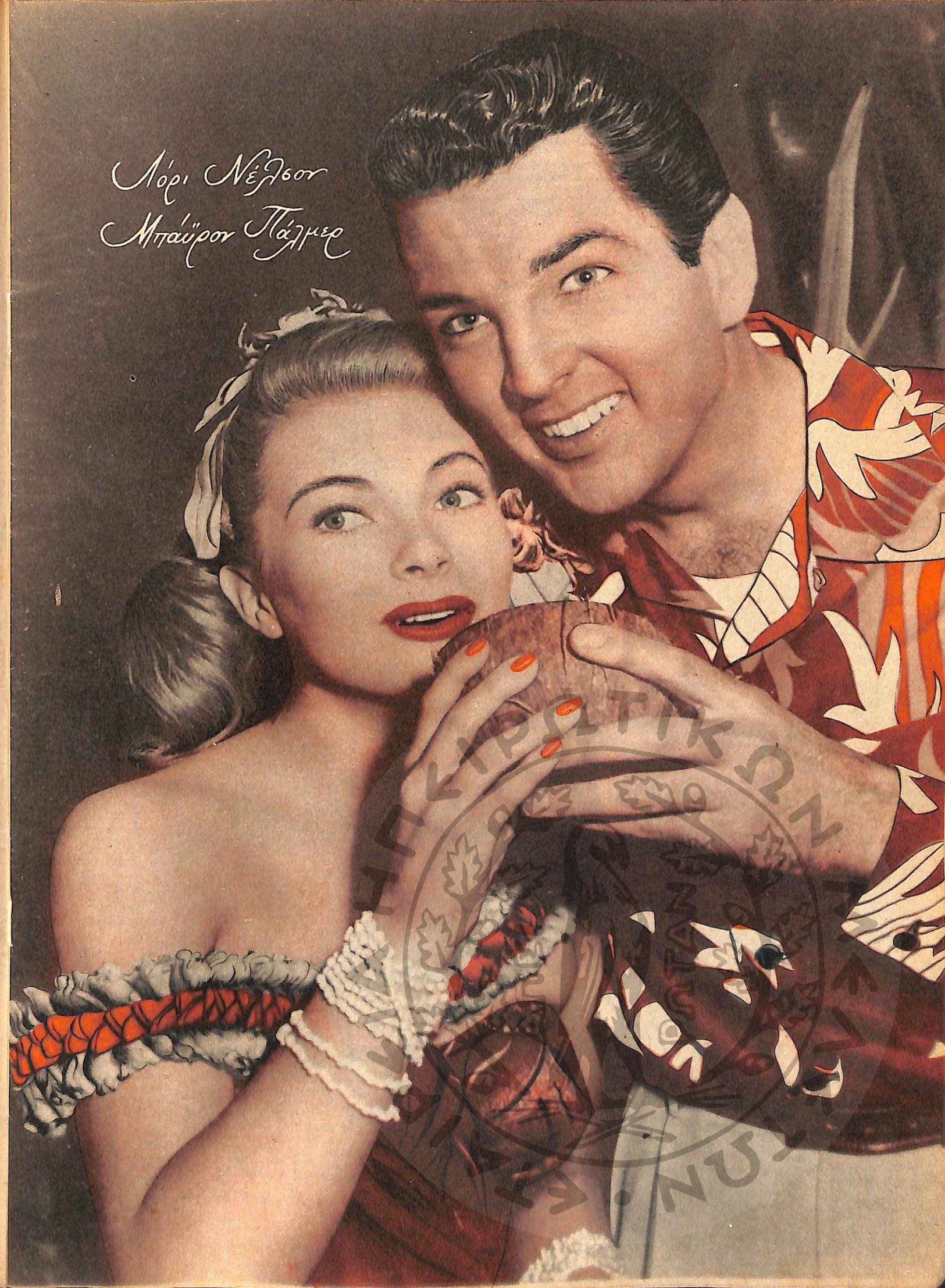
Πώς καθαρίζεται το βιολι

Για να καθαρίσετε το εσωτερικό ενός βιολιού απ' τη σκόνη που έχει μαζευτεί εκεί μέσα και που βλάπτει την ήχητικότητά του, μεταχειρίσθε την εξής απλή κι' αποτελεσματική μέθοδο: Ζεσταίνετε λίγο κριθάρι και το ρίχνετε μέσ' στο βιολί. Το κριθάρι προς όλες τις διευθύνσεις. Το κριθάρι τριβεί το εσωτερικό του, γυρίζει ο σκόνη και την παρασύρει. Το γυρίζετε ύστερα ανάποδα και το κουνάτε για να βγη το κριθάρι, το οποίο σκουπίζετε και το ξαναχρησιμοποιείτε κατά τον ίδιο τρόπο ως ότου καθαρίσετε τελείως το βιολί.

Ζεστό ποτό

Αν μερικοί προσκαλεσμένοι σας δεν πίνουν καφέ, αλλά θέλουν κάτι ζεστό μετά το φαγητό, τους προσφέρετε το εξής ποτό: Βάζετε μέσα στην τσαγιέρα φλούδες λεμονιού, κομμένες σε φιλές φέτες. Χύνετε πάνω τους βραστό νερό. Αφήνετε να μουλιάσουν λίγο. Ύστερα αερίζετε το ποτό, προσθέτοντας σε κάθε φλυτζάνι μια μικρή κουταλιά μαύρο γλυκό κρασί.

Λόρι Νέβσον
Μπαύρον Πάμερ

14. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΤΟΥΣ
ΘΕΛΕΙ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
ΑΥΤΗ ΖΩΗ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Δίχως να το καταλάβουν, βρέθηκαν αγκαλιασμένοι κι' άρχισαν να φιλιούνται με περιπάθεια...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ αὐτοκίνητο στάθηκε μπροστά στή μικρή βίλλα. Μιά όμορφη, μελαχροινή κοπέλλα, φορώντας βελούδινο άντρικό παντελόνι κατέβηκε και χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς ἐξόδου.

— Ποιός είναι; ρώτησε ὁ Ζάκ Τουρνέρ.
— Μιά δεσποινίς, μαέστρο. Είναι μελαχροινή, όμορφη, εἶπε ἡ Σοφία.

— Ὁ Ζάκ Τουρνέρ, πού ὀλοι τὸν φώναζαν «μαέστρο», χαμογέλασε.
— Είναι ἡ Ντανιέλ... Ρομπέρ, συνέχισε σὸ νέο, πού ἦταν κοντά του, ἄς ἀφήσουμε τὸ παιχνίδι μας. Ἐχουμε μιὰ φιλοξενούμενη...

— Τότε καλύτερα νὰ φύγω, μαέστρο, εἶπε ἡ Σοφία.
— Ὄχι, Σοφία, γιὰ ποιο λόγο;...

— Ἡ Σοφία ἦταν ντυμένη ἀπλά. Εἶχε ἓνα νόστιμο μουντάκι, ξανθὰ κατσαρά μαλλιά και μάτια γαλανά. Ἦταν ἡ γραμματεὺς τοῦ γέρου ἡθοποιού Ζάκ Τουρνέρ, πού εἶχε ἀποσυρθεῖ ἀπ' τὴ σκηνή.

— Ἐξαφνα, μπῆκε σὸ σαλόνι, χαρούμενη, ἡ όμορφη Ντανιέλ.
— Μὰ εἰσαι θαύμα, μικρή μου! τῆς εἶπε ὁ μαέστρος. Νὰ σοῦ συστήσω τὸ νεαρό μου φίλο, τὸ Ρομπέρ Βαρενιέ και τὴ δεσποινίδα Σοφία, τὴ γραμματέα μου. Οἱ δικοί σου είναι πάντα στίς Κάννες;

— Πάντα, ἀπάντησε ναζιάρικά ἡ Ντανιέλ, βλέποντας πὺς ὁ Ρομπέρ τάχε χαμένα, μπροστά στὴν όμορφιά της. Μ' ἀρέσει πολὺ τὸ σπῆτί σας, μαέστρο, πρόσθεσε, ἐνὼ κύτταζε τὴ Σοφία και τῆς ἔρχονταν νὰ γελήσει, βλέποντάς την με τὰ γυαλιά και τὸ ντροπαλό της ὕφος.

— Θέε μου, πόσο ἡ Σοφία μισοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή αὐτὴ τὴ ζωτανή κοῦκλα και τὸ Ρομπέρ, πού τὴν ἔτρωγε με τὰ μάτια!

— Ἐφαγες, Ντανιέλ; ρώτησε ὁ Τουρνέρ.
— Ὁ! μὴν ἀνησυχεῖτε, μαέστρο. Τσιμπήσα κάτι. Είναι τόσο ωραία ἐδῶ πὺν θάβει νὰ τὰ ἐπισκεφθῶ ὅλα.

— Τότε, ἂν θέλετε, τῆς εἶπε ὁ Ρομπέρ με ξαναμμένα μῶπια, θὰ σὰς συνοδεύω ὡς τὸ φρούριο. Είναι ἓνας ωραίος περίπατος...

— Ἡ Σοφία κι' ὁ γέρος ἔμειναν σὲ λίγο μόνοι. Καληνύχτησαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ἡ Σοφία ξαγρύπνησε ὡς τὰ μεσάνυχτα, ὥσπου ἀ-

κουσε νὰ ξαναγυρίσουν ἀπ' τὸν περίπατό τους, ἡ Ντανιέλ και ὁ Ρομπέρ.

— Καληνύχτα, Ντανιέλ. Αὔριο... — Αὔριο, Ρομπέρ, ἀκούστηκαν νὰ λένε. Ἐτῶρα θὰ φιλοῦνται» σκέφτηκε ἡ Σοφία με πείσμα.

— Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Ρομπέρ ἔπαυσε νὰ σκεπτεται ταχτικά στὴ βίλλα τοῦ μαέστρου. Σίγουρα πῆγαινε μαζί μ' αὐτὴ τὴν κομψή, τὴν ωραία, τὴ μοντέρνα Ντανιέλ, πού κάθε τόσο ὄλλαζε ξενοδοχεῖο και μιλοῦσε γιὰ ὅλα: Τέχνη, μουσική, θέατρο.

— Γιὰ νὰ ἐκινή τὴ ζήλεια της και τὸ Ρομπέρ, ἡ Σοφία καθόταν σὸ πιάνο της κι' ἔπαιζε με τίς ὥρες. Ὁ μαέστρος τὴν ἀκούγε συγκινημένος, γιατί ξαναθυμόταν τὰ νεῖάτα του.

— Κάποιο ἀπόγευμα, δυὸ κύριοι θέλησαν νὰ μιλήσουν μαζί του. Ὁ Τουρνέρ όμως ἀνῆλθε τὴν πρότασί τους και τοὺς ἔδιωξε. Ἐπειτα, φώναξε τὴ Σοφία:

— Ἐρεῖς, ποιοὶ ἦταν αὐτοί, Σοφία; Δυὸ παραγωγοί! Καὶ ἔρεῖς τί ἤθελαν; Νὰ κινηματογραφήσουν τὴ ζωή μου ἀπ' τὸ ἡμερολόγιό μου... Ποτὲ δὲν θὰ γίνη αὐτό! Μὰ ποιὸς τοὺς ἔδωσε τὸ ἡμερολόγιό μου; Ποιὸς τόλμησε, δίχως τὴν ἀδείά μου;

— Ἰσως, ἡ Ντανιέλ, εἶπε ἡ Σοφία. Τὴν ἄφησε τίς προάλλες πὺν τὰ φιλοξενούσαμε στὴ βιβλιοθήκη. Μπορεῖ νὰ τὸ βρῆκε...

— Κι' όμως τὸ εἶχα καλὰ κρυμμένο. Μπορεῖ όμως, ἡ Ντανιέλ εἶναι ἱκανὴ γιὰ ὅλα. Ἐκεῖ μέσα εἶναι ὅλη μου ἡ ζωή, ὅλος μου ὁ ἔρωτας γιὰ τὴν καὶμένη τὴ Μίτσι, ὅλες μου οἱ ἀνομήσεις ἀπ' τὴν πρῶτη παράστασι, ἀπ' τὰ γράμματα τῶν θαυμαστριῶν μου.

— Ἡ Σοφία, μπρὸς στὴν ἀπελπισία του, ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη συμπόνοια.

— Ἐρεῖς, Σοφία, ξανάπε ὁ μαέστρος, δὲν ἤμουν πολὺ νέος, ὅταν γνώρισα τὴ Μίτσι και εἶχα πρῶ χορτάσει τὴ δόξα, τὰ χειροκροτήματα, κάθε ἀπόλαυσι τῆς ζωῆς. Γνώρισα τὴ Μίτσι, ἓνα βράδυ, ὅστερ' ἀπ' τὴν παράστασι. Ἦρθε σὸ καμαρίνι μου νὰ με συγχαρῇ.

— Ἦταν πολὺ ωραία, νέα και παντρεμένη, ὅλλα δὲν τὰ περνοῦσε καλὰ με τὸν ἄντρα της. Ζούσανε χάρις. Φυσικά, τῆς εἶπα πὺς τὴν ἀγα-

πούσα, πὺς ἤθελα νὰ τὴ δῶ ἰδιαίτερως, ὅλλ' αὐτὴ ἀρνιόταν, ἤθελε νὰ μείνι φρόνιμη... Ἐτσι χωρίσαμε γιὰ κάμποσον καιρό.

— Τὴν ξαναεἶδα ὅστερ' ἀπὸ τέσσερα χρόνια, στὴν τύχη, ἐν' ἀπόγευμα, σὸ Δάσος, τῆς Βουλώνης. Ἦταν πάντα ωραία, δροσερή. Χλώμιασε ὅταν μ' ἀντίκρυσε. Μέσα σὲ τόσες γυναῖκες πὺς εἶχα γνωρίσει, δὲν ξέρω γιατί αὐτὴ με τράβηξε πὺς πολὺ. Μοῦ εἶπε πὺς ὁ ἄντρας της εἶχε πεθάνει, πὺς ζούσε μόνη, κι' ἔκανε τὴ ράφτρα γιὰ νὰ ζῇ. Μοῦ ὁμολόγησε πὺς πάντα με θυμόταν, πὺς μ' ἀγαποῦσε. Τὴν πῆγα σπῆτί μου. Κι' ἐκεῖ τὴν ἀπαξα στὴν ἀγκαλιά μου και τὴ φίλησα φλογερά...

— Ἦταν ἡ χειρότερη τρέλλα τῆς ζωῆς μου. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐρωτικὴ νύχτα, τὴν παράτησα σὰν παληάνθρωπος. Μὰ ἀργότερα, ἔμαθα πὺς ἀπ' τὸν ἔρωτά μας γενήθηκε ἓνα κοριτσάκι... Γιὰ πὺς μου εἰς, Σοφία, τί δικαίωμα εἶχα ἐγὼ πάνω σ' αὐτὸ τὸ παιδί;... Δὲν μιλάς; Κανένα, κανένα, φυσικά — συνέχισε ὁ μαέστρος με πνιγμένη φωνή.

— Ὅταν πέθανε ἡ μητέρα της, ἡ Μίτσι, β-ήκα αὐτὸ με κοριτσάκι και τὰ φρόντισα. Τόσπειλα σὲ μιὰν ἄλλη πόλι, μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι, σὲ μιὰ σχολή και τόδλεπα σπάνια. Μὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν και οἱ θρίμβοί μου λιγότευαν. Ἦμουν ὁ ἡθοποιὸς μιὰς παληῆς ἐποχῆς, ἔγραφαν οἱ κριτικοί. Ἡ φωνή μου εἶχε ἀδυνατίσει. Ἦμουν γέρος, κουρασμένος, μόνος. Μὰ δὲν εἶχα μιὰ κόρη; Ἐπρεῖα τότε σὸ κολλέγιο και βρέθηκα μπροστά σὲ μιὰ ὄραία κοπέλλα! Οἱ τότε καλὸγρηες μοῦ εἶπαν ὅτι εἶχε σπουδαῖο ταλέντο πιανίστας. Τότε παρακάλεσα τὴν κοπέλλα αὐτή, δίχως νὰ τῆς φανερώσω πὺς ἤμουν ὁ πατέρας της, νὰ ὀρθι νὰ μείνι σπῆτί μου, γιὰ νὰ μὴν εἶμαι μόνος...

— Ἡ Σοφία ἔκλαιγε, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της με τὰ χέρια της.

— Μπαμπά, ψιθύρισε, μπαμπά, συχώρα με! Τόδερα πὺς εἰς ἡ-

σουν ὁ πατέρας μου ἀπὸ τότε πὺν ἀνακόλυμα τὸ ἡμερολόγιό σου... κι' ἐγὼ εἶμαι αὐτὴ πὺν τόδωσα στοὺς παραγωγούς γιὰ νὰ γυρίσουν τὴ ζωή σου ταινία. Ἦθελα νὰ ἐκδικηθῶ, γιατί εἰς γνώρισε τὴ Ντανιέλ σὸ Ρομπέρ, σὸ Ρομπέρ πὺν τὸν λατρεύω!

— Ὅστε τὰ ἤξερες ὅλα; Μπόρεσε νὰ δώσης αὐτὲς τίς ἱερὲς σελίδες βορὰ στοὺς ἄλλους, στοὺς ξένους; Δὲν κατάλαβες ὅτι ἤθελα

ν' ἀπομακρύνω τὸν Ρομπέρ ἀπὸ σένα, γιατί ἤξερα πὺς δὲν ἦταν δυνατό νὰ σὲ κάνη εὐτυχισμένη; Είναι ἓνα παιδί ὁκόμα ὁ Ρομπέρ, πὺν κυνηγᾷ κάθε όμορφη γυναῖκα, Σοφία, παιδί μου, πὺς τόκανε αὐτό;

— Ἡ αἴθουσα τῶν συναυλιῶν ἦταν γεμάτη κόσμος. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε θέσι ἀδειανή. Περίμεναν ὅλοι με φανερὴ περιέργεια τὸ πρῶτο ρεσιτάλ πιάνου τῆς Σοφίας Τουρνέρ, τῆς κόρης τοῦ φημισμένου ἄλλοτε ἡθοποιού, τοῦ Ζάκ Τουρνέρ. Ξανθὴ και χαριτωμένη, με τούλλινο λευκὸ φόρεμα, ἡ Σοφία ἐμφανίστηκε και ἄρχισε νὰ παίξη...

— Ἡ ἐπιτυχία της ἦταν πολὺ μεγάλη. Τὴν χειροκροτοῦσαν ὅλοι με ἐνθουσιασμό και εἶχε γεμίσει ἡ σκηνὴ ἀπὸ λαυλαῖδια. Ἡ Σοφία, συγκινημένη, βῆκε τέσσερις - πέντε φορές στὴ σκηνή και ὑποκλίθηκε με χαμόγελο χαιρετώντας τὸ κοινὸ πὺν τὴν ἀποθέωνε. Ἐπειτα, μπῆκε σὸ καμαρίνι της, μαζί με τὸν πατέρα της. Ἐκεῖ, βρῆκε τὸ Ρομπέρ.

— Ἦρθε νὰ σὲ συγχαρῶ, Σοφία, ἤσουν σπουδαία! τῆς εἶπε.

— Καὶ ἡ Ντανιέλ; τὸν ρώτησε ἐκείνη, τρέμοντας.

— Ὁ! ἡ Ντανιέλ! Είναι καριέριστα πὺν περνοῦν...

— Δίχως νὰ τὸ καταλάβουν, βρέθηκαν ἀγκαλιασμένοι, κι' ἄρχισαν νὰ φιλοῦνται με περιπάθεια. Ὑστερα ἡ Σοφία ἀναζήτησε τὸν πατέρα της.

— Πὺν νὰ πῆγε; ἀναρωτήθηκε.

— Ἡ Σοφία ἔτρεξε στὴ σκηνή. Τὸ θέατρο ἦταν ἄδειο πρῶτα. Τὰ φῶτα εἶχαν σβῆσει σχεδὸν ὅλα. Ὁ Ζάκ Τουρνέρ ἦταν σὸ πάλκοσένικο.

— Μπαμπά, τοῦ εἶπε σιγὰ ἡ Σοφία, ὅλα μαζί μας...

— Είναι εὐχαριστημένος, Σοφία, πὺν γύρισε ὁ Ρομπέρ και σ' ἀγαπᾷ, εἶπε ὁ μαέστρος, κυττάζοντας τὴν ἀδεία πλατεία.

— Τί κυττάζεις, πατέρα; Δὲν θὰ σ' ἀφήσουμε ποτὲ μόνο.

— Τί κυττάζω; Αὐτὴ τὴν αὐλαία πὺν κλείνει σιγὰ - σιγὰ. Ὁ Ζάκ Τουρνέρ συλλογιζόταν πὺς ἡ αὐλαία πὺν ἔκλεινε τώρα σιγὰ - σιγὰ ἦταν ἡ αὐλαία τῆς περασμένης ζωῆς του, πὺν θὰ φωτιζόταν ἀπ' τὸν ἔρωτα τῶν παιδιῶν του, τῆς Σοφίας και τοῦ Ρομπέρ.

ΖΑΝ ΜΑΡΤΕΝ

Μπορούμε να ζήσουμε 110 χρόνια!

Βιταμίνες και ορμόνες

Σε όλες τις εποχές, αναφέρονται περιπτώσεις επισημόνων, που πίστεψαν πως ανακάλυψαν το μυστικό της μακροδιότητος. Δεν ήταν τσαρλατάνοι, όλοι αυτοί, αλλά σοβαροί και καλόπιστοι έρευνηταί, που καταδιώκονταν κι' οι ίδιοι απ' το φόβο των γερατειών και του θανάτου, κι' έτσι έδωσαν στην ανθρωπότητα ελπίδες λαμπρές, που δεν άργησαν όμως να διαψευσθούν οίκοι. Ποιος θα μπορούσε π. χ. ν' αμφισβητήσει το κύρος και την αξία του Καρόλου-Εδουάρδου Μπράουν-Σεκάρ, καθηγητού της Σορβόνης; Ξαφνικά, λοιπόν, το 1889, ο διάσημος αυτός σοφός — που ήταν τότε 72 χρονών — ανήγγειλε πως είχε ξανανιώσει με ενέσεις ενός ορρού από γεννητικούς αδένες σκύλων και ινδικών χοιριδίων. 'Η ανακάλυψη αυτή έκαμε πάταγο. Σ' ένα μήνα, όμως, ο ίδιος καθηγητής, ωμολόγησε μ' εντιμότητα, πως είχε γλαστή, κι' έκανε έτσι το μεγαλύτερο μέρος απ' το επιστημονικό κύρος του.

'Αλλ' ούτε κι' ο Σέργιος Βορονώφ ήταν βεβαίως κακής απεισώδους. Τα πρώτα πειράματά του πάνω σε πρόβατα, σημείωσαν αναμφισβήτητη επιτυχία. Με τη μεταμόσχευση γεννητικών αδένων, διατηρούσε η ξανάδινη τη νεότητα σ' αυτά τα ζώα.

Ο πρώτος άνθρωπος που δέχθηκε να υποβληθεί στην ίδια επέμβαση, ήταν ένας γέρος 72 ετών. Ξαναβρήκε δε προσωρινά το σφύριγος και τις δυνάμεις που είχε στα 50 χρόνια του. 'Από τις 57 όμοιες επεμβάσεις που ακολούθησαν, οι 42 σημείωσαν μερική επιτυχία.

Ο δόκτωρ Βορονώφ είχε, λοιπόν, κάθε λόγο να καυχείται πως θα εξασφάλιζε στους συγχρόνους του 140 χρόνια ζωής, με άνηδρα γεράματα. 'Αλλοίμονο όμως! 'Η πραγματικότητα τον διέψευσε: 'Ενώ είχε εφαρμόσει τη μέθοδο του και στον έαυτό του, δεν κατάφερε να ζήσει πάνω από 85 χρόνια.

'Ανάλογες ελπίδες γέννησε, το 1925, η ανακάλυψη της αρσενικής γεννητικής ορμόνης (τεστοστερόνης) από τον 'Αμερικανό καθηγητή Κάκ, κι' αργότερα (το 1935) η συνθετική παρασκευή της από το Γιογκοσκλαύο Λεοπόλδο Ρουζίκ, στη Ζυρίχη.

Τη μεγαλύτερη, όμως, αίσθηση, προκάλεσαν, στα πολεμικά και τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, οι εργασίες του Ρώσου επιστήμονος 'Αλεξάνδρου Μπογκομόλετς. 'Ο ορρός για τη μακροδιότητα, που παρασκεύασε, το 1941, έγινε πασίγνωστος, λέγεται δε ότι τον χρησιμοποίησε ακόμα κι' ο Στάλιν για να παρατείνει τη ζωή του.

Ποιό ήταν το αποτέλεσμα; 'Ο Στάλιν πέθανε 73 ετών. Οι γίαιτροι δε που τον θέρπευαν, για την έγκεφαλική συμφορή που είχε πάθει, μεταχειρίστηκαν... μία καμπάλαια μέθοδο: τις βδέλλες! 'Όσο για το Μπογκομόλετς, είχε προηγηθεί στον τάφο, σέ ηλικία 74 ετών.

'Από τότε, ο περίφημος ορρός Μπογκομόλετς — που εξάγεται από τη σπλήνα και το μυελό των οστών — έπαψε να θεωρείται σαν θαυματουργό έλιξήριο της μακροζωίας. Τώρα τον μεταχειρίζονται κυρίως για τη διευκόλυνση της έπουλώσεως των πτηγών. Φαίνεται πράγματι, ότι έχει κάποια επίδραση πάνω στο «γλυπτή της ζωής», το μυστηριώδη αυτό παράγοντα, που συντελεί στην ανανέωση των ιστών.

Σήμερα, ο αγώνας εναντίον των γερατειών διεξάγεται σε πολλά και διαφορετικά μέτωπα. 'Η βιομηχανία των καλλυντικών συμμετέχει σ' αυτόν, με τις χιλιάδες των προϊόντων της, το στρατό των επιστημόνων της και την τεραστία ρεκλάμα που κάνει. (Στην 'Αμερική μονάχα, ο κύκλος εργασιών της φτάνει τα 900 εκατομμύρια δολάρια).

'Η αισθητική χειρουργική — που, πριν από λίγα ακόμη χρόνια, αμφισβητείτο το κύρος της — βρίσκει τώρα όλοένα κι' άλλες συστηματικές εφαρμογές.

Σ' αυτήν έχει προστεθεί και μία άλλη χειρουργική, ριζικότερη: η καινούργια τεχνική της αντικατάστασης ώρισμένων οργάνων ή μερών του σώματος, που έχουν πάθει πρόωρη φθορά ή βλάβη. 'Ηδη υπάρχουν «τράπεζες» αίματος, ματιών, οστών, αιμοφόρων αγγείων.

'Εγινε πραγματικότητα ο τεχνητός νεφρός, κι' η μηχανική καρδιά βρίσκεται στο τελευταίο στάδιο της πραγματοποίησής της.

Συστηματικές έρευνες γίνονται, εξ' άλλου, γύρω από τις βιταμίνες και τις ορμόνες. Χρειάζονται όμως ακόμα πολλά πειράματα, για να εξακριβωθεί η ενέργειά τους.

Πάντως, είναι πιθανόν, ότι ώρισμένες βιταμίνες επηρεάζουν τη διάρκεια της ζωής. 'Ο δόκτωρ Σέρμαν κι' άλλοι πειραματιστά βεβαιώνουν, ότι παρέτειναν κατά 10 % τη ζωή των ποντικών, με τη βοήθεια της βιταμίνης Α.

'Εξ' άλλου, ο δόκτωρ Γκάρνερ κατευθύνει τις έρευνές του προς τη βιταμίνη Β και το παντοθενικό οξύ. Οι εργασίες του συνδέονται μ' ένα από τα βαθύτερα αινίγματα της Φύσεως: το μυστήριο της «βασιλικής πηκτής», της ουσίας που δίνει σε ώρισμένες από τις κοινές μέλισσες τριπλάσια μέγεθος, δεκαπλάσια μακροδιότητα και εκπληκτική γονιμότητα — τόσο ώστε να γεννάνε σε 24 ώρες αυγά διπλάσια απ' το βάρος του σώματός τους!

Ο δόκτωρ Γκάρνερ τείσε πρώτα διάφορα έντομα με βασιλική

πηκτική και παρέτεινε έτσι σημαντικά τη ζωή τους. 'Επειτα έξακρίβωσε, ότι η δραστητική ουσία της πηκτής εναντίον των γερατειών είναι το παντοθενικό οξύ. Χρησιμοποίησε, λοιπόν, στα πειράματά του, αντί πηκτής, αυτή τη χημική ουσία, μαζί με δυο όμαδες βιταμινών Β.

'Αφού αύξησε έτσι τη ζωή των εντόμων κατά 27 % στην αρχή και κατόπιν κατά 47 %, πέρασε στους ποντικούς, που ο «μεταβολισμός» του οργανισμού τους πλησιάζει πολύ με του ανθρώπου. 'Ενώ, λοιπόν, επί 100 ποντικών, μόνον οι 87 φτάνουν τις 800 ημέρες ζωής, με το παντοθενικό οξύ έζησε επί 900 ημέρες ένα ποσοστό 25 %. 'Ενας ποντικός, μάλιστα, έφτασε στην εκπληκτική ηλικία των 1030 ημερών.

Ακόμη μεγαλύτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι ορμόνες. Για πρώτη φορά, το 1902, οι 'Αγγλοι φυσιολόγοι Μπέυλις και Στάρλινγκ έθεσαν τις βάσεις της ενδοκρινολογίας, της επιστήμης δηλαδή που μελετά τους αδένες, τις έκκρίσεις τους και την τόσο ισχυρή επίδρασή τους στην ισορροπία του οργανισμού και σ' όλες τις λειτουργίες του σώματος.

Στο διάστημα, λοιπόν, του μισού αιώνα, που μεσολάβησε από τότε, ανακαλύφθηκαν και απομονώθηκαν περί τις 25 διάφορες ορμόνες. 'Ωρισμένες δε απ' αυτές, όπως η ινσουλίνη και η κορτιζόνη, βρήκαν έκτεταμένες ιατρικές εφαρμογές.

Είναι περισσότερο από πιθανό, ότι οι πολύτιμες αυτές ουσίες κρατούν το κλειδί της νεότητας. Και δυο απ' αυτές, η τεστοστερόνη και η προγεστερόνη (αρσενική και θηλυκή γεννητική ορμόνη) έδωσαν ένβαρυντικά αποτελέσματα στη διεγερση των ζωικών λειτουργιών.

Οι άντρες και οι γυναίκες της σημερινής εποχής, υπερασπίζονται τη νεότητα και τη ζωή τους πολύ καλύτερα από τους παληούς. 'Ο Λουδοβίκος 14ος ήταν ο Βασίλειος-'Ηλιος, αλλά... είχε χάσει όλα του τα δόντια στα 40 χρόνια του! Αυτό δε το πρόωρο πέσιμο των δοντιών — που αποτελούσε τον κανόνα στις περασμένες γενεές — είχε συνέπειες βαρείες, τόσο για την υγεία, όσο και για την αισθητική του προσώπου, έπομένως για τη νεότητα.

Οι σημερινοί, όμως, άνθρωποι, έχουν τα μέσα να επιβραδύνουν την αναπόφευκτη φυσική φθορά, κι' έτσι να μένουν πολύ περισσότερο καιρό νέοι, στο σώμα και στο πνεύμα.

Τα φάρμακα που ξανανειώνουν

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο πως ο μέσος όρος διαρκείας της ζωής έχει διπλασιασθεί σχεδόν, στην τελευταία εκατονταετία. Δεν έχουν όμως επιτύχει ως τώρα οι επιστήμονες να παρατείνουν τη

νεότητα, κάνοντας ευχάριστα και παραγωγικά τα τελευταία χρόνια του βίου, κι' όχι ενοχλητικά για τον ίδιο το γέρο και για το περιβάλλον του.

Κι' όμως, αυτό είναι ένα πανάρχαιο όνειρο του ανθρώπου. Σ' όλες τις χώρες και τις εποχές, συναντούμε θρύλους για μαγικούς τρόπους ξανανειώματος. 'Ε, λοιπόν, τώρα φαίνεται πως πλησιάζει να ολοκληρωθεί μία τέτοια ανακάλυψη.

Ο άνθρωπος που προσφέρει νέες ελπίδες ξανανειώματος στους ηλικιωμένους, είναι ο δόκτωρ Ούιλλιαμ Μείστερς, ένας γίαιτρος 39 ετών, έκτακτος καθηγητής της γυναικολογίας στο Πανεπιστήμιο Ουάσινγκτον του Σαϊν Λιούις.

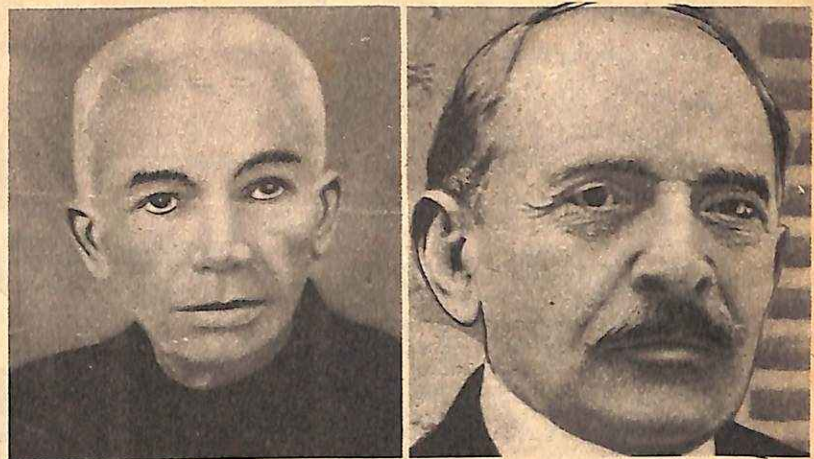
'Η μέθοδος του Μείστερς είναι απλή: Συνίσταται σε δυο ενέσεις την εβδομάδα, από μισό κουταλάκι μίγματος ορμονών, σε αναλογία 1 μέρους οιστρογόνου (θηλυκής γεννητικής ορμόνης) και 20 μερών ανδρογόνου (αρσενικής ορμόνης). 'Αποτελεί δε τον καρπό πειραμάτων και έρευνών 9 ετών.

Ο δόκτωρ Μείστερς κι' οι συνεργάτες του είχαν παραδεχθεί τη θεωρία, ότι η σωματική και πνευματική κατάπτωση των γέρον φέρει λεται ιδίως στην ελάττωση των αδενικών των έκκρίσεων. 'Ηξεραν, λοιπόν, ότι πολυάριθμα πειράματα άλλων έρευνητών προς την ίδια κατεύθυνση, είχαν καταλήξει σε άποτυχία: Οι ενέσεις θηλυκών ορμονών έφερναν σοβαρές λειτουργικές διαταραχές, ενώ οι αρσενικές προκαλούσαν το φύτρωμα τριχών στις γυναίκες και άλλα ανδρικά χαρακτηριστικά. 'Αλλ' ο δόκτωρ Μείστερς είχε τη γνώμη πως το πρόβλημα θα μπορούσε να λυθεί με τη χρησιμοποίησι ενός καταλλήλου μίγματος των δυο ορμονών.

Το ανθρώπινο σώμα παράγει και τα δυο είδη ορμονών συγχρόνως, αλλά με υπεροχή της ανδρογόνου στους άντρες και της οιστρογόνου στις γυναίκες. 'Ησαν άγνωστες όμως οι κανονικές ποσότητες της καθενιάς, καθώς κι' οι συνέπειες της τεχνητής αναπληρώσεώς τους, όταν έπαινε να τις παράγει ο οργανισμός. Αυτά τα στοιχεία ζήτησαν να εξακριβώσουν με πειράματα οι επιστήμονες.

Χρησιμοποίησαν γι' αυτό το σκοπό 11 γυναίκες, μέσης ηλικίας 76 ετών. Προτίμησαν τις γυναίκες, γιατί σ' αυτές είναι σαφέστερα τα «κλινικά σημεία της γεροντικής φθοράς, κι' επίσης γιατί το γυναικείο φύλο ενδιαφέρεται πιά πολύ για τα προβλήματα των γερατειών, έφ' όσον οι γυναίκες ζούνε περισσότερο απ' τους άντρες. Μία δεύτερη ομάδα 13 γυναικών της ίδιας κατηγορίας, χρησιμοποίησε για τη σύγκριση και τον έλεγχο των αποτελεσμάτων.

Ούτε οι γυναίκες — που νοσηλεύονταν όλες στο Νοσοκομείο του Σαϊν Λιούις — αλλ' ούτε και οι νοσοκόμες ακόμα, ήξεραν τη φύση των πειραμάτων, γιατί έπρεπε ν' αποφεύγεται ο ψυχολογικός έπηρεασμός.

'Αριστερά: 'Ο 'Αλέξανδρος Μπογκομόλετς που παρασκεύασε το 1941 τον ορρό της μακροδιότητος. Δεξιά: 'Ο Σέργιος Βορονώφ που με τη μεταμόσχευσι αδένων πτηνικού πίστευε ότι εξασφάλιζε στους συγχρόνους του 140 χρόνια ζωής.

Στην πρώτη ομάδα γίνονταν ενέσεις με ορμόνες διαλελυμένες σε λάδι, ενώ για τη δεύτερη, οι ενέσεις περιείχαν σκέτο λάδι.

Πρώτος σκαπός των έρευνών ήταν να βρούμε τον κατάλληλο συνδυασμό των δυο ειδών ορμονών, που θα μπορούσε ν' αναπληρώσει σ' ενέσεις ελαττωμένες αδενικές έκκρίσεις. Και ο δεύτερος, να εξακριβωθεί το αποτέλεσμα αυτών των ενέσεων στα γεννητικά όργανα των γυναικών.

Στην αρχή, δοκιμάστηκε ένα μίγμα από 1 χιλιοστόγραμμα οιστρογόνου και 10 χιλιοστόγραμμα ανδρογόνου ορμόνης. Οι αναλογίες αυτές είχαν καθορισθεί μ' εργαστηριακά πειράματα και με θεωρητικούς υπολογισμούς. Δεν μπορούσαν, όμως, να ξέρουν οι έρευνηταί αν ήταν οι ίδιες με των φυσιολογικών ορμονών του οργανισμού. Δεν άργησε, λοιπόν, ν' αποδειχθεί, ότι η οιστρογόνη, καίτοι ήταν 10 φορές λιγώτερη απ' την ανδρογόνη, υπερίσχυε και προκαλούσε τις ίδιες δυσάρεστες παρενέργειες, όπως όταν τη χρησιμοποιούσαν μοναχά της.

Οι πειραματιστάι ανακάτεψαν τότε 1 μέρος οιστρογόνου με 20 μέρη ανδρογόνου. Τώρα δεν παρατηρήσαν καμμία ανεπιθύμητη συνέπεια. Διατήρησαν, λοιπόν, αυτή την αναλογία σ' όλα τα επόμενα πειράματά τους.

Οι ενέσεις συνεχίσθηκαν επί 13 μήνες. Στο διάστημα αυτό, οι γίαιτροι εξέταζαν κάθε τόσο τα γεννητικά όργανα των γυναικών. Παρατήρησαν δε μία αληθινή κι' εκπληκτική αναγέννησή τους.

Σπουδαιότερο όμως ακόμη ήταν ένα άλλο γεγονός, που γινόταν καταφανέστερο κάθε μέρα: Οι γυναίκες ξανανειώθηκαν, με τις ενέσεις των ορμονών! Δεν άργησαν να προσέξουν οι γίαιτροι τις σωματικές και πνευματικές μεταβολές που παρουσίαζαν. 'Ο δόκτωρ Μείστερς τις χαρακτήρισε ως «τελεία αναστρωθή ώρισμένων εκφυλιστικών εξελίξεων».

'Όπως ανακοίνωσαν επισήμως οι πειραματιστάι, τα αποτελέσματα της θεραπείας, ήταν έκδηλα σε όλα τα μέλη της ομάδας, απ' τους πρώτους μήνες ακόμη. Παρατηρήθηκε αξιόλογη αύξηση της ζωτικότητας, του ενδιαφέροντος για τη ζωή και για την καθαριότητα, της συναισθηματικής ισορροπίας, κλπ. 'Η βελτίωσις αυτή έφθασε στο μεγαλύτερο σημείο της τον πέμπτο μήνα, κι' ύστερα διατηρήθηκε εκεί ως το τέλος της θεραπείας.

Πριν αρχίσει η θεραπεία, οι γυναίκες είχαν υποβληθεί σε ειδικά «τέστ», για τη μέτρηση της νοημοσύνης των, της μνήμης, της πρωτοβουλίας, του ενδιαφέροντος για το περιβάλλον και της επαφής με την πραγματικότητα. Είχε βρεθεί δε, ότι υπερέβαιναν σ' όλα αυτά. Μετά τον έκτο μήνα της θεραπείας, τα «τέστ» επανελήφθησαν, μ' εκπληκτικά αποτελέσματα τώρα, ιδίως ως προς τη μνήμη και την ικανότητα εκμαθήσεως.

Συγχρόνως, η μικροσκοπική εξέταση των ιστών των γυναικών απέδειξε, ότι η ευεργετική επίδρασι των ορμονών ήταν και σωματική. Πραγματικά, οι ιστοί αυτοί είχαν γίνει ξαφνικά «νεώτεροι» κατά πολλά χρόνια.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι, ανάμεσα στις γυναίκες εκείνες, υπήρχαν και δυο, ήδη άρρωστες, που πέθαναν από καρκίνο κι' από καρδιακή κρίσι στο διάστημα της θεραπείας. 'Η λεπτομερής, λοιπόν, βιοψία απέδειξε ότι, μολονότι βρίσκονταν κι' οι δυο στα πρόθυρα του θανάτου κατά την αρχή της θεραπείας, οι υγιείς ιστοί και τα όργανά τους παρουσίαζαν ένα αξιοσημείωτο ξανανέωμα.

Όταν όμως σταμάτησε η θεραπεία, όλες οι γυναίκες ξαναγύρισαν μέσα σ' ένα μήνα στην προηγούμενη σωματική και πνευματική κατάστασί τους.

Μετά το πρώτο αυτό πείραμα, η μέθοδος εφαρμόστηκε σ' άλλες 200 γυναίκες, πάντα με την ίδια επιτυχία.

Δεν υπάρχει λόγος να μην είναι εξ' ίσου ωφέλιμη και για τους άντρες αυτή η ορμονοθεραπεία, έφ' όσον και σ' αυτό δικό τους οργανισμό υπάρχει κανονικά ένα μίγμα ορμονών. Μόνο που θα χρειαστούν διαφορετικές δόσεις.

'Όστόσο, ο δόκτωρ Μείστερς διατηρεί ώρισμένες επιφυλάξεις. Τονίζει, ότι η ορμονοθεραπεία του δεν είναι πανάκεια, ότι δεν θεραπεύει τις διάφορες ασθένειες, ότι δεν έχει την ίδια αποτελεσματικότητα σ' όλους τους οργανισμούς, κι' ότι πρέπει να συνδυάζεται με κατάλληλη δίαιτα και ανάπαυσι.

'Η μέθοδος του δόκτορος Μείστερς συνίσταται σε δυο ενέσεις την εβδομάδα ενός μίγματος ορμονών (1 μέρους οιστρογόνου και 20 μερών ανδρογόνου ορμόνης).

Ο δολοφόνος της "Πεταλούδας"

Τόν βοήθησε ο δῆμιος ν' αυτοκτονήσει!...

Ο νέος που στεκότανε κάτω από ένα φανάρι της πλατείας Λαϊπσέστερ, στο Λονδίνο, το βράδυ της 2ας Οκτωβρίου 1931, λεγότανε Φρέντ Φίλντ κι' εργαζότανε ως επιγραφοποιός, κερδίζοντας 3 λίρες τη βδομάδα.

Τη βραδιά αυτή, είχε τελειώσει τη δουλειά του πριν από δυο-τρεις ώρες, αλλά φοβότανε να πάει στο σπίτι του, γιατί χρωστούσε 2 λίρες στη γυναίκα του.

Είχε στην τσέπη του το κλειδί ενός αδειανού μαγαζιού της Κόμπτον Στρήτ. Σχεδιάζε, λοιπόν, να παραισύρη ως εκεί κάποια πεταλούδιτσα του πεζοδρομίου, να της κλέψει την τσάντα της και να την εγκαταλείψει μέσα στο σκοτεινό μαγαζί. Θα πήγαινε ύστερα κατ' ευθείαν στο σπίτι του, θα δινε τις 2 λίρες στη γυναίκα του και θ' απόφευγε τη γκρίνια της.

Πραγματικά, έπειτα από λίγο, είδε νάρχεται μια νέα γυναίκα, που του φάνηκε κατ'άλληλη για το σκοπό του. Λεγότανε Νόρα "Απταρσός". Ήταν κομψοτυμένη, με γούνινο παλτό και παπούτσια από δέρμα κροκοδείλου. Τό φανταχτερό, όμως, μακιγιάζ και το προκλητικό ύφος της, πρόσδιναν το «επάγγελμά» της.

Δεν δυσκολεύθηκε πολύ ο Φίλντ να την πείσει να τον ακολουθήσει ως το κοντινό μαγαζί. Μά, όταν άγγιξε την τσάντα της, εκείνη πετάχτηκε και τούφραξε την πόρτα, άγριεμένη κι' έτοιμη να βάλει τις φωνές. Για να την αναγκάσει να σωπάσει, ο Φρέντ της έσφιξε το λαιμό...

Έτσι, δυο μέρες αργότερα, βρέθηκε μέσα στο αδειανό μαγαζί το πτώμα της Νόρας "Απταρσός". Ο λαιμός της διατηρούσε τα ίχνη του στραγγαλισμού.

"Έπειτ' από λίγο είδε νάρχεται μια νέα γυναίκα προς το μέρος του..."

Οι αστυνομικοί ζήτησαν άμέσως να μάθουν ποιός είχε το κλειδί του μαγαζιού.

— Τέδωσα στο γιοιό μου Φρέντ... τους είπε ο μεσίτης, που είχε 'ναλάδει την ένοικιάσι του καταστήματος.

— Άλλ' ο Φρέντ, όταν τον ρώτησαν, απάντησε ήσυχος: — Φαίνεται πως θα ξέχασα το κλειδί πάνω στην πόρτα. Δεν ήταν παρά ένα αδειανό μαγαζί, βλέπετε...

Οι ντετέκτιβ εξακρίβωσαν πως είχε δώσει τις 2 λίρες στη γυναίκα του. Παρατήρησαν επίσης, ότι κάπνιζε τσιγάρα της ίδιας μάρκας μ' ένα αποσιγάρο, που είχε βρεθεί κάτω απ' το πτώμα του θύματος. Στους τοίχους του μαγαζιού είχαν βρεθεί τα δακτυλικά του αποτυπώματα.

Μά καμμία απ' αυτές τις ενδείξεις δεν ήταν αρκετή για να κατηγορηθεί για τη δολοφονία. Καιείς δεν τον είχε δει μαζί με το θύμα. Έτσι, η αστυνομία τον άφησε ελεύθερο.

Πέρασαν 22 μήνες από τότε. Καί, μια μέρα, ο Φρέντ Φίλντ παρουσιάστηκε μόνος του στη Σκότλαντ Γουαρντ και δήλωσε πως αυτός είχε σκοτώσει τη Νόρα "Απταρσός".

Πρόσθεσε δε, ότι είχε κρύψει την τσάντα της σε κάποιο έξοχικό μέρος, στη ρίζα ενός δέντρου, από φόβο μήπως είχε πάνω της τα δακτυλικά του αποτυπώματα. Μά, όταν οι αστυνομικοί αναζητήσαν εκεί τη τσάντα, δεν τη βρήκαν.

Κατά την αγγλική νομοθεσία, η όμολογία του Φίλντ, δίχως άλλα στοιχεία, δεν αρκούσε για την καταδίκη του. Όπως ήταν φυσικό, λοιπόν, το δικαστήριο τον απήλλαξε.

Απ' τη στιγμή αυτή, δεν είχε να φοβηθεί τίποτα. Δεν μπορούσε πια να ξαναδικασθεί για την ίδια υπόθεση. Θάπρεπε, λοιπόν, να ξαναβρή τον ήσυχο ύπνο του — που τον είχε χάσει τόσο καιρό — αν δεν τον κυνηγούσαν οι τύψεις της συνειδήσεώς του!

Κατατάχθηκε στην αεροπορία, ζητώντας καινούργιες εντυπώσεις, με την ελπίδα να ξεχάσει... Του κάκου όμως!

Τέλος, αποφάσισε ν' αυτοκτονήσει. Έκλεψε 6 λίρες απ' το ταμείο της μονάδας του, με το σκοπό να τις χρησιμοποιήσει για ένα τελευταίο, αποχαιρετιστήριο γλέντι.

Αγόρασε ένα μπουκάλι καυστικό δηλητήριο — που χρησιμοποιείται για καθαρίσιμα λεκέδων — κι' αφού περιπλανήθηκε δυο μέρες εδώ κι' εκεί, σαν αλήτης, περνώντας τις νύχτες του στα παγκάκια των πάρκων, ξόδεψε όσα λεπτά του απομένανε σε πισιότα και τσιγάρα. Έλπιζε πως το μεθύσι θα τούδινε το θάρρος να πιη το σκούρο και παχύρρεστο υγρό που είχε μαζί του, μέσ' στο μπουκάλι...

Μά, όταν έβαλε μια γουλιά δηλητήριο στο στόμα του και κήκε η γλώσσα του, τόφτυσε άμέσως και πέταξε μακριά το μπουκάλι, μέσα σε κάτι θάμνους ενός πάρκου — όπου το βρήκε αργότερα η αστυνομία, σύμφωνα με τις υποδείξεις του.

Καθώς ξεκινούσε ύστερα, για ν' αρχίσει πάλι τις περιπλανήσεις του, πήρε ξαφνικά μια μακάβρια απόφασι: 'Αφού δεν εύρισκε τό θάρρος ν' αυτοκτονήσει, για να λυτρωθεί απ' τις τύψεις της συνειδήσεώς του, θακανε ένα δεύτερο έγκλημα, ώστε να τον καταδικάσουν σε θάνατο!

Ποιό θάταν το καινούργιο, άθωο θύμα του; Διάλεξε μια μεσόκοπη κυρία, που περνούσε απ' το δρόμο και τον κύτταζε με περιέργεια — παρανεμένη για την άπεριποίητη στολή της και το άζύριστο πρόσωπό του. Την πλησίασε, της μίλησε, κέρδισε τη συμπάθειά της και κατάρθωσε να τον πάρει στο σπίτι της.

Η γυναίκα αυτή λεγότανε Μπέατρίς Σούτον, ήταν 48 χρονών και ζούσε χωριστά απ' τον άντρα της. Στα νειάτα της, υπήρξε περίφημη καλλονή. Τώρα έμενε σ' ένα έπιπλωμένο δωμάτιο. Έκει τη βρήκε ο θάνατος! Ο Φίλντ επιχείρησε στην αρχή να τη στραγγαλίσει, κι' ύστερα την έπνιξε, σφίγγοντας το κεφάλι της ανάμεσα σε δυο μαξιλάρια.

Πήγε έπειτα στην αστυνομία και ώμολόγησε το καινούργιο έγκλημά του.

Φρόντισε τώρα να υπάρχουν αρκετά στοιχεία της ένοχής του. Περιέγραψε λεπτομερώς το δωμάτιο του θύματος.

— Είν' όλα μαύρα εκεί μέσα, είπε. Μαύρα άμπαζούρ, μαύρα σκεπάσματα του κρεβατιού, μαύρες κουρτίνες και χαλιά... μαύρη ακόμα κι' η πετσέτα του νιπτήρος! Σάν να βρίσκεται κανείς σε κηδεία!...

Και γέλασε, με το μακάβριο χιούμορ του.

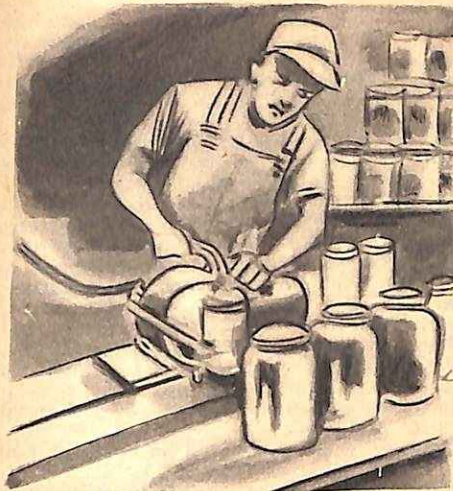
Οι αστυνομικοί βεβαιώθηκαν πως η περιγραφή του ήταν σωστή, πράγμα που αποδείκνυε, ότι είχε πάει στο δωμάτιο της Μπέατρίς Σούτον.

Αυτή τη φορά, κηρύχθηκε ένοχος. Όταν εκφράστηκαν στο δικαστήριο άμφιβολίες για τη διανοητική του κατάσταση, διαμαρτυρήθηκε:

— Όχι, δεν είμαι τρελλός! Και θάνατι έχθρός μου όποιος επιχειρήσει να με σώσει απ' το σκοινί της κρεμάλας!

Περιμένοντας ύστερα το θάνατο, στο κελλί του, ζήτησε... να πλέξη μάλλινες κάλτσες, ενθύμια για τους δεσμοφύλακες! Άλλά δεν του κάνανε αυτή τη χάρη, από φόβο μήπως επιχειρήσει ν' αυτοκτονήσει με τις μακρείες βελόνες του πλεξίματος.

Όταν έφτασε η μοιραία ημέρα, βάδισε προς την άγχόνη με θάρρος. Είχε κατορθώσει επιτέλους να τον βοηθήσει ο δῆμιος στην αυτοκτονία του...

Είναι άραγε άθλασθείς όλες οι μέθοδοι του κοσμερδάριατος τροφίμων, που εφαρμόζει σήμερα η βιομηχανία;

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΩΝ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΜΕΝΩΝ

τροφίμων

Σ' αυτά εφείλεται άραγε η διάδοσι του καρκίνου;

Η άνησυχαστική αύξηση που παρουσιάζουν από την αρχή του αιώνα μας ώριμες ασθένειες, σπάνιες άλλοτε — όπως η σκωληκοειδίτις, το έλκος του δωδεκαδακτύλου, η χολολιθίασις, ο καρκίνος και οι νευρώσεις — αποτελεί αίνιγμα για την ιατρική επιστήμη.

Οι άρρώστειες αυτές δεν έχουν τη μορφή της γρήπης και των άλλων μολύνσεων: πάλη των μικροβίων και των άμυντικών παραγόντων του οργανισμού, με πυρετό έπι μερικές ημέρες, κι' ύστερα γρήγορη ανάρρωσι. Άντιθέτως, εξελίσσονται τόσο άργα και ύπουλα, ώστε είναι άδύνατο να καθορισθῇ πότε ακριβώς άρχισαν. Δίνουν λοιπόν την εντύπωση της άπορροφάσεως απ' το σώμα ενός δηλητηρίου με βραδεία ένέργεια.

Η βασική αίτια τους είναι άγνωστη. Ό,τι όόσο, ένισχύεται όλοένα η ύποψις πως έχουν στενή σχέση με τις μεταβολές της διατροφής των λαών της Εύρώπης και της Βορείου Αμερικής — γιατί, στις περισσότερες πρωτόγονες χώρες, οι άρρώστειες αυτές είναι σπάνιες ή και έντελώς άγνοητες.

Οι όποστηρικται αυτής της άπόφωως ύπενθυμίζουν μια περίεργη περίπτωση, που συνέβη πριν από 20 χρόνια περίπου. Είχε παρατηρηθῇ τότε σ' ένα άριθμό ατόμων, που έπασχαν από άμυγδαλίτιδα, ότι άπουοιόζαν τα λευκά αίμωσφαίρια, τα συνθιόμενα αυτά άμυντικά μέσα του σώματος. Αίτια δὲ της επεκίνδυνσης αυτής καταστάσεως ήταν η τοξική ένέργεια κάποιου πολύ διαδεδομένου φαρμάκου, που είχαν πάρει όλα τα θύματα για μια ένόχλησι μικροτέρα σημάσια.

Σήμερα, η βιομηχανία επεξεργασίας και κοσμερδάριατος των τροφίμων έχει άναπτυχθῇ περισσότερο παρά ποτέ. Είναι όμως άθλασθείς όλες οι μέθοδοι που εφαρμόζεις; Υπάρχουν θετικά στοιχεία που άποδεικνύουν το αντίθετο.

Άς άρχίσουμε απ' την κοινότερη και πιο διαδεδομένη τροφή: το ψωμί.

Η πρώτη ύλη του, δηλαδή το άλευρι, ύποβάλλεται πολλές φορές στην επίδρασι άτιμών τριχωρούχου αζώτου, για να γίνει πιο άσπρο. Αυτό λοιπόν το λευκασμένο άλευρι άποδεικνύει ότι προκαλεί ύστερικές κρίσεις στα σκυλιά. Άποικνωθένκε δὲ απ' αυτό μια τοξική χημική ούσια, που δοκιμάσθηκε σε ζώα και τους έδωσε σοβαρές και θανατηφόρες αλλοιώσεις του νευρικού συστήματος.

Έπειτα απ' αυτή την ανακάλυψι, άπαγορεύθηκε σε πολλές χώρες η πώλησις άλευριού που έχει ύποβληθῇ σε τέτοια λεύκανσι. Ίσως όμως να συμβαίνουν κι' άλλα. Ίσως όμως να μεταβολεί κατά την άναπύξιν των άλευριών στους άλευρομύλους, που δεν έχουν ακόμα εξακριβωθῇ.

Η σχετική έλλειψι και η άκρίβεια των φυσικών λιπαρών ούσιων έγινε αιτία να

χρησιμοποιηθῇ προσφάτως στην κοσμερδοποιία μια νέα σειρά χημικών ούσιων, που άντικαθιστούν τα λίπη σε φαγητά και γλυκίσματα. Μία απ' αυτές λοιπόν χορηγήθηκε δοκιμαστικά σε ποντίκια και τους προκάλεσε γάγγραινα στα πόδια. Άν ούρα, σφοδρή διάρροια και νεφρολιθίασι. Ίσως δὲ να μην είναι η μόνη, που έχει τοξική επίδρασι.

Άποδείχθηκαν επίσης τοξικές δυό από τις φθινές χημικές ούσιες, που χρησιμοποιούνται αντί για ζάχαρη σε ποτά, καραμέλες κλπ. Η (ντοουλίνη) π. χ., υπά έρεκα κοινή γλυκαντική ούσια, γνωστή εδώ και 50 χρόνια, προκάλεσε σε πειραματόζωα όγκους του ήπατος, καθυστέρησι της άναπύξεως και αύξηση της βησιμότητας. Μία άλλη, 4.000 φορές πιο γλυκαία απ' τη ζάχαρη, έφερε αλλοιώσεις του θυρεοειδούς και βλάβες των νεφρών.

Είναι άναμφισβήτητο εξ άλλου ότι η προσθήκη στην τροφή των ζώων ώριμων χημικών ούσιων, παραγώνων της πίσας, μπορεί να τους προκαλέσει καρκίνο. Στους ανθρώπους δεν έγιναν ποτέ τέτοια πειράματα, συστηματικά. Βρέθηκε όμως τυχαίως ότι πάθαιναν καρκίνο της κύστεως οι έργάτες χημικών βιομηχανιών, που κατόπιναν επί ένα χρονικό διάστημα μικρές ποσότητες βαφών άνιλίνης.

Άποδείχθηκε επίσης ότι μια κίτρινη χρωτική ούσια, που πρόσθεταν άλλοτε στο βούτυρο για να καλλίτερεσουν το χρώμα του, προκαλεί καρκίνο του ήπατος σε πειραματόζωα.

Τέλος, δεν μπορεί να θεωρηθῇ άκίνδυνη η χρησιμοποίησι των ίσχυρών καινούργιων έντομοκτόνων στη γεωργία.

Τό τόσο γνωστό Ντι-Ντι-Τι άπορροφάται εύκολα απ' τον οργανισμό και άποθηκεύεται στους λιπαρούς ιστούς. Όταν δὲ η συγκέντρωσι του ύπερβῇ ένα ώριμο όριο, άρχίζει ο κίνδυνος για τον οργανισμό. Πέντε μέρη Ντι-Ντι-Τι άνακατεμένα με 1.000.000 μέρη τροφής προκάλεσαν βλάβες του ήπατος σε ποντικούς.

Άλλά κι' οι άγελάδες που ραντίσθηκαν με Ντι-Ντι-Τι για ν' άπαλλαγούν απ' τα παράσιτα, ή έφαγαν ζωτροφές ραντισμένες μ' αυτό το φάρμακο, τό συγκεντρώνουν στο λίπος τους και τό βγάδουν ύστερα με το γάλα τους.

Για τό ράντισμα των όπωροφόρων δένδρων χρησιμοποιούνται μυκητοκτόνα, με βάσι το σελήνιο ή τόν ύδρόνυρο. Άπομένουν λοιπόν συχνά πάνω στα φρούτα μικρές ποσότητες αυτών των ρυθίων. Τά μήλα π. χ. έχουν σελήνιο, σε ποσότητα 3 στο 1.000.000, άρκετά ώστε να προκαλέσι σε πειραματόζωα βλάβες του ήπατος και καρκίνο. Άκόμη τοξικότερες για το νευρικό σύστημα και τους νεφρούς είναι οι ύδραργυρικές ένώσεις.

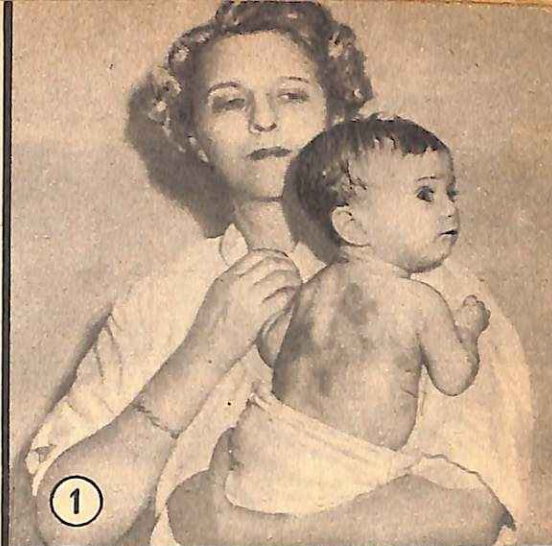
Τέλος, τό (παραθειόν), περιέχει φωσφόρο, είναι δὲ πολύ πιθγνό να βλάπτει ή παρατεταμένη κατανάλωσις γεωργικών προϊόντων ραντισμένων μ' αυτό.

1 Το παιδάκι αυτό, που βλέπετε στην άγκαλιά μιας νοσοκόμας της παιδιατρικής κλινικής του Σικάγου, είναι ο μικρός Λόις Ρουμπεγκάκεν, ηλικίας 8 μηνών, που γνώρισε φρικτά βασανιστήρια, όσο έζησε κοντά στη μητέρα του. Η κορία Μπάριμπορα Ρουμπεγκάκεν, ηλικίας 21 χρονών, ώμολόγησε πως έδερνε συχνά το μωρό της, έπειθῇ δεν μπορούσε να έπαύσει τα κλάματα του. Η Μπάριμπορα συνελήφθη κατηγορούμενη για άπόπειρα παιδοκτονίας.

2 Η Βέρα Βαλεντίνα, μια χαριτωμένη έσπ. θούλα από τη Ρώμη, που έχει παίξει μέχρι σήμερα μόνο δευτερεύοντες ρόλους, θα ύποβυθῇ την Βίλμα Μοντέζι σ' ένα φίλμ που θα γυρισθῇ με βάσι τα άπομνημονεύματα του Ούγκο Μοντάνα. Η οικογένεια Μοντέζι άντιτίθεται στο γυρίσιμα της ταινίας αυτής, οι παραγωγοί της όμως ίσχυρίζονται ότι οι συγγενείς της Βίλμας δεν έχουν κανένα δικαίωμα να τους έμποδίσουν. Παρά τό πλεονό των παραγωγών άγανίζεται και η ίδια η Βέρα για την όποια ο ρόλος αυτός άποτελεί άσως το λαχείο!...

3 Η Τζόαν Ρόντς, τό γνωστό μοναχέν του Λονδίνου, δεν φημίζεται μόνο για την όμορφιά της, αλλά και για την πραγματικά εκπληκτική της δύναμι. Φθάνοντας πρό ήμερών στη Νέα Υόρκη ένοχλήθηκε από ένα βημοσποράφο που έπαινε να της πώση συνέντευξι. Τό αποτέλεσμα ήταν να τον μεταχειρισθῇ η Τζόαν όπως δείχνει η φωτογραφία μας, παρά τό γεγονός ότι τό βάρος που έπερνάσε τα 80 κιλά!...

4 Ο καμικός του κινηματογράφου Ρέντ Σκέλτον που ήταν κλόουν πριν γίνει άστέρι της όδώνης, άφαιρώνει στη ζωγραφική τις περισσότερες από τις ελεύθερες ώρες του. Όπως βλέπετε δὲ τό θέμα της ποτισήσεώς του είναι οι προσωπογραφίες των παλαιών συνάδελφων του.

Λοιπόν, είστε ευχαριστημένη; ρώτησε τη Βίβιαν ο άγνωστος, που καθόταν δίπλα της, στο αεροπλάνο. Σε λίγο φτάνουμε...

— Ναι, γιατί με ρωτάτε; απάντησε εκείνη.

— Μά, γιατί σ' όλο το ταξίδι μου φανήκατε ανήσυχη.

— Πώς τόσο ενδιαφέρον, αφού δε με γνωρίζετε;

— Φτάνει να καθήση κανείς κοντά σας μόνο λίγο, είπε ο άγνωστος που είχε ώραία μάτια, για να νομίσω πως σας γνωρίζει από χρόνια... Είστε τόσο όμορφη, τόσο χαριτωμένη, έτσι με τα ξανθά σας μαλλιά...

Μά τα κουμπλιμέντα κόπηκαν απότομα, γιατί η συνοδός φώναξε εκείνη τη στιγμή πως το αεροπλάνο προσγειωνόταν στη Βαρκελώνη.

Όταν κατέβηκε η Βίβιαν, χωρίστηκε μέσα στους ταξιδιώτες απ' τον άγνωστο θαυμαστή της. Μά, σε λίγο, είδε το πλήθος να τον σηκώνει ψηλά και να τον αποθεώνη. Ρώτησε τότε κάποιον υπάλληλο τι συνέβαινε κι' έτσι έμαθε πως ο άντρας με τα ώραία μαύρα μάτια, ήταν ο φημισμένος ταυρομάχος Μανουέλ Ροντρίγκεθ...

Κατόπιν, όταν η Βίβιαν εγκαταστάθηκε στην κάμαρα του ξενοδοχείου της, η σκέψη της πέταξε στον όμορφο ταυρομάχο.

Τ' απόγευμα βγήκε κι' έκανε έναν περίπατο στην πόλη, κι' όταν γύρισε, το βράδυ, στο ξενοδοχείο, την πληροφόρησαν πως ο Ροντρίγκεθ την είχε γυρέψει και θα περνούσε μετά μίαν ώρα να την πάρει. Ευτυχισμένη, έτρεξε στην κάμαρά της να ετοιμαστή.

Μία ώρα αργότερα, η Βίβιαν, σαν ένα δράμα ομορφιάς, με τους γυμνούς ώμους της και το τούλλινο φόρεμά της, κατέβαινε τις σκάλες του ξενοδοχείου, μαζί με τον ταυρομάχο. Τα γαλανά της μάτια έλαμπαν από χαρά και ικανοποίηση.

Έτσι, από εκείνο το βράδυ, η ξανθή 'Αμερικάνικη κι' ο Ροντρίγκεθ πήγαιναν μαζί παντού: τους συναντούσε κανείς στους δρόμους, στα πάρκα, στα κοσμικά κέντρα, στα θέατρα, έρωτευμένοι κι' ευτυχισμένους.

Για τη Βίβιαν όμως η ευτυχία βάσταξε λίγο: ο Μανουέλ έπρεπε να προπονηθώ για την ταυρομαχία κι' αυτή η ιδέα την ανησυχούσε

Ταξίδι

ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

με μία γωνιά, περίμενε δακρυσιμένη να δει το τέλος της ταυρομαχίας, γιατί είχε κακά προαισθήματα. Ο άντρας, που τόσο λάτρευε, μπορούσε, από μία στιγμή σ' άλλη, να πέσει μπροστά της, ξεκοιλιασμένος απ' τον ταύρο!

Αλύγιστη σαν άγαλμα, ενώ η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και προσευχόταν από μέσα της, η Βίβιαν παρακολουθούσε τρέμοντας κάθε φάση κι' όταν το πλήθος, ούρλιαζοντας, αποθέωσε το Μανουέλ, γιατί είχε μητρίσει το ξίφος του στο σβέρκο του ταύρου, που κυλίστηκε ματοδαμένος, έφυγε φοβισμένη κι' έτρεξε στο ξενοδοχείο της.

Έπεσε στο κρεβάτι της, κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς, σαν κοριτσάκι.

Το θέαμα εκείνο της είχε κάνει τρομερή εντύπωση κι' όλο φοβόταν για τον αγαπημένο της. Όχι, δεν θα μπορούσε να τον ξαναδεί, έτσι, να διακινδυνεύει τη ζωή του. Έπρεπε ν' απαρνηθώ η τις ταυρομαχίες ή αυτήν, την Βίβιαν. Και του τό έπτε, όταν σε λίγο έτρεξε κοντά της.

— Μά, κάθε νέα Σπανιόλα, της απάντησε χαμογελώντας, θα ήταν υπερήφανη για μένα!

— Όχι, Μανουέλ, όχι όμως εγώ! Σ' αγαπώ πάρα πολύ και τρέμω για τη ζωή σου. Απαρνήσου τις ταυρομαχίες. Έλα να ζήσουμε μαζί, μακριά από δό...

— Είσαι ένα κοριτσάκι που έρχεται απ' άλλον κόσμο και δεν ξέρεις τί ήθη μας, τη ζωή μας. Αν παρατούσα το επάγγελμά του ταυρομάχου, θα με θεωρούσαν όλοι οι συμπατριώτες μου άσπυδρο, κανένας δεν θα με κύτταζε πια στο πρόσωπο, θα με περιφρονούσαν όλοι!

— Τότε, θα φύγω πάλι για την 'Αμερική, και θα προσπαθήσω να σε ξεχάσω... του είπε η Βίβιαν.

Μά, φυσικά, δεν έφυγε. Τον αγαπούσε τόσο πολύ, που της ήταν αδύνατο να φύγει από κοντά του. Έμεινε εκεί, τον τρομοκρατημένη πάντα, παρακολουθώντας τις ταυρομαχίες του, τότε στην Παμπλόα, τότε στη Μαδρίτη, όπου τραυματίστηκε επιτόλαιο, κι' όπου, κλαίγοντας, η Βίβιαν του ζήτησε ξανά ν' απαρνηθώ το στίβο.

Τότε αναγκάστηκε να της υποσχεθώ πως, όταν θα τέλειωνε και η τελευταία ταυρομαχία, που θα λάβαινε μέρος, θα έφευγε μαζί της για την 'Αμερική.

Το Λινάρς γιόρταζε και περίμενε το εδωλό του! Όταν οι ταυρομαχίες άρχισαν, ο Μανουέλ, στη μέση του στίβου, άρχισε να προκαλή τον ταύρο, κουνώντας μπροστά του το κόκκινο πανί. Ο Μανουέλ ήταν, αυτή τη φορά, υπέρροχος στο παιχνίδι του και ο ταύρος όλο και γινόταν πιο μανιασμένος.

Είπετα όμως από τόσες επάσσεις, από τόσες προκλήσεις — ο ταύρος πλησίαζε πάρα πολύ με τα κέρατά του τον Μανουέλ, έτοιμος να τον ξεκοιλιάσει — έπειτα απ' όλη αυτή την αγωνία, του πλήθους και της Βίβιαν, που παρακολουθούσε από μακριά, το άθεο, φοβισμένη ήταν πια καιρός να σκοτώσει ο ταυρομάχος το μανιασμένο ζω.

Ο Μανουέλ κατέβασε το ξίφος του και μ' επιδεξιότητα τόχωσε στο σβέρκο του ταύρου, καθώς το ζω ώρμούσε και πάλι κατ' άπάνω του.

Σαφνικά, όμως, καθώς ο ταύρος έπεφτε χάμου, είχε τη δύναμη να γυρίσει δεξιά το κεφάλι του να χτύπησε το ένα κέρατό του. Ο και νά χλώση το ένα κέρατό του στο γοφό του ταυρομάχου. Είπετα έπεσε στο νάχτηκε στον αέρα, ακούστηκε άρένα.

Μέσα στο πλήθος που ούρλιαζε, ακούστηκε ή απελπισμένη κραυγή της Βίβιαν:

— Μανουέλ!... Μανουέλ!...

Έτρεξαν και σήκωσαν σε κακά χάλια τον ταυρομάχο και τον μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο.

Όταν συνήλθε, ο Μανουέλ κατάλαβε πως δεν θα ζούσε, γιατί οι πληγές του ήταν φοβερές, αθεράπευτες.

Ή Βίβιαν έπεσε πάνω του κλαίγοντας με λυγμούς:

— Μανουέλ... Μανουέλ... γιατί δεν μ' άκουσες;...

Μη φοβάσαι, αγάπη μου, της είπε εκείνος, γρήγορα θα γίνω καλά και τότε θα φύγουμε μαζί στην 'Αμερική, για να ζήσουμε το έρωτικό όνειρό μας...

Ψέμμα παρηγορίας για την δύστυχη νέα.

Μ' όλες τις φροντίδες των γιατρών, το άλλο πρωί, ο πιο μεγάλος ταυρομάχος της Ισπανίας, έφυγε μόνος για ένα ταξίδι δίχως γυμνάσιο, παίρνοντας μαζί του την ήχώ από τους απελπισμένους λυγμούς της Βίβιαν.

ΤΖΟΥΚΙ ΠΡΟΒΕΝΤΣΑ

Η κατατρεχμένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Κλοτίλδη υποφέρει, γιατί ο άντρας της τη σκώρρεσε μεν αλλά της φέρνεται ψυχρά. Προκειμένου να διοργανώσει ένα κηληγύ στον πύργο του, ο κόμης προσκαλεί μεταξύ άλλων και το Ματί. Η Κλοτίλδη του γράφει να μην πάη, αλλά ο κόμης δεν άφνει να φάση το νύμφαμα της στον προορισμό του. Κι' ο Ματί παρουσιάζεται στον πύργο, άνυποπτος. Ο κόμης του φέρνεται φιλικώτα. Τού προτείνει δε να δοκιμάσουν μαζί δυο καινούργια αλγόνα του. Στο όρμω, πετάει πια τη μάσκα, του έξηγει ότι τα έέρει όλα και τον εξαναγκάζει να πηδούν κι οι δυο μαζί, με τ' αλγόνα τους, σ' ένα βαθύ γκρεμό. Έβλεπε να τον τιμωρήσει και να πεθάνει κι' αυτός μαζί του. Σώζεται όμως, ενώ ο Ματί ξεψυχάει, αφού εξομολογήσει πρώτα ότι το νόθο παιδί της Σαρλότ είναι δικό του. Αυτός την είχε κοινοποιήσει, κάποτε που τη βρήκε άναίσθητη στο δάσος. "Επειτα απ' την αποκάλυψη αυτή, ο κόμης ένεργει κι' επιτυγχάνει να μετατραπή η ποιή της Σαρλότ σε ισοδία. Ο κόμης συμπληρώνεται τελείως με τη γυναίκα του. Ο Μαρνιάν κρατάει κρυφά το φοβερό λάθος του, για να μην έκτε. θή και χάση την πελατεία του.

Περνάνε 12 χρόνια. Η Κλαίρη κι' η Λουίζα, οι δυο κόρες της Μπεκρούς, βρίσκονται δλον αυτό τον καιρό σ' ένα ορφανοτροφείο, γιατί ο πατέρας τους τρέλλασθηκε. Έκει, τ' άλλα κορίτσια που έρχονταν την ιστορία της μητέρας τους, τις βασανίζουν συνεχώς με τις μοχθηρές προσβολές τους.

Στα έργαστήρια, δεν βρίσκονταν μαζί οι δυο τους. Γιατί η Κλαίρη άσχαλειό με το ράψιμο, ενώ η Λουίζα κεντούσε. Έκει, οι διπλανές τους, ξεθύμαιναν πάνω τους την κακία τους με ιδιόλογα, με ύπαινιμούς:

—Τί κάνει η υπτέρα σου; Μαθαίνεις νέα της; Βρίσκεται στο Κλερμόν; Ξέρεις, εκεί δεν μπορεί να μιλήσει κανείς... Κάθε φορά που μιλάει, τιμωρείται άσπυδρά... Φαντάσου να περνάς όλη σου τη ζωή με κλειστό το στόμα!...

Και μία άλλη πρόσθεσε: —Καλά της κάνανε! Μία υπτέρα που σκότωσε το παιδί της...

Την άλλη μέρα, ξανάρχιζαν τα πειράγματα: —Δεν μάς λές, Λουίζα, μπεκρουλιάεις και συ σαν τη υπτέρα σου: Συχνά, τα παιδιά σκύβανε το κεφάλι, για να μη φαίνονται τα δακρύα τους. και βά'ανε τα κλάματα.

Ήταν σπάνιο ν' αναλάβη κανείς την υπεράσπισή τους.

Η έπόπτρια των έργαστηρίων τις είδε επανειλημμένως κλαμένες και τις ρώτησε τί τους συνέβαινε. Μά αυτές αναγκάζονταν να σωπάσουν, γιατί βλέπανε τις άλλες να τις κυττάζουν με κακία, σαν να τις απειλούσαν μ' εκδίκησι αν μιλούσαν.

Όσο μεγάλωναν και γίνονταν τολμηρότερες, προσπάθησαν να λυτρωθούν απ' αυτό τον εφιάλτη. Κι' απαντούσαν κάποτε ίκετευτικά σ' εκείνες που τις βασανίζανε: —Τί σας κάνανε; Φταίμε έμεις αν βρισκόμαστε εδώ κι' αν η υπτέρα μας είναι μία δυστυχισμένη; Δεν θάπρεπε να μάς παρηγορήσετε μάλλον και να γίνετε φίλες μας. αντί να μεγαλώνετε τη θλίψη μας με τη συμπεριφορά σας; Μήπως δεν είσαστε δυστυχισμένες και σεις οι άλλες, που δεν έχετε πια πατέρα και υπτέρα; Γιατί να μην παρηγορούμε ή μια την άλλη;

Μά εκείνες γελούσαν κοροϊδευτικά. —Ωστόσο, υπήρχαν μεταξύ τους κι' άλλες που η υπτέρα τους ήταν στη φυλακή. Η Κλαίρη κι' η Λουίζα το μάθανε. Κι' όταν μία απ' αυτές τις φώναζε «μικρές Μπεκρούδες» γάσανε την ύπομνη τους κι' απάντησαν νευρικά:

—Κόρη κλέφτρας!

νύχτα, ένας γιατρός, όνόματι Ρενεβίλ, είχε δολοφονηθώ στο δάσος του Πόν-ντε-Ρουάν, κοντά στο Σασέ της Τουραίνης.

Ύστερα μία άλλη έφημερίδα, της επομένης ήμέρας, έδινε λεπτομέρειες για τις ανακρίσεις που είχαν άρχισει άμέσως.

Ποιος είχε λοιπόν συμφέρον να λείψη ο γιατρός; Οι έρευνες είχαν αποκαλύψει ότι, το βράδυ της δολοφονίας, ο Ρενεβίλ ετοιμαζόταν να έπιστήσει την προσοχή της Δικαιοσύνης στον ύποπτο θάνατο ενός μικρού παιδιού. Κατά την άποψή του, είχε δηλητηριάσει το παιδί αυτό. Ο δράστης λοιπόν της δηλητηρίασεως είχε θελήσει να έμποδισή το γιατρό να μιλήσει.

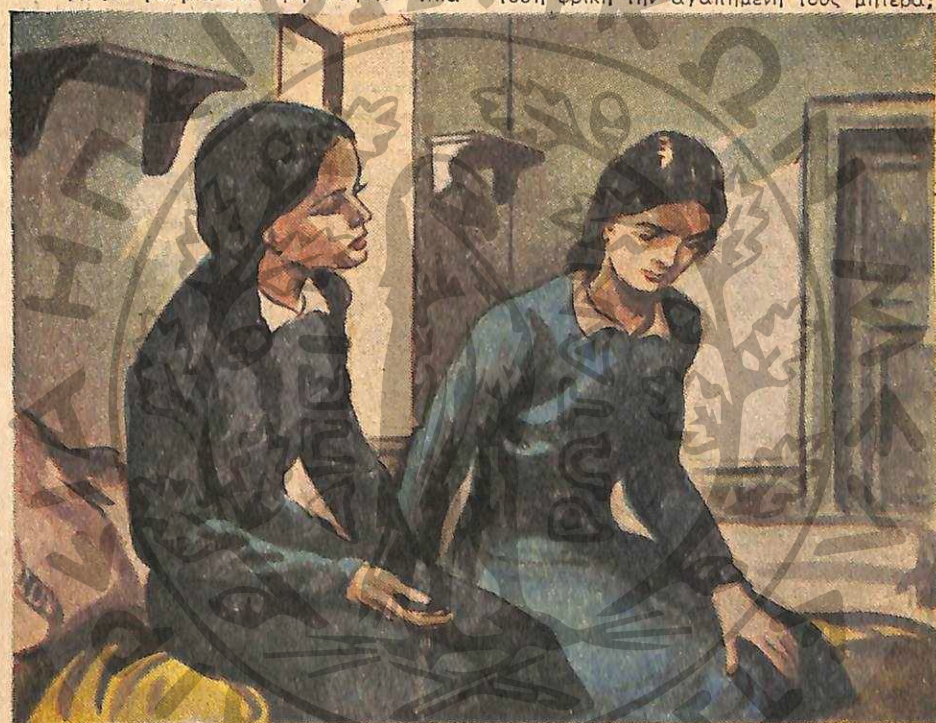
Ο άνακριτής πεισθήκε γρήγορα ότι ο δράστης αυτός ήταν γυναίκα: ή ίδια η υπτέρα του μικρού 'Ανρού, ή Σαρλότ Λαμάρς, ή Μπεκρού όπως την είχαν έπωνομάσει οι συντοπίτες της, γιατί τη δρίσκανε συχνά μεθυμένη να τριγυρίη εδώ κι' εκεί ή να κοιμάται στα δάση.

Ποιους λόγους είχε αυτή η γυναίκα να σκοτώσει το παιδί της; Οι έφημερίδες το έξηγούσανε πιο κάτω:

«Είναι κοινό μυστικό ότι ή Σαρλότ Λαμάρς έφερε στον κόσμο ένα αγόρι, ενώ ο σύζυγός της Ζωρζ Λαμάρς ζούσε μακριά, στην Αυστραλία. Όταν έμαθε την προσηχή έπιστροφή του, θέλησε να εξαφανισή την ζωντανή απόδειξη της άπιστίας της. Μεταχειρίστηκε το δηλητήριο γι' αυτό. Χαμένος κόπος όμως! Γιατί, μόλις έφτασε, ο δυστυχισμένος Ζωρζ Λαμάρς έμαθε όλη τη θλιβερή αλήθεια...»

Πόση ντροπή!... Χλωμές, με τα φρύδια ζωρμένα, ή Κλαίρη κι' η Λουίζα διάβαν τις γραμμές αυτές. Άλλά δεν κλαίγανε. Τα μάτια τους μένανε στεγνά.

Τί τραγικό μυθιστόρημα!... Ήταν αλήθεια λοιπόν πως είχε βαρύνει άλλοτε τόση φρίκη την αγαπημένη τους μητέρα;

—Είμαστε αρκετά μεγάλες τώρα πια, ώστε να ζήσουμε μόνες μας... έλεγε ή Κλαίρη στην άδελφή της.

Έκανε ήδη κάτι άδοξες ερωτήσεις, που δείχνανε πως διαισθανότανε από ένστικτο την ύπαρξη κάποιου μυστικού στη ζωή του πατέρα του.

Τού τ'όχι είχε πη, μία φορά που κάνανε μαζί περίπατο δίπλα στο ποτάμι, κάποιο γλυκό φθινοπωρινό βράδυ:

— Δεν είσ' ευτυχισμένος... Γιατί; Δεν έχεις ό,τι επιθυμείς;

Την εποχή εκείνη, δεν είχε πεθάνει ακόμη η κ. Μαρινιάν.

Ο γιατρός δεν βρήκε τί ν' απαντήσει, παρά μόνον τότε τόν απορροφούσε η πολλή δουλειά του.

Αργότερα, μετά το θάνατο της γυναίκας του, για πολύ καιρό κατόπιν, απαντούσε μ' αληθοφάνεια στις ερωτήσεις αυτές του Γκωτιέ:

— Σκέπτομαι τη μητέρα σου... Συντρίφτηκε πια η ζωή μου...

Ναί, είχε συντρίφει η ζωή του... αλλά πολύ ωρίτερα: το άπαισιο εκείνο βράδυ που, δηλητηριασμένος απ' τις αναθυμιάσεις του γυροκάμινου, είχε δη σ' ένα εφιάλητη τη Σαρλότ να βαδίζει προς το θάνατο σαν άγια, σαν μάρτυρα των πρώτων χρόνων της χριστιανικής θρησκείας, συγχωρώντας όλους...

Δεν ήταν όμως μονάχα το έγκλημά του που τόν έφερνε σ' αυτή την κατάσταση. Έβλεπε επίσης στο γυίο του τόν κριτή της έπιστήμης του.

Είχε μεταχειρισθεί άλλοτε κάθε μέσον, για ν' αποτρέψει το Γκωτιέ απ' αυτή τη σταδιοδρομία, ακριβώς γιατί φοβόταν εκείνο που είχε συμβεί: ότι, με την πείρα του και τη διορατικότητά του, ο γυιός του θ' ανακάλυπτε το κενό της ψεύτικης δόξας του, θα έβλεπε την άλλη όψη της όλης του...

Από τότε που ο Γκωτιέ ήταν γιατρός, ο Μαρινιάν είχε πολλές φορές την ευκαιρία να τόν συμβουλευθεί, αν ήθελε, για διάφορες ειδικές περιπτώσεις. Φοβόταν όμως την κρίση του κι' έτρεμε μήπως τόν άφιση να δη πόσο άδισαν ήταν στην πραγματικότητα τού το μυαλό του, πόσο φαινόταν εκείνος που δεν ήταν!

Μπροστά στις δυο κοπέλλες τώρα, που κάθονταν απομονωμένες και θλιμμένες, ο Μαρινιάν ξανάβλεπε να περνάει από μπροστά του η ζωή του, το σφάλμα του, η είκόνα της Σαρλότ και τού γιου του...

Μολονότι είχε πη πρό όλίγου πως δεν ήθελε να τούς μιλήσει, διέσχισε μηχανικά την αύλη και προχώρησε προς το μέρος τους.

Εκείνες τόν είδαν μόνον όταν έφτασε

πολύ κοντά τους. Μη ξέροντας όμως τί ήθελε, δεν άνασκήσαν καν το κεφάλι τους.

Ο Μαρινιάν διέλυσε με μία χειρονομία τις άλλες κοπελλιές, που τόν είχαν τριγυρίσει με περιέργεια. Και τις άκουσε να λένε, καθώς φεύγανε τρέχοντας και γελώντας:

— Θέλει να μιλήσει, φαίνεται, με τις μικρές Μπεκρούδες...

Έκανε μερικά βήματα ακόμη κι' έφτασε κοντά στις δυο αδελφές.

— Γιατί φαίνεσθε έτσι θλιμμένες; τούς είπε με φωνή παράξενη, ραγισμένη. Γιατί δεν παίζετε και σεις, σαν τις άλλες;

— Έτσι είμαστε πάντα... και δεν παίζουμε ποτέ, απάντησε η Κλαίρη, σκυθρωπή.

— Για ποιο λόγο;

— Γιατί δεν μάς θέλουν οι άλλες.

— Ά, έτσι;...

— Μάλιστα... Είμαστε οι κόρες της Μπεκρούς... Δεν μάς ξέρετε; Δεν σάς τόχουνε πη;

— Είσατε δυστυχισμένες, το βλέπω!

— Δεν παραπονιθήκαμε...

— Είσατε άρρωστες; Θέλετε να σάς εξετάσω;

— Όχι, κύριε, ποτέ δεν άρρωστήσαμε.

Ο Μαρινιάν δεν τόλμωσε να τούς κάνει άλλες ερωτήσεις. Τους γύρισε την πλάτη κι' απομακρύνθηκε με βαρύ βήμα.

Ξαφνικά, ένοιωσε να τόν πιάνει κάποιος απ' το μπράτσο. Στράφηκε κι' είδε τη Λουίζα, χλωμή και ταραγμένη.

— Είσατε, κύριε, ο δόκτωρ Μαρινιάν;

— Τόν ρώτησε. Γνωρίσατε τη μητέρα μου;

— Ναί... μετά το έγκλημα...

— Τη θεωρείτε, λοιπόν, ένοχο και σεις; Διάβασα τις εφημερίδες... ξέρω το ρόλο που έπαιξε η κατάθεσί σας...

Ο γιατρός ένοιωσε ένα σουβλερό πόνο στην καρδιά. Κι' έπισφράγισε αναγκαστικά την παληά άτιμία του, μπροστά στα δυο παιδιά, κατηγορώντας τη μητέρα τους...

— Ναί, βέβαια, απάντησε ξερά. Άμφιβάλλετε, λοιπόν, για την ένοχη της;

— Ύστερα απομακρύνθηκε βιαστικά, παραμερίζοντας απότομα τα παιδιά που συναντούσε στο δρόμο του.

Β.

Όσο, κάθε φορά που ξαναπήγε στο όρφανοτροφείο, μία δύναμι άκατανίκητη τόν έσπρωχνε ν' άσχοληθεί με τη Λουίζα και την Κλαίρη, δίχως να το θέλη...

Είχε έξηγηθεί με τις μοναχές, για ν' αποφυγή τις άδιάκριτες ερωτήσεις ή τις σκέψεις που θα μπορούσαν να κάνουν. Μιλώντας μία μέρα με την ήγουμένη, της είπε:

— Όσο, κάθε φορά που ξαναπήγε στο όρφανοτροφείο, μία δύναμι άκατανίκητη τόν έσπρωχνε ν' άσχοληθεί με τη Λουίζα και την Κλαίρη, δίχως να το θέλη...

Είχε έξηγηθεί με τις μοναχές, για ν' αποφυγή τις άδιάκριτες ερωτήσεις ή τις σκέψεις που θα μπορούσαν να κάνουν. Μιλώντας μία μέρα με την ήγουμένη, της είπε:

— Όσο, κάθε φορά που ξαναπήγε στο όρφανοτροφείο, μία δύναμι άκατανίκητη τόν έσπρωχνε ν' άσχοληθεί με τη Λουίζα και την Κλαίρη, δίχως να το θέλη...

Είχε έξηγηθεί με τις μοναχές, για ν' αποφυγή τις άδιάκριτες ερωτήσεις ή τις σκέψεις που θα μπορούσαν να κάνουν. Μιλώντας μία μέρα με την ήγουμένη, της είπε:

— Όσο, κάθε φορά που ξαναπήγε στο όρφανοτροφείο, μία δύναμι άκατανίκητη τόν έσπρωχνε ν' άσχοληθεί με τη Λουίζα και την Κλαίρη, δίχως να το θέλη...

— Δεν πιστεύω να σάς παραξενέψει που ενδιαφερόμαι γι' αυτά τα καυμένα τα κορίτσια... Είναι δυστυχισμένα, και δάταν άδικο να πληρώσουν αυτά για το σφάλμα της μητέρας τους. Άνακατέθηκαν άλλοτε σ' αυτή την υπόθεσι, περισσότερο ίσως από κάθε άλλον, και γι' αυτό φαυτάζομαι πως έχω το δικαίωμα να ενδιαφερθώ για τις δυο αδελφές, επίσης περισσότερο από κάθε άλλο...

— Σας καταλαβαίνω κι' έπιδοκιμάζω τα ευγενικά σας αισθήματα, απάντησε η ήγουμένη. Μα η Κλαίρη κι' η Λουίζα δεν είναι δυστυχισμένες, έδω κοντά μας. Μορφώνονται περίφημα. Είναι έξυπνες και γίνονται ικανές στη δουλειά τους. Δεν βλέπω σε τί μπορείτε να τούς φανήτε χρήσιμος, στην εξαιρετική θέση που βρίσκονται...

Και πρόσθεσε, άναστενάζοντας:

— Είναι και θα μείνουν πάντα κόρες της Μπεκρούς!

Ο Μαρινιάν έσκυψε το κεφάλι του και δεν είπε τίποτ' άλλο.

Φρόντιζε ωστόσο να περνάει απ' την αύλη την ώρα που υπήρχαν πιθανότητες να συναντήσει την Κλαίρη και τη Λουίζα. Τις κύτταζε τότε από μακριά, αλλά δεν τόλμωσε να τις πλησιάσει. Τόν συγκρατούσε ένας ένστικτος φόβος.

— Άν έκανε ένα βήμα προς το μέρος τους, τού φαινότανε πως άκουγε μία φωνή να τού φωνάζει περιπαχητικά:

— Χά, χά! Ό δημiosis πάει να δη τα θυμάτά του!

Κι' έσπευδε τότε ν' απομακρυνθεί.

Όταν όμως τις εύρισκε μόνες, μακριά απ' τις άλλες, πήγαινε τότε κοντά τους.

Εκείνες φοβόταν τόν ψηλό κι' άδύνατο αυτό γέρο, με την ταραγμένη ματιά. Είχαν κρυφά πολλές φορές, για να τού ξεφύγουν. Μα δεν τού κατάφεραν πάντα, κι' αναγκάζονταν τότε να υποστούν την παρουσία του.

— Τις ερωτήσεις του, σαν μαρτύριο...

— Μήπως σάς λείπει τίποτα, έδώ;

— Όχι, κύριε, τίποτα.

— Σας φέρονται όλοι καλά;

— Μάλιστα... κύριε... απαντούσαν οι δυο αδελφές, ανταλλάσσοντας μία άπελπισμένη ματιά.

— Θα μου υποσχεθήτε κάτι;

— Τι;

— Άν έχετε ποτέ κανένα παράπονο, να μου το πείτε... Έχω κάποια έπιρροή. Μπορώ να σάς βοηθήσω, αν είσατε δυστυχισμένες...

— Μα όχι, κύριε, είσατε ευτυχισμένες.

— Σκεφθήκατε ποτέ το μέλλον σας;

— Ναί, συχνά.

— Και τί σκοπεύετε να κάνετε;

— Ό,τι θέλει ο Θεός... με όνομα στιγματισμένο...

— Τό ξέρουμε πως θα υποφέρουμε πολύ...

— Γι' αυτό ακριβώς, σάς λέω! Είμαι έτοιμος να σάς βοηθήσω, όταν με χρειασθήτε.

— Σας ευχαριστούμε, είσατε πολύ καλός. Άλλά δεν πρόκειται να σάς ζητήσουμε ποτέ τίποτα...

— Γιατί;

— Γιατί, έξ αιτίας σας, καταδικάστηκε η μητέρα μας.

— Έγώ έκανα μονάχα το καθήκον μου.

— Ναί, βέβαια... ωστόσο, δεν θέλουμε τίποτα από σας.

Ο Μαρινιάν δεν τόλμωσε να έπιμειν. Πέρασαν βδομάδες, χωρίς να έδώσει πάλι καίρια να τις πλησιάσει πάλι.

— Θα προτιμούσε, βέβαια, να δώσει τη ζωή του, παρά να όμολογήσει το φοβερό έγκλημα που είχε κάνει.

Αυτό όμως δεν τόν έμπόδιζε νάχη τύψεις, που τόν σπρώχνανε κάποτε να φερθή άσυλλόγιστα.

— Άν έπαιρνε απ' το όρφανοτροφείο τις δυο αδελφές; Άν τις έμπιστευότανε σε κάποιον καλή κι' άφωτισμένη γυναίκα, μακριά απ' την Τουραίν, κάπου που να μην τις παρακολουθού το άπαισιο εκείνο όνομα της Μπεκρούς, κάπου που να μπορούσαν ακόμα και ν' αλλάξουν όνομα, για περισσότερη άσφάλεια;...

— Ναί, το σκέφθηκε αυτό, και τούς το πρότεινε μάλιστα.

— Ίσως... τού απάντησαν. Άφήστε μας όμως να σκεφθούμε μερικές μέρες...

— Σας

ευχαριστούμε για την τάση καλωσύνης σας, κύριε.

Τόν ευχαριστούσαν, μα έξακολουθούσαν να τόν φοβούνται.

Την άλλη μέρα, τις έπισκέφθηκε ο Μπερτελέν. Είχε νάρθη δέκα μήνες. Τού τα έμπιστεύθηκαν όλοι, κι' εκείνος τούς είπε:

— Ποτέ δεν άλλαξα γνώμη. Πιστεύω πως η μητέρα σας είναι άθωα. Κι' άφου πρόκάλεσε την καταδίκη της προπάντων η έκθεση τού δόκτορος Μαρινιάν, αυτός είν' ένοχος. Είναι, μπορούμε να πούμε, ο φονιάς της δυστυχούς μητέρας σας, Σκεφθήτε πως λίγο έλειψε να την καρατομήσουνε!...

— Άν δεχθήτε τώρα τις προτάσεις τού Μαρινιάν, κι' αν μία μέρα, αποδειχθεί ή άθωότης της μητέρας σας, ποιά θάναι τότε ή θέση σας επέναντί του, άφου θάχετε έπιφύλλει απ' τις ευεργεσίες του;

— Έτσι, όταν αργότερα τις ρώτησε πάλι ο γιατρός τί είχαν αποφασίσει, τού είπαν:

— Όχι, δεν θέλουμε τίποτα από σας...

Δεν τούς μιλήσε πια ο Μαρινιάν. Είχε ανακαλύψει μία ολόκληρη έστία μισους μέσα στις παιδικές εκείνες καρδιές...

Γυρίζοντας σπίτι του, εκείνη την ήμερα, βρήκε με έκπληξι στο σαλόνι τόν τόν Ζάν Μπερτελέν, που κουβεντιάζει με το γυίο του.

Είχε να τόν δη απ' την ήμερα που τού είχε συστήσει εκείνος να προσέξει πολύ, να μην παρασυρθεί από ένα έπιστημονικό σφάλμα.

Δεν τόν είχε όμως ξεχάσει. Και τα βαρυσήμαντα λόγια που είχαν μείνει έντυπωμένα στο νου του και ξαναχρονταν συχνά στη μνήμη του.

Ο Μπερτελέν συζητούσε με το Γκωτιέ για διάφορα άσημαντα πράγματα. Άναγνωρίζοντας τόν, ο Μαρινιάν έκαμε μία τρομαγμένη κίνηση.

Τί ζητούσε στο σπίτι του; Τί έρχότανε να τού πη;

Τούδειξε με μία χειρονομία την πόρτα τού ιατρείου του, που έπικοινωνούσε με το σαλόνι.

— Περάστε μέσα, παρακαλώ, τού είπε.

Δεν ήθελε ν' άκούση ο γυιός του τη συνόμιλή τους — μολονότι δεν μπορούσε να προβλέψει τί είχε να τού πη ο Ζάν Μπερτελέν.

Εκείνος κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

— Δεν είμαι άρρωστος, απάντησε. Έρχομαι μονάχα για να σάς ευχαριστήσω...

— Να μ' ευχαριστήσετε;

— Ναί, για το μεγάλο ενδιαφέρον που δείχνετε στα δυο δυστυχισμένα παιδιά, τις κόρες της Σαρλότ Λαμάρς... Μου τα είπαν όλα χτες...

— Ξέρετε, λοιπόν, πως άρνήθηκαν...

— Έγώ τούς το σύστησα.

— Για ποιο λόγο; Είναι αντίθετο προς το συμφέρον τους.

— Συντελέσατε στην καταδίκη της Σαρλότ Λαμάρς. Κι' η γυναίκα αυτή, όπως σάς είπα πάντα, είναι άθωα... Δεν θέλω να δεχθουν οι κόρες της Μπεκρούς τις ευεργεσίες τού ανθρώπου που κατάρτησε τη μητέρα τους!

Κι' ο Μπερτελέν χαιρέτησε με μία έλαφριά κίνηση το Μαρινιάν, ύποκλιθηκε μπροστά το Γκωτιέ σχεδόν με σεβάσμο και βγήκε απ' το δωμάτιο.

Ο Μαρινιάν άνασκήκωσε τούς ώμους του.

— Είναι άνισόρροπος! είπε.

Ο Γκωτιέ κύτταζε συλλογισμένος την πόρτα, απ' όπου είχε φύγει ο Μπερτελέν.

— Ο άνισόρροπος...

Τί σκέπτεσαι; τόν ρώτησε ο πατέρας του.

— Όσα είπε αυτός ο άνθρωπος... Δεί έξω καλά αυτή την υπόθεσι. Είναι παληά...

Μούκανε ωστόσο έντύπωσι, γιατί έχει μείνει στη μνήμη όλου τού κόσμου αυτό τ' όνομα της Μπεκρούς... Θέλεις να μου τη διηγήθεις;...

— Ναί, στο δρόμο, γιατί θάρθης μαζί μου τώρα.

— Πού θά πάμε;

— Στο νοσοκομείο. Είναι ή όρα της έπισκέψης μου.

Ο Μαρινιάν φαινόταν έκνευρισμένος. Ο Γκωτιέ τόν κύτταζε με κάποια έκπληξι.

— Η πρώτη φορά που θα τόν έπαιρνε μαζί του, στην έπισκέψή του στο νοσοκομείο.

Βγήκανε κι' οι δυο.

— Πάμε με τα βόδια, είπε ο Μαρινιάν.

Όα μάς κάνει καλό να περπατήσουμε λίγο...

— Κι' εκείνη ή ιστορία;... ρώτησε ο Γκωτιέ.

— Θα τη μάθεις με δυο λόγια: Η Σαρλότ Λαμάρς είχε ένα νόθο παιδί, που γεννήθηκε κατά την άπουσία τού συζύγου της. Θέλησε, λοιπόν, να το έξαφανίσει, και το δηλητηρίασε. Καταδικάστηκε σε θάνατο.

Ύστερα της δώσανε χάρι, την τελευταία στιγμή. Τώρα πληρώνει το έγκλημά της στη φυλακή τού Κλερμόν... Αυτό είν' όλο...

Ο Γκωτιέ, ήρεμώτατος πάντα, έκαμε τότε μια άπλη ερώτησι, που γκρέμιζε δια μίας όλη τη ζωή τού πατέρα του:

— Έσύ συνέταξες την ιατροδικαστική έκθεσι; Και βρήκες ότι το παιδί είχε δηλητηριασθεί;

— Φυσικά.

— Με ποιό δηλητήριο;

Οι τρεις αυτές λέξεις κάνανε το Μαρινιάν ν' ανατριχιάσει. Δεν απάντησε. Δεν τόλμωσε...

Ποτέ ίσως δεν είχε τόσο τρομοκρατηθεί — ούτε κι' όταν έβλεπε εκείνο το όραμα, στην κάμαρα της Σαρλότ...

Γιατί, αν γενιότανε κάποια άμφιβολία στο νου τού Γκωτιέ, θάχανε για πάντα τη φήμη του, την περιουσία του, την ήσυχία του, όλα!

Ο Γκωτιέ νόμισε πως δεν τόν είχε άκούσει, και ξαναρώτησε:

— Ποιό δηλητήριο ανακάλυψες στα σπλάχνα τού παιδιού;

— Κανένα, απάντησε ο γιατρός, μ' άλοιωμένη φωνή.

Όσο, προσπαθούσε να φανή άμέριμνος. Στάματούσε στις βιτρίνες, άγρόρασε δυο-τρεις παρισινές εφημερίδες από ένα περίπτερο...

Ο Γκωτιέ είχε άκούσει την απάντησί του, αλλά δίχως να την καταλάβει.

— Τι είπες; Δεν ανακάλυψες κανένα δηλητήριο; έπέμεινε.

— Κανένα.

Κι' όμως συμπέρανες στην έκθεσί σου πως έπρόκειτο περί δηλητηρίασης;

— Τα συμπτώματα που παρατηρήσα δεν μπορούσε ναχουν άλλη προέλευσι.

— Είσαι βέβαιος;

— Γκωτιέ! πρόφερε αύστηρά ο γιατρός.

— Δεν άμφισβητώ την πείρα σου και την καλή σου πίστι! Όσο,...

— Όσο, κάνε μου τη χάρι ν' αλλάξεις θέμα συζήτησως!

Ο Γκωτιέ κύτταζε τόν πατέρα του, έκπληκτος γι' αυτό τόν τόνο, που δεν τόν μεταχειριζότανε ποτέ μαζί του ο Μαρινιάν.

Άλλά δεν απάντησε.

Γίνετε λεπτά αργότερα, μπήκανε στο νοσοκομείο.

Για να σβύσει κάθε έντύπωσι απ' το νου τού γιου του, ο γιατρός φάνηκε πως ενδιαφερόταν ν' άκούση τη γνώμη του για διάφορους άρρώστους που θεράπευε.

Κάπου — κάπου, τόν κύτταζε με την άκρη τού ματιού.

Τίποτα δεν έδειχνε πως άπασχολούσε άκόμη κάποια έπιρροή σκέψι το Γκωτιέ...

Στο γυρισμό, ο γιατρός φάνηκε διαχυτικός, σαν καλός συνάδελφος, με το γυίο του, για τόν όποιο ένοιωσε άγάπη, περηφάνεια και τρυφερότητα.

Τόν παρακολουθούσε τις έπόμενες μέρες, χωρίς ν' αντίληφθαι τίποτα.

Βλέποντας πως τού φερνότανε όπως συνήθως, καθορμούσανε. Βεβαιώθηκε πως ο νέος δεν διατηρούσε καμμία ύποψια.

Όσο, ένα πρωί, έτυχε να μπη στην κάμαρά του, την ώρα που έλειπε ο νέος. Κι' η ματιά του έπεσε σε κάμποσες κτριμμένες εφημερίδες, που βρίσκονταν πάνω στο γραφείο του.

Πλησίασε και διάβασε τούς τίτλους:

«Η υπόθεσις της Μπεκρούς-Δηλητηρίασις ενός παιδιού από τη μητέρα του».

— Αυτό που φοβόμουν! ψιθύρισε με συντριβή.

Άκούγοντας απ' έξω τα βήματα τού γιου του, ξαναβρήκε κάπως την ψυχραιμία του.

Όταν μπήκε ο Γκωτιέ κι' έρριξε μια ματιά στο γραφείο του, κατάλαβε άμέσως πως ο πατέρας του είχε διαβάσει...

Άπλώθηκε για λίγο μια βαρεία, στενόχωρη σιωπή. Ύστερα ο γιατρός είπε:

— Διαβάξες τις λεπτομέρειες της ύποθεσις Σαρλότ Λαμάρς;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

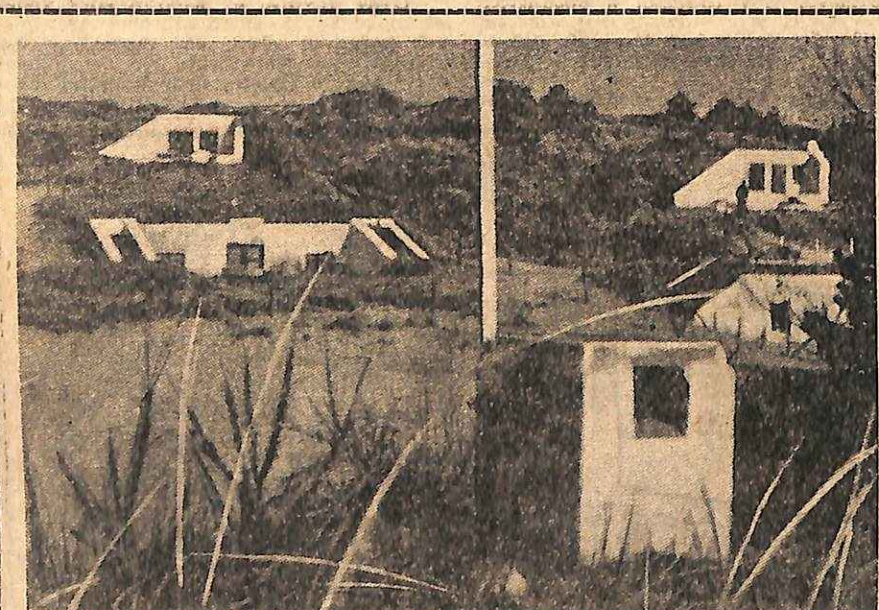
Κοινωνικά

Άποστέλλομεν τις πιό έγκάρδιες ευχές μας στην οικογένεια Νικολάου και Φραντζέσκας Ίωσουφίδου, καθώς και εις την ανάδοχον κ. Σοφίαν Γκαλίτσι, έπ' ευκαιρία της βαπτίσως τού μικρού Γεωργίου, ή όποια έγινε εις Πέραν την 1ην Μαΐου 1955. Ευχαριστούμε επίσης και όλους τούς παρευρεθέντας εις την τελετή.

Η εν Άθήναις διαμένουσα Οικογένεια Πέτρου Α. Άντωνιάδου

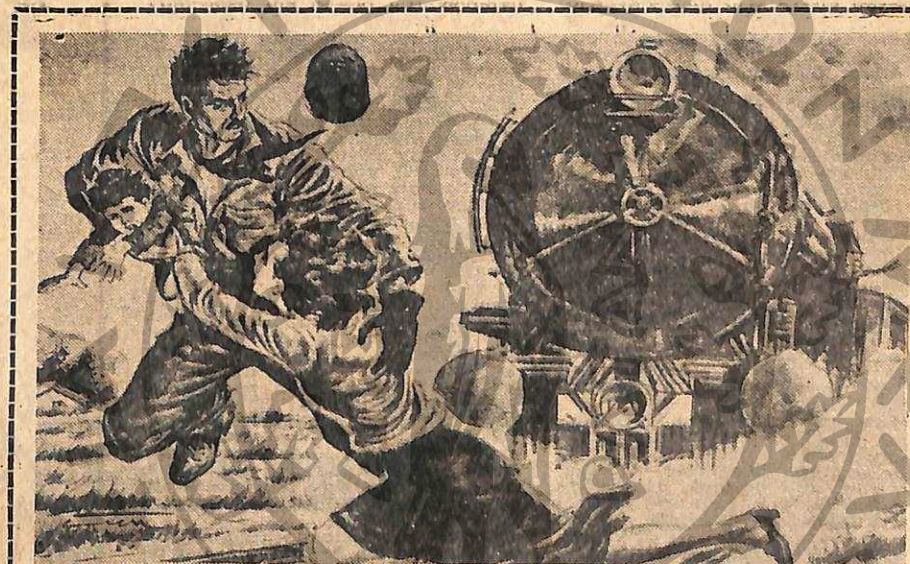
Εκδόσεις

Έξεδόθη από τόν εκδοτικό όίκο «Τέχνη», Πραξιτέλους 10, ή «Ίωσφίνα Βοναπάρτη», μία άριστουργηματική βιογραφία, γραμμένη από την άπαράμιλλη πένα τού ιστορικού συγγραφέα Ρ. Μακνέρ Ουίλσον και μεταφρασμένη από το δημοσιογράφο κ. Μιχ. Πριονιστή.

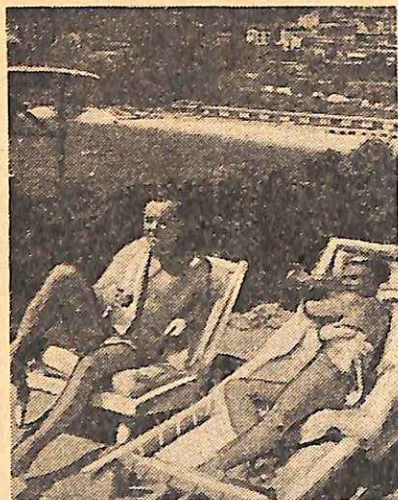
ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

Τα χαριτωμένα αυτά λευκά σπιτάκια, που συναντά κανείς κατεσπαρμένα στις άκτες της Νορμανδίας, ήταν άλλοτε όπoγεια γερμανικά όχυρα. Μετά τόν πόλεμο, τα άγόρασε ένας Όλλανδός έπιχειρηματίας, με την υποχρέωσι να άφαιρέση τόν όπλισμό τους και άφου τόν παραδίασε στους συμμάχους, να τα χρησιμοποιήσει όπως θέλει. Ο έξυπνος Όλλανδός τα μετέβαλε σε κομψές και άνετες βιλλίτσες, τις όποιες τώρα ένοικιάζει κάθε καλοκαίρι, σε Γάλλους, Βέλγους και Όλλανδούς παραθεριστάς!...

Ο ΘΕΡΜΑΣΤΗΣ ΠΟΥ ΣΩΣΕΙ

Ο θερμαστής ενός αβαριακού τραίνου πραγματοποιεί, προ ήμερών έναν καταπληκτικό άθλο. Ένώ το τραίνο του ανέβαινε όργα μια άσφοδίκη και άπότομη κομψή, είδε ξαφνικά πιό πέρα μια γυναίκα μ' ένα παιδί στην άγκυλιά της, που είχε πέσει πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή και που ο φόβος είχε παραλύσει τις δυνάμεις της. Χωρίς να χάσει καιρό ο θερμαστής πήδησε απ' τη μηχανή, όρμησε προς την γυναίκα και την έσυρε. Έξω από τις γραμμές λίγες στιγμές προτού φτάσει στο σημείο εκείνο το τραίνο ότου εύτυχώς άδωγ της άνηρωρίας και της κομψής είχε μειώσει την ταχύτητά του.

Ο Έρλ Μπλάγκουελ παίρνει το μπάνιο του με την Τζίντζερ Ρότζερς, μία από τις καλύτερες φίλες του.

Ο ΕΜΠΙΣΤΟΣ τῶν διασημοτήτων

Ο άνθρωπος που ξέρει τα περισσότερα μυστικά για τους περισσότερους διάσημους ανθρώπους

Κάθε φορά που ο μίστερ Έρλ Μπλάγκουελ βγαίνει από το πολυτελές διαμέρισμά του, σε μία από τις πιο αριστοκρατικές συνοικίες της Νέας Υόρκης, κλειδώνει το διαμέρισμά του με ένα ολόχρυσο κλειδί, που του έχει χαρίσει ο διάσημος κοσμοκόκορας Κονοιντίν. Τα χρήματα που έχει μαζί του, βρίσκονται σε ένα πανάκριβο πορτοφόλι, που του έχει χαρίσει η Τάλουλα Μπλάνκινχτ και βγάζει τα ταξίδια του από μιάν ολόχρυση οίκο, που του έχει χαρίσει ο Ζακ Γκαμπρό.

Η ζωή του, με χρυσή πόρπη, είναι άσπρη. Τζίντζερ Ρότζερς, τα μανικάκια του, που τα έχει χαρίσει η Τζέιν Κράουφορντ, η γραβάτα που είναι άσπρη της Γκλόριας Σβάνσον και το στολό του συμβολίζει τη φιλία του με την Ζα Ζα Γκαμπρό.

Χωρίς να είναι ο ίδιος ήθοποιος ή κάποια άλλη ξεχωριστή προσωπικότητα, ο Έρλ Μπλάγκουελ, ένας πάντοτε καλοντυμένος άνδρας 42 ετών, είναι ο πιο συμπαθής άνθρωπος στον κύκλο των διασημοτήτων και είναι ο μόνος που ξέρει τα περισσότερα μικρά και μεγάλα μυστικά όλων σχεδόν των ανθρώπων που είναι διάσημοι κατά κάποιον τρόπο.

Η αιτία είναι το περίεργο επάγγελμα που εξασκεί ο Μπλάγκουελ. Είναι ο ιδιοκτήτης ενός αμερικανικού πρακτορείου πληροφοριών, που μαζεύει και αποκρυπτογραφεί, από όλη την Αμερική, από το Λονδίνο, από Παρίσι και ούτως ή άλλως, από όλες τις πόλεις του κόσμου, κάθε είδους πληροφορίες για τους ανθρώπους που ήταν ή είναι διάσημοι — από το ποιο ποτό προτιμούν ως την ηλικία τους και τον ιδιαίτερο αριθμό του τηλεφώνου τους.

Στα αρχεία του πρακτορείου αυτού, βρίσκονται στοιχεία και πληροφορίες για εκατό χιλιάδες προσωπικότητες και πληροφορίες για τη ζωή, τα γούστα, και τις μετακινήσεις τους.

Χωρίς στο άρχειό του, ο Μπλάγκουελ ξέρει τα πιο παράξενα και αλλοπαράστα πράγματα για τις διασημότητες. Ξέρει τις προτιμήσεις τους στο φαγητό, στο ντύσιμο και στα ποτά, έχει στη διάθεσή του τα ιδιόμορφα τηλεφώνια των περισσότερων και ξέρει τα μέρη που κρύβονται, όταν θέλουν να ζήσουν για λίγο μακριά από τον θόρυβο.

Ξέρει ποιοι από αυτούς θα δεχθούν να λάβουν μέρος σε διασημότητες και ποιοι θα θέλουν να παρευρεθούν σε μία γιορτή. Στα δεκαπέντε χρόνια που διευθύνει το πρακτορείο του, ο Μπλάγκουελ έχει γνωρίσει αρκετά καλά τον χαρακτήρα πολλών από τις διασημότητες και μπορεί να ξέρει τι είναι

έκείνο που τους ευχαριστεί ή τους ενοχλεί.

Πολύ συχνά, δημοσιογράφοι που θέλουν να πάρουν κάποια συνέντευξη, ή παραγωγοί και επιχειρηματίες που σκοπεύουν να κάνουν προτάσεις σε έναν ήθοποιό, απευθύνονται πρώτα στον Μπλάγκουελ, για να μάθουν αν η προσπάθειά τους έχει κάποια πιθανότητα επιτυχίας, ή για την τακτική που πρέπει να ακολουθήσουν μαζί τους.

Το γεγονός ότι η πασίγνωστη Μπάρμπαρα Χάττον παρουσιάζεται ως Τζην Κέννερλυ σε ένα ξενοδοχείο του Μεξικού, όταν θέλη να μείνει μόνη, δεν είναι καθόλου μυστικό για τον Μπλάγκουελ, όπως δεν είναι μυστικό το ότι η Γκλόρια Σβάνσον έχει αδυναμία στα εκλεκτά γεύματα, ότι η Μπέττυ Νταϊς τρέχει από τις πρώτες όταν γίνεται μία επίδειξη σκύλων και χιλιάδες παρόμοιες πληροφορίες.

Για να μαζεύει, να ταξινομεί και να διαβιβάζει τις πληροφορίες αυτές, ο Μπλάγκουελ διαθέτει ένα ειδικό επιτελείο από είκοσι υπαλλήλους. Έχει δημιουργήσει επίσης ένα δικτυωτό από δημοσιογράφους, κινηματογραφικούς πράκτορες, διευθυντές και υπαλλήλους ξενοδοχείων και μεταφορικών εταιριών καθώς και ένα σωρό άλλες πηγές σε όλες τις μεγάλες πόλεις του κόσμου, που τον κατατοπίζουν για τις μετακινήσεις των διασημοτήτων.

Οι πληροφορίες του πρακτορείου αυτού μοιράζονται σε μία ομάδα από «συνδρομητές», που είναι κυρίως εφημερίδες, πρακτορεία ειδήσεων, κινηματογραφικές και θεατρικές επιχειρήσεις, ξενοδοχεία, εταιρείες μεταφορών κλπ. Οι συνδρομητές αυτοί πληρώνουν κάθε μήνα μιάν ωριαία συνδρομή, που ποικίλλει μεταξύ 200 και 300 δολαρίων το χρόνο και μπορούν να ζητήσουν από το πρακτορείο του Μπλάγκουελ όποια πληροφορία έχει στη διάθεσή του.

Με το ειδικό δίκτυο των πληροφοριοδοτών του, ο Μπλάγκουελ παρακολουθεί ως την παραμικρή λεπτομέρεια τις μετακινήσεις των ανθρώπων που προκαλούν το ενδιαφέρον του κοινού. Πέντε φορές την εβδομάδα, εκδίδει ένα ειδικό δελτίο με πληροφορίες για τα πλάνια έλα των διασημοτήτων και το αποστέλλει στους συνδρομητές του με ειδικό ταχυδρομείο.

Όταν οι διάφοροι σκηνοθέτες δε μπορούν να βρουν κάποιον ήθοποιό στο σπότη του, τηλεφωνούν στον Μπλάγκουελ, θέτουν ότι θα μάθουν που βρίσκεται εκείνη τη στιγμή ο ήθοποιος που ζητάνε. Τα τηλεφωνήματα που παίρνει το πρακτορείο του Μπλάγκουελ ανέρχονται σε 1.500 περίπου την ημέρα και περιέχουν τις πιο παράξενες ερωτήσεις.

Παίρνοντας στην τύχη μερικά από αυτά τα τηλεφωνήματα, βλέπει κανείς ότι, μέσα σε δέκα λεπτά, μερικοί από τους συνδρομητές του Μπλάγκουελ ζήτησαν να μάθουν:

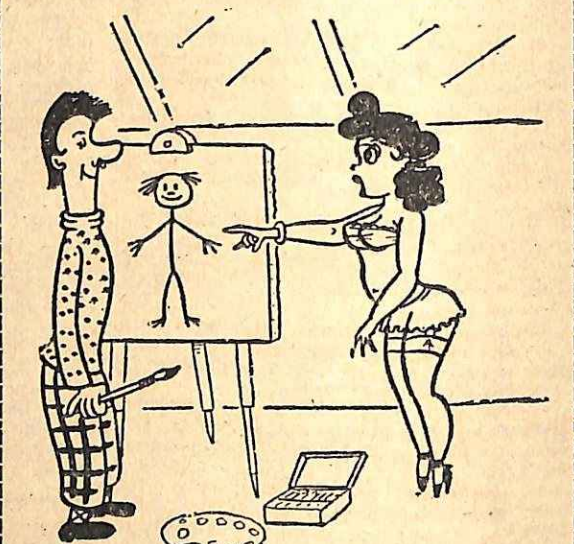
Το όνομα της καμαριέρας μίας γνωστής ήθοποιου, ποιος ήθοποιος θα δεχόταν να ποζάρει για μία διαφήμιση για γαβάτσες, αν η Μάρλεν Ντρίφτ είχε τιμηθεί με το παράσημο της Λεωνόρας των Ξένων, πόσα παιδιά έχει ο συγγραφέας Τζων Χέσελ, τη διευθυντή του Τσαρλς Λάιτον, πληροφορίες για το θάνατο του Λόιτνελ Μπάρνμπαρ, κατάλογο των ήθοποιων που έχουν αδυναμία στις γάτες, τη διευθυντή του στρατηγού Λίντμπεργκ για να του προτείνουν να λάβει μέρος σε μία έκπαιξη.

Οχι σπάνια επίσης, η αμερικανική αστυνομία ζητά τη βοήθεια του πρακτορείου του Μπλάγκουελ, για να πάρει πληροφορίες σχετικές με διασημότητες. Από μία τελευταία στατιστική που έκανε ο Μπλάγκουελ, διαπίστωσε ότι η διασημότης για την οποία τον ζητάνε τις περισσότερες πληροφορίες, είναι η Μαίριλιν Μονρόε.

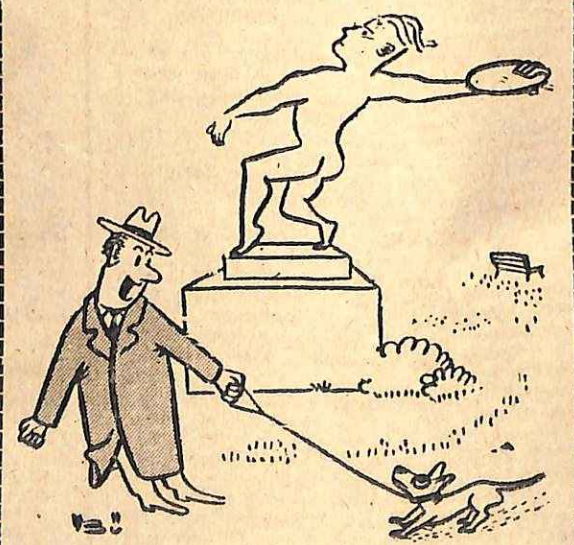
Οι ίδιες οι διασημότητες, έξω από, ζητάνε τη βοήθειά του για τα πιο απίθανα πράγματα. Έτσι η Γκλόρια ντε Χάβεν, που άφησε σε ξαφνικά να φύγει μία γιορτή στη Νέα Υόρκη, αλλά δεν ήξερε ποιοι από τους φίλους της βρίσκονταν εκεί, τηλεφώνησε στον Μπλάγκουελ. Σχεδόν αμέσως, ο Μπλάγκουελ της έδωσε τα ονόματα δέκα στενών φίλων της, που βρίσκονταν στη Νέα Υόρκη.

— Και βέβαια είμαι ελεύθερος, δεσποινίς! "Η μουνα παντρεμένος με μία καρακάξα, αλλά της έδωσα το πανί της!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Πρέπει να σας εκμυστηρευθώ, δεσποινίς Αλλή, πως δεν ζωγραφίζω από πολύ καιρό...

— "Ελα, Φλόε, μη φοβάσαι! Δεν το ρίχνει!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΕΙΣΑΣΤΕ άτολμος ;..

Είκοσι τρόποι για να
θεραπευθείτε

Μπορεί η άτολμία να θεραπευθεί; Ναι, απαντούν οι σύγχρονοι επιστήμονες και προσθέτουν ότι ο καλύτερος τρόπος γι' αυτό είναι να το βελτιώσει και να το επιδιώξει συστηματικά το ίδιο το άτομο.

Κατωτέρω, ο καθηγητής Καρλ νόσκι παρέχει σχετικά με το ζήτημα αυτό είκοσι συμβουλές:

1) Το να κοκκινίζει δεν είναι μειωτικό. Για μία νέα, τολμάν, το έρωθμα έπαυσαί τη γοητεία της. Πάρτε, λοιπόν, το έρωθμα σαν κάτι το φυσικό και το αναπόφευκτο. Και μην τα χάνετε προκαταβολικά, από το φόβο σας μήπως κοκκινίσετε. Με το να μην το σκεφτόσαστε, άλλωστε, είναι δυνατόν να γλυτώσετε με τον καιρό απ' αυτή τη συνήθεια που έχετε.

2) Οι άτολμοι άνθρωποι δεν ξέρουν, προ παντός, τι να κάνουν τα χέρια τους. Είναι καλό, λοιπόν, να κρατάτε κάτι, μία τσάντα, ένα μικρό δέμα, μία αλυσίδα κλπ. Έτσι, οι κινήσεις των χεριών σας θα είναι λιγότερο αδέξιες.

3) Αν είσατε πολύ νευρικός, θα αποφυγείτε τα διεγερτικά: τον καπνό, τον καφέ, το τσάι, τα ποτά—προ παντός τα τελευταία. Οι νευρικοί τύποι, όταν πίνουν, χάνουν κάθε κυριαρχία πάνω στον εαυτό τους και γίνονται ο περίγελως των άλλων.

4) Αποφεύγετε τις άντεγkλσεις. Δεν είσατε ικανός να διεξαγάγετε ήρεμα μία συζήτηση; Μην μπλεχθείτε, λοιπόν, σε συζητήσεις πάνω σε δύσκολα θέματα, γιατί το μόνο που θα καταφέρετε είναι ότι θα γελοιοποιηθείτε.

5) Αν αναγκασθήτε να μπλεχθείτε σε μία άκαυθστη συζήτηση, μην καταπνίγετε μέσα σας τη γνώμη σας, αλλά κάμετε μία προσπάθεια για να την πείτε, και μάλιστα χωρίς άγριοτητα. Με το να καταπνίγετε από δειλία τις γνώμες σας εκθέτετε τον εαυτό σας στον κίνδυνο ν' αφήσετε να ωριμάσουν μέσα σας διάφορα συμπλέγματα κατωτερότητας, που θα διαστρεβλώσουν την χαρακτήρα σας και θα σας κάνουν ένα δυστυχισμένο άνθρωπο.

6) Οι άτολμοι πάσχουν από ένα είδος μανίας καταδιώξεως. Φαντάζονται πως όλοι τα έχουν μαζί τους και πως επιζητούν να τους κάνουν κακό. Αλλά, τις περισσότερες φορές, κανείς δεν ασχολείται μ' αυτούς. Αντί, λοιπόν, να βασανίζοσαστε από παρόμοιες ιδέες, προσπαθήστε να ήθετε καλόκαρδα εκείνους που σας περιστοιχίζουν και να αποκαταστήσετε μία ήρεμη σχέση με το περιβάλλον σας.

7) Με το να υποχωρήτε από δειλία στις απαιτήσεις των άλλων, προπαρσκεινάτε με τα ίδια σας τα χέρια την καταστροφή της δικής σας ζωής.

8) Ο δόκτωρ Κουέ συνιστά στους άτολμους και τους νευρικούς να πηγαίνουν πρoί και βράδυ μπροστά στον καθρέπτη τους και να λένε δυνατά: «Είμαι ήρεμος, δεν είμαι άτολμος, εξουσιάζω τα νύερα μου και έχω εμπιστοσύνη στις ικανότητες και τις δυνάμεις

μου...». Η τακτική αυτή αποδίδει άριστα αποτελέσματα.

9) Οι άτολμοι είναι αναποφασιστοί και κατέχονται διαρκώς από ένα αίσθημα αγωνίας γιατί δεν ξέρουν τι πρέπει να κάμουν. Το καλύτερο είναι να καταρτίσετε από το βράδυ ένα λεπτομερές πρόγραμμα της επομένης και να το εφαρμόζετε κατά γράμμα.

10) Μία από τις θλιβερές συνέπειες της άτολμιας σας είναι το ότι αγοράζετε συνήθως πράγματα που δεν σας αρέσουν, γιατί δεν μπορείτε ν' αντισταθείτε στη γνώμη του πωλητού ή της πωλητριάς. Για να θεραπευθείτε από αυτή τη δειλία, θα κάμετε το εξής: Τρεις φορές την εβδομάδα θα μπαίνετε σε ένα κατάστημα και θα ζητάτε πληροφορίες για την ποιότητα ενός αντικειμένου, για την τιμή του κτλ. Θα φεύγετε κατόπιν μ' αδειανά τα χέρια. Σας φαίνεται άστειο; Δοκιμάστε το και θα ιδίτε πόσο καλό θα σας κάμη.

11) Ένας άλλος τρόπος για να καταπολεμήσετε τη δειλία που αναφέραμε (10) είναι ο εξής: Προτού βγείτε για να πάτε να ψωνίσετε, θα σημειώσετε σε ένα χαρτί τι ακριβώς θέλετε και θα δώσετε στον εαυτό σας την υπόσχεση ότι θα αγοράσετε αυτό μόνον το αντικείμενο και κανένα άλλο.

12) Μην λένε ποτέ: «δεν ξέρω τι να πω». Μπορείτε να μιλήσετε για χίλια δυο πράγματα. Δεν πρέπει να ξεχνάτε, άλλωστε, ότι η συζήτηση είναι η τέχνη να μιλάμε με φυσικότητα και αφέλεια για τα πιο κοινά και ασήμαντα πράγματα.

13) Σε μία συζήτηση μ' ένα φιλικό πρόσωπο δεν είναι ανάγκη να λύσετε τα ζητήματα του κόσμου, ούτε να εξηκνίσετε τα μυστήρια της διεθνούς διπλωματίας. Μιλήστε για τον κινηματογράφο, για τα νέα που διαβάσατε στις εφημερίδες, γι' αυτήν ή εκείνη την προσωπική έντυψή σας κτλ. με ήρεμα, σαφήνεια και απλότητα.

14) Μην υποκρίνεσθε το σοβαρό. Αν, όμως, είσατε πραγματικά, δεν υπάρχει κανείς λόγος να βιάζεστε τον εαυτό σας, για να φανίτε γελαστός.

15) Το να «λάμπρετε» στα κοσμικά σαλόνια, προϋποθέτει κάποιο ταλέντο. Αν δεν το έχετε, δεν υπάρχει κανείς λόγος να βάξετε το κεφάλι κάτω.

16) Μην ονειροπολήτε, όταν βρίσκόσαστε σε μία κομική συγκέντρωση. Αφήστε τα όνειρά σας για άλλη ώρα. Αν δεν μπορείτε να το κάμετε, βρέστε τότε μία πρόφασι και φύγετε. Δεν είναι σωστό, όμως, να δίνετε στους άλλους την έντυψή ότι «δεν είσατε μαζί τους».

17) Κυττάξετε με προσοχή τους άλλους. Θα ήθετε ότι όλοι, ανεξαιρέτως όλοι, έχουν τις αδυναμίες τους. Αυτό θα σας παρηγορήσει για τις δικές σας.

18) Μην διηγείσθε δεξιά κι' αριστερά τις αδεξιότητές ή τις γκάφες σας. Θα σας περάσουν για πολύ άελη και κανείς πιά δεν θα σας παίρνη πιά στα σοβαρά.

19) Συνήθιστε να δεχέσθε καλόκαρδα τα πειράγματα. Από τ' άλλο μέρος, όμως, μην χάνετε ευκαιρία για να τ' ανταποδώσετε.

20) Μην κάνετε διαρκώς κριτική του εαυτού σας. Είναι ο ασφαλέστερος τρόπος για να χάσετε την αυτοπεποίθησή σας.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ για τα γενέθλια

Έκείνο το πρωί ο Τζόφρεϋ Πρoτu ανακάλυψε πως στην αποθήκη δεν υπήρχε κάρβουνο. Αμέσως έτρεξε στην κουζίνα και βρήκε τη γυναίκα του την Αντζελα, απασχολημένη με την ετοιμασία του προγευμάτος.

— Αντζελα, σώθηκε το κάρβουνο! της είπε.
— Το ξέρω, Τζόφρεϋ.
— Κι' όμως σε προειδοποίησα γι' αυτό από την περασμένη εβδομάδα, παρατήρησε αυστηρά ο Τζόφρεϋ, και μου υποσχέθηκες ότι θα θάβαινε την παραγωγή. Δεν είναι έτσι;
— Ναι, Τζόφρεϋ, του απάντησε η γυναίκα του, αλλά τότε... ξέχασα.

Ο Τζόφρεϋ ξερόβηξε.
— Η αποθήκευμά σου, είπε, φέρνει τον άνθρωπο σε απελπισία!
Γύρισε πίσω στο σαλόνι. Έκει μόλις είδε στην άκρη του τραπεζιού κάτι γράμματά σου νοσηρότητας.

— Μου είπες πως δεν ήρθαν γράμματα! φώναξε στη γυναίκα του που ήρχοταν στο σαλόνι.
— Ώ! Ξέχασα να στο πω... Άνοιξε τον πρώτο φάκελλο. Ήταν μία αυστηρή προειδοποίηση της Δημαρχίας για την καθυστέρηση της καταβολής του τέλους καθαριότητας.

Ο Τζόφρεϋ διάβασε το στερεότυπο περιεχόμενο της με καταφανή θυμό.
— Από εβδομάδες τώρα, είπα στη γυναίκα μου, με βεβαίως πως θα πήγαινες να την εξοφλήσεις.
— Το ξέχασα, Τζό, του δικαίολογήθηκε.

— Αρχίζω ν' αμφιβάλλω αν έχεις διόλου μνήμη!
Έκείνη, πέρασε από μπροστά του αμίλητη και πήγε στη τραπεζαρία. Ο Τζόφρεϋ την ακολουθούσε και κάθισε στο

— Τι ήθελε να γίνει Ναπολέων, αφού γαργαλιέται! (Του Αρχέλαου)

τραπέζι, όπου τον περίμενε ετοίμο το προγεύμα του.
— Η πορτοκαλάδα, που είναι; τη ρώτησε έκπληκτος.
— Συγγνώμην, Τζόφρεϋ. Ξέχασα να πάρω.
— Αφού ξέρεις, Αντζελα, ότι η πορτοκαλάδα είναι φάρμακο για τον οργανισμό μου. Η Αντζελα έφυγε για την κουζίνα αφήνοντας τον να μιλά μόνος του.

— Ξεκνός το κάρβουνο, συνέχισε δυνατά ο Τζόφρεϋ. Ξεκνός να μου πής για τα γράμματα. Ξεκνός να πληρώσεις τα χρέη μου. Ξεκνός την πορτοκαλάδα μου... Όλα τα ξεκνός. Φυσικά απάντησε δεν έπαυε στα ζυγάρια παραπάνω του.

— Τι θα γίνει αν αρχίσω να ξεκνός κι' εγώ; φώναξε, απευθύνοντας την παρατήρησή του στον τοίχο. Θα χάσω τη δουλειά μου και θα πεινάσουμε!

Σαφνικά ξαναφάνηκε στο κάτωφλι η σιλουέττα της γυναίκας του. Άκουμπησε τις φρυγανιές στο τραπέζι.
— Κάπκην λίγο! του είπε στενοχωρημένη.
— Κάπκην;
— Ναι. Τις ξέχασα στη φωτιά και κάπκην. Έτσι σου προσφέρω κι' άλλη αφορμή για να παραπονεθείς.

Γύρισε στις φτέρνες της και χάθηκε στην κουζίνα κλεινώντας με παταγών την πόρτα.
Ο άντρας της αναστέναζε. Τέλειωσε το προγεύμα του και κατόπιν μπήκε στην κουζίνα. Πλησίασε την ανυπόπτη γυναίκα και τη φίλησε στο μάγουλο.

— Δεν θέλω να με κατηγορήσεις ότι φεύγω χωρίς να σε φιλήσω, της είπε. Κι' ούτε θυμάμαι να το ξέχασα αυτό ποτέ.
— Ώ, όχι! απάντησε. Ποτέ δεν ξεχάσες τίποτα. Μου το φώναζες πρό όλγινου.

Ο Τζόφρεϋ χαμογέλασε κι' έφυγε για το γραφείο του.
Έκει ξαναφάνε στο νού του τα πρώτα επεισόδια σπiti του. Κι' αυτό συνέβαινε κάθε φορά που οι σκέψεις με τη γυναίκα του έντεινονταν.

Στις περιπτώσεις αυτές ο Τζόφρεϋ Πρoτu αναρωτιόταν μήπως δεν φάνηκε εξυμνος στο

νόμο του. Κι' η σκέψη ότι πιθανόν να είχε πέσει έξω κάποιος λαθροθήρας στην έλκονη του τον εξόργισε. Ήταν ο τύπος του ανθρώπου που αντιπαθούσε την αναγνώριση ενός λάθους του.

Η Άντζελα φυσικά ήταν νέα, ίσως πολύ νέα γι' αυτόν. Ο Τζόφρεϊ είχε περάσει τα σαράντα, την περνούσε δέκα εφτά δόκλαρα χρόνια.

Και ήταν αρκετά ιδιότροπος και σχολαστικός. Ίσως θα έπρεπε να είχε παντρευτεί μια γυναίκα πάνω από τριάντα με πρακτικό μυαλό. Αν δεν είχε χωρίσει, η πρώτη του γυναίκα θα ήταν τώρα τριάντα εφτά!

Εν τούτοις ήταν τρελλά ερωτευμένος με την Άντζελα. Αυτό δεν μπορούσε να το αρνηθεί. Πραγματικά ήταν μια εξαιρετική σύζυγος. Μόνο που ήταν αφορημένη. Ξεχνούσε. Αν δεν ξεχνούσε θα ήταν ιδεώδης.

Εκείνο το απόγευμα ο Τζόφρεϊ άφησε ένωρις το γραφείο του... Κι' όπως περνούσε μπρος από το μεγάλο ανθρωπώλειο της γυναικας, κτύπησε στη βιτρίνα του. Μια διαφημιστική καρτέλα τράβηξε την προσοχή του. Έγραφε τα εξής:

«Σήμερα ίσως η γυναίκα σας να γιορτάζει τα γενέθλιά της. Μήπως το ξεχάσατε; Υπάρχει ακόμα καιρός να της πάτε μερικά λουλούδια».

Με μιάς ο Τζόφρεϊ, μόλις διάβασε την προειδοποίηση αυτή, έβγαλε από την τσέπη του την εφημερίδα και κύτταξε την ημερομηνία: 30 Νοεμβρίου! Ναι, φυσικά, ήταν η επέτειος των γενεθλίων της γυναίκας του! Διάβηκε! Πώς το ξεχάσατε; Ασφαλώς η αιτία ήταν η... αφορημάδα της. Η Άντζελα ήταν η αφορηή που τον πρόδινε το δικό του μυαλό!

Στάθηκε για μια στιγμή αναποφάσιτος, τριβώντας τα χέρια του, ανήσυχος από την άσυνωρτη αυτή διανοητική του διάλειψη. Τι παιχνίδι ήταν αυτό που του σκόρπωνε η μνήμη του; Να γελιοποιήθαι στα μάτια της γυναίκας του;

Αγόρασε άμέσως την πιο ακριβή ανθοδέσμη. Και βιαστικά, με ανακούφιση και χαρά έτρεξε σπίτι του.

Χρόνια πολλά! της ευχήθηκε άμέσως. Τη φίλησε και της παρουσίασε το ωραιότατο μπουκέτο.

«Οι Σ' ευχαριστώ! είπε χαίρομενη η Άντζελα.

—Στοιχηματίζω, της είπε θοισαυθεντικά, πως είχες σκεφθεί ότι ξεχάσα την σημερινή επέτειο των γενεθλίων σου. Δεν το είχα ξεχάσει, όμως. Δεν είν' έτσι!

Η Άντζελα χαμογέλασε πονηρά, κυρίζοντας τα όμορφα λουλούδια και είπε:

—Ναι, έτσι είναι, Τζό. Μόνο που σήμερα δεν είναι τα δικά μου γενέθλια. Είναι τα γενέθλια της... πρώτης σου γυναίκας.

Ο Τζόφρεϊ έπεσε βουδός και ντροπιασμένος σε μία πολυθρόνα.

—Οι Συγγνώμην Άντζελα, ψιθύρισε ηλίθια.

—Δεν πειράζει Τζό, του είπε καλοειδικά η μικρή γυναίκουλα του. Έχω τόσες αφορημάδες εγώ, ώστε σου συγχωρώ και μια δική σου, που σβύνει όλες τις δικές μου. Θέλεις μια πορτοκαλάδα;

Ο Τζό άρπαξε στην άγκαλιά του την Άντζελα και τη φίλησε με τη θερμή γυναικούλα του. Έκτοτε δεν αναγνώριζαν κάποιο σφάλμα τους. Ναι, ήταν ευτυχισμένοι με τη χαριτωμένη γυναίκουλα του, που μπορούσε να μην είχε μνημονικό, αλλά είχε χρυσή καρδιά. Μία άλλη θα του είχε πετάξει τα λουλούδια στο κεφάλι. Κι' από τότε αποφάσισε να της συγχωρή όλες τις αφορημάδες.

Παιχνίδια

Αφαίρεσις γραμμάτων

Στην πρώτη στήλη του σχεδίου μας αυτό το θα τοποθετήσετε 15 λέξεις των 6 γραμμάτων των οποίων τη σημασία σας δίνουμε πιο κάτω. Παίρνοντας τώρα δυο συνεχόμενα γράμματα από κα-

1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					

θεμιά των λέξεων αυτών και τοποθετώντας τα στη δεύτερη στήλη θα σχηματίσετε διαδοχόντας τα στη σειρά μία γνωστή ελληνική παροιμία. Τα τέσσερα υπόλοιπα γράμματα, αναγραμματιζόμενα ή μη θα σχηματίσουν 15 λέξεις των 4 γραμμάτων τις οποίες θα τοποθετήσετε στην τρίτη στήλη. Σας δίνουμε πιο κάτω και των λέξεων αυτών τις σημασίες.

ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ 6 ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

- 1) Δέρμα ζώου.
- 2) Οφίς νομισματος.
- 3) Κοινώς λέγεται ούγια.
- 4) Επιστρέφω.
- 5) Έχει σχέση με την Καθαρή Δευτέρα.
- 6) Προορίζεται για τον πόλο ποδοσφαίρου.
- 7) Χώρα της Ευρώπης (δημοτ.).
- 8) Βοηθούν την όραση.
- 9) Ιταλός πολιτικός του περασμένου αιώνα.
- 10) Διαμέρισμα του σπιτιού.
- 11) Αποτελείται από πολλά πλοία.
- 12) Έορτάζει στις 6 Ιουλίου.
- 13) Κατοικημένη περιοχή.
- 14) Μέρος του πλοίου.
- 15) Δερμάτινες ταινίες.

ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ 4 ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

- 1) Το μικρό όνομα διασήμου στάρ.
- 2) Δημιουργώ κάτι.
- 3) Φωτιά.
- 4) Θεμελιώνω (μεταφρ.).
- 5) Αποτελεί θρησκευτική τροφή.
- 6) Σύνολον κατοίκων.
- 7) Χαριτωμένο γυναικείου όνοματος.
- 8) Κοινώς λέγεται ποτάσσα.
- 9) Προσφωνήσις γυναίκας.
- 10) Βιολικό βουνό.
- 11) Μουσικός όρος.
- 12) Μονάς βάρους (πληθ.).
- 13) Ακρωτήριο της Πελοποννήσου.
- 14) Πόλις όπου ο Χριστός έκανε ένα από τα θαύματά του.
- 15) Νόμισμα που κυκλοφορεί και στη χώρα μας.

Αίνιγμα

Στο γέλιο είμαι μά' όχι στη χαρά, στο λείψανο, μά' όχι στην κηδεία. Όπου σχολείο, κεί μέσα θα με βρής κι' όμως δεν έχω θεσί στην παιδεία.

Μικρά προβλήματα

- 1) Ένας πατέρας είναι σήμερα 42 χρόνων και έχει δυο γιους 15 και 17 χρόνων. Σε πόσα χρόνια οι δυο γιοι μαζί θα έχουν την ίδια ηλικία με τον πατέρα τους;

2) Ποιόν αριθμό πρέπει να προσθέσετε στο 5 και στο 25 εις τρόπον ώστε το επτάπλάσιο του πρώτου να είναι ίσον με το τριπλάσιο του δεύτερου;

- 3) Ποιά είναι η σημερινή ηλικία ενός νεαρού

ο οποίος ύστερα από δέκα χρόνια θα έχει ακριβώς τα διπλάσια χρόνια απ' όσα είχε πριν από μία τριετία;

4) Πατέρας και γιός κάνουν μαζί μία δουλειά μέσα σε 8 μέρες. Δεδομένου ότι ο πατέρας αποδίδει ακριβώς το διπλάσιο από το γιό του, μπορείτε να βρείτε πόσες μέρες θα χρειαστούν ο καθένας χωριστά για να τελειώσουν τη δουλειά αυτή;

5) Τρεις μονοψήφιοι αριθμοί παρουσιάζουν την εξής ιδιότητα: Προστιθέμενοι μ'αυτούς δίνουν για σύνολο 14, ενώ πολλαπλασιαζόμενοι μεταξύ τους δίνουν 84. Δεδομένου ότι το σύνολον των δυο πρώτων είναι ίσον με τον τρίτο, μπορείτε να βρείτε ποιοι είναι οι τρεις αριθμοί;

Ποιά από τις τρεις;

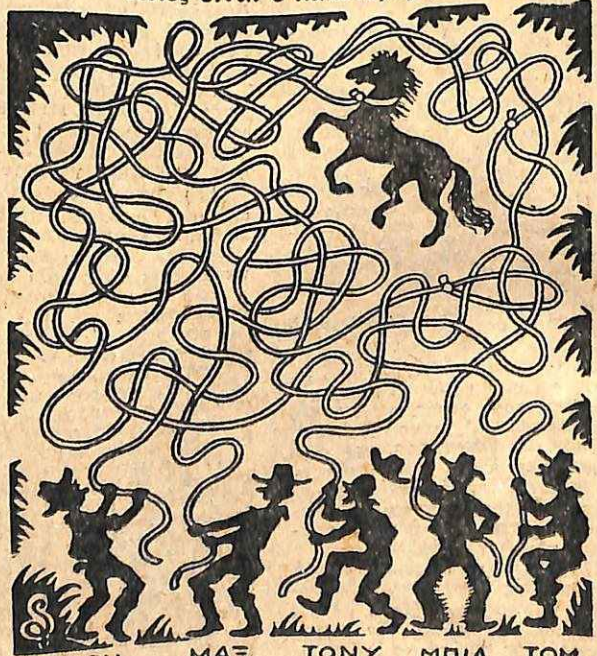
Από τις τρεις απαντήσεις που συνοδεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω φράσεις μόνο η μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να την βρείτε διαγράφοντας τις δυο άλλες.

- 1) Από πόσα δωμάτια αποτελείται περίπου το Βατικανό; 500 — 7700 — 11000
- 2) Ποιά πόλις έπωνομάστηκε «Ρώμη της Γερμανίας»; — Η Κολωνία — Η Λειψία — Τό Μόναχον.
- 3) Ποιός είναι ο εφευρέτης του φράκτου; — Ο Μπρούμπελ — Ο Γεώργιος ο 4ος — Ο Βίσμαρκ.
- 4) Ποιός είναι ο αρχηγός των Γάλλων ύπαρχιστών; — Ο Σαλακρού — Ο Ρουσσέν — Ο Σάρτρ.
- 5) Ποιός είναι ο συγγραφέας του περιφημου μυθιστορηματος «Σαλαμπό»; — Ο Ζολά — Ο Μπαλζάκ — Ο Φλωμπέρ.
- 6) Τι είναι ο «απόφιλας»; — Πολύτιμος λίθος — Μέταλλο — Φυτό.
- 7) Που βρίσκεται το περίφημο για τα κρασιά του Πόρτο; — Στην Ιταλία — Στην Πορτογαλία — Στην Ισπανία.
- 8) «Σταγοί» είναι η μεσαιωνική ονομασία μιάς ελληνικής πόλεως. Ποιάς; — Της Λαρίσης — Της Δεσκάτης — Της Καλαμπάκας.
- 9) Τι είναι ο «τυνδαλλισμός»; — Μία άρρωστεια — Μία μέθοδος άποστείρωσης — Ένας τρόπος αναπαραγωγής των φυτών.
- 10) Ποιός είναι ο αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων της Κίνας; — Ο Μάο Τσέ Τουνγκ — Ο Τού Βού Μινγκς — Ο Φού Τσά Βί.

Δεξιόγριφος

Το πρώτο δυσανάδοτο, τρανή τ' άλλο θεά. Κι' από το πρώτο τ' όλο μου έχει πολλά, πολλά.

Ποιός είναι ο καλύτερος κάου - μπέρ

ΤΩΝ ΜΑΣ ΤΟΝΥ ΜΠΙΑ ΤΟΜ

Οι πέντε αυτοί κάου-μπέρς έφριξαν συγχρόνως το λάσσο τους για να πιάσουν το άγριο άλογο που βλέπετε στο άνω μέρος της εικόνας μας. Από τους πέντε όμως, μόνο ο ένας το πέτυχε. Μπορείτε να βρείτε ποιός είναι ο κάου-μπέρ που απέδειξε έτσι ο καλύτερος απ' όλους;

Οι λύσεις στη σελίδα 82

Το ηλεκτρικό ρολόι

Η γεροντοκόρη ήταν νεκρή, σωριασμένη στη βάση της σκάλας της. Ο ντέκτεκτβ Λόκ την εξέτασε γρήγορα. Ύστερα ρώτησε τον αστυφύλακα Τσάρλυ, που βρισκόταν εκεί:

— Πώς ακριβώς γίνανε τα πράγματα; — Η μίς Σπούρζον ζούσε μονάχη της. Άποψε τη νύχτα, κατά τις 11, την έπισκεφθήκε ο ανηψιός της. Ξύπνησε τότε και κατέβηκε να του ανοίξει την εξώπορτα. Σκόνταψε όμως στη σκάλα, έπεσε κι' έσπασε τη σπονδυλική στήλη της. Ο ανηψιός της έτρεξε έξω, για να ζητήσει βοήθεια. Με βρήκε να κάνει την περιπολία μου. Ξαναγυρίσαμε μαζί στο σπίτι και τα βρήκαμε όλα όπως τα βλέπετε.

— Που είναι τώρα ο ανηψιός; — Περιμένει στην κουζίνα. — Ο Άλκε Σπούρζον, ο ανηψιός της νεκρής, καθότανε σε μία γωνιά κι' έτρωγε νευρικά τα νύχια του. Ο Λόκ του έφριξε μια έρευνητική ματιά: Ήταν 30 χρόνων περίπου, ψηλός, με στενό μέτωπο, χλωμό δέρμα κι' ένα μικρό μουστακάκι. Τα μανίκια του κοστούμιού του γυάλιζαν απ' την ακαθαρσία και την πολυκαιρία.

— Αυτά που σας άνησυχούσε, μέσ' στη νύχτα, είπε στο Λόκ. Μά' φταιει η θεία... ο Θεός να τη συγχωρέσει! — Η φυσιογνωμία του δεν άρρεσε καθόλου στο ντέκτεκτβ, ούτε κι' ο ήχος της φωνής του.

— Οάδελα ν' απαντήσετε σε μιά-δυο έρωτήσεις μου, έντελώς τυπικές... του είπε. — Μα πολύ ευχαριστώ! Τα είπα, άλλωστε, όλα στον πόλι-σμαν. Εύτυχώς, που τον βρήκα άμέσως μπροστά μου...

— Όστόσο, ο Λόκ έμαθε μερικές λεπτομέρειες ακόμα, απ' την αφήγησή του: Περνούσε με το τραίνο απ' το μέρος εκείνο, κι' αποφάσισε να διακόψει το ταξίδι του για να μείνει τη νύχτα στο σπίτι της θείας του — όπως είχε κάνει κι' άλλοτε, πριν από ένα μήνα.

— Είμαι ο μόνος συγγενής της, πρόσθεσε. Μ' αγαπούσε πολύ ή μακαρίτισσα κι' είχε πάντα έτοιμο ένα δωμάτιο για μένα... Της τόχα πη τόσες φορές να προσέχη στη σκάλα. Τα σκαλοπάτια γλυ-στρουάσανε... και τα πόδια της δεν τη βαστούσανε πια καλά.

— Έχετε κανένα όφελος απ' το θάνατό της, κύριε Σπούρζον; ρώτησε ο Λόκ. — Δεν πιστεύω να έννοητε... πως τη σκότωσα εγώ, για λίγες εκατοντάδες λίρες που θα κληρονομήσω! Διαμαρτυρήθηκε ο νέος.

— Μα όχι, δεν είπα τέτοιο πράγμα! Συγκεντρώνω απλώς όλα τα στοιχεία... Άς ρίξουμε τώρα μία ματιά στο σπίτι. Θα σας παρακαλέσω δέ να μη φύγετε ως αύριο το βράδυ. Μπορεί να σας ξαναχρειαστούμε.

— Όταν άποχαιρήσετε σε λίγο το Σπούρζον, ο Λόκ πρόσεξε πως δεν έτρωγε πια τα νύχια του... Στο δρόμο, είπε στον πό-λισμαν που τον συνόδευε:

— Δεν μου πολυαρέσει αυτός ο τύπος. Λέτε να σκό-τωσε τη θεία του;... — Χμ, δεν αποκλείεται! — Ίσως να μπήκε στο σπίτι και να την έσπρωξε απ' τη σκάλα...

— Αμφιβάλλω! Θα χρεια-ζότανε γι' αυτό να παλέψι μα-ζί της, και δεν μου φαίνεται πολύ διατεθειμένος να ριψοκιν-δυνέψι... Πέστε μου, όμως, τί ιδέα έχετε για την πρόληψη του σταματήματος των ρολογιών;

— Ο πόλιςμαν κύτταξε το Λόκ και χαμογέλασε. — Καταλαβαίνω τί έννοείτε, είπε. Τ' πρόσεξε κι' εγώ πως το ηλεκτρικό ρολόι του τοίχου, στην τραπεζαρία, είχε σταματήσει στις 11, δηλαδή στην ώρα του θανάτου της μίς Σπούρζον... Θυμάμαι, όταν πέθανε η γιαγιά μου. Είχε κι' αυτή ένα τέτοιο ρολόι, ηλεκ-τρικό, που σταμάτησε κι' εκείνο την ώρα του θανάτου της. Ή μη-τέρα μου άναστατάθηκε. Δεν άφησε κανένα μας ν' αγγίξει το ρο-λόι, έλεγε πως ήταν γεροσυζιά... Μα γελάσαμε όλοι μαζί της, όταν άνακαλύψαμε πως είχε απλώς διακοπή για ένα-δυο λεπτά το ηλεκτρικό ρεύμα!

— Ξέρετε δέ πως τα ρολόγια αυτού του τύπου, όταν σταμα-τούν από διακοπή του ρεύματος, δεν ξαναδουλεύουν μοναχά τους, όταν ξανάρθει το ηλεκτρικό. Πρέπει να γυρίση τότε κανείς ένα κουμ-πί τους, για ν' αρχίσουνε πάλι να λειτουργούν.

— Δεν θάταν άσχημο να σκεφθήτε αυτή την ύποθεσι του ρο-λογιού της μίς Σπούρζον... είπε ο ντέκτεκτβ. Ίσως μπορείτε να εξασφαλίσετε έτσι μία προαγωγή... Τ' άλλο πρωί, μία γειτόνισσα της μίς Σπούρζον βεβαίωσε το Λόκ, ότι την είχε καληνυχτίσει κατά τις 10 1/2. Ήταν βέβαιη για την ώρα, γιατί είχε κυττάξει το ηλεκτρικό ρολόι της τραπεζαρίας. Έξ' άλλου, ο σταθμάρχης του σιδηροδρόμου θυμότανε καλά, ότι ο Σπούρζον είχε κατεβή απ' το νυκτερινό τραίνο των 10.50. Ή-ταν δέκα λεπτά δρόμος, απ' το σταθμό ως το σπίτι.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Δεν βγάλαμε τίποτε απ' αυτές τις πληρο-φορίες! έπρε με άπογοήτευσι ο Λόκ στον πόλι-σμαν. Ίσως νακανε το έγκλημα ο Σπούρζον... μά δεν θα καταφέρουμε ποτέ να τ' άποδείξουμε.

— Έγώ πιστεύω το αντίθετο. Θα τ'ον τσακώσουμε κάποια μέρα. Θα μάς βοηθήσει ο χρόνος, όπως έλεγε κι' η γιαγιά μου...

— Ο Λόκ έμεινε άμίλητος για λίγο. Ύστερα πρόσφερε αίνιγματικά:

— Χμ! Ο χρόνος... Ίσως νάχτε δική!... Το απόγεμα πήγαν να βρουνε το Σπούρζον, στο ξενοδοχείο.

— Σκέφθηκα όλη τη νύχτα αυτή την ύποθεσι, του είπε η συχα ο Λόκ. Άς πούμε πως μπήκε κάποιος στο σπίτι της θείας σας, χθές τη νύχτα, μ' ένα αντικλειδί, που το εξαφάνισε ύστερα. Αυτός ο κάποιος φάναξε απ' την είσοδο τη μίς Σπούρζον. Έκείνη σηκώ-θηκε τότε απ' το κρεβάτι της, για να δει ποιος ήταν. Καθώς άρ-χιζε, λοιπόν, να κατεβαίνει τη σκάλα, ο έπισκέπτης έκλεισε το γενικό διακόπτη του ηλεκτρικού, που βρίσκεται δίπλα στην εξώ-πορτα. Κι' ενώ σβύνανε τα φώτα, έβγαλε μία φωνή τρόμου...

— Δεν χρειάζονταν περισσότερα πράγματα, για να παραχαλιστή μία αδύνατη γρηιά, να σκοντάφη για να πέση! Κι' αν ακόμα δεν έμεινε στον τόπο, το άτύχημα αυτό θα συντόμευε τη ζωή της...

— Προσπαθήτε να με τυλίξετε! Ξεφώνισε ο νέος. Λέτε ψέμ-

Ο ντέκτεκτβ Λόκ εξέτασε γρήγορα τη νεκρή γεροντοκόρη...

ματα! Δεν έχετε καμιά άπόδειξι! — Με συγχωρήτε, αλλά υπάρχει μία άπόδειξι: Βρήκαμε τα δα-κτυλικά σας άποτυπώματα πάνω στο γενικό διακόπτη.

— Καταραμένε! μούγκρισε ο Σπούρζον. Πάνε μάντες;... — Μου τόπε η γιαγιά του πόλιςμαν! άπάντησε ο Λόκ.

— Λίγο άργότερα, αφού είχε κλείσει πια το Σπούρζον στο κρατη-τήριο, ο πόλιςμαν ρώτησε μ' άπορία το Λόκ:

— Μα τί ήταν αυτό που του είπατε για τα δακτυλικά άποτυ-πώματα; Έξέτασα το διακόπτη κι' είδα πως δεν μπορούσε να μει-νουν άποτυπώματα πάνω στην άνώμαλη επιφάνεια του... Κι' ύστε-ρα, η γιαγιά μου... τί δουλειά είχε σ' δλ' αυτά;

— Μπλοφάρισα, αγαπητέ μου! Το ρολόι της μίς Σπούρζον ή-ταν όμοιο με της γιαγιάς σας. Όταν σταματούσε, άπό διακοπή του ρεύματος, δεν μπορούσε πια να ξαναλειτουργήση, χωρίς να γυ-ρίση κάποιος το κουμπί του. Έμεινε, λοιπόν, σταματημένο στις 11... μολοντί, όταν φτάσαμε ύστερ' από λίγα λεπτά, τα φώτα ήταν άναμμένα. Κάποιος είχε διακόψει το ρεύμα, τη στιγμή του θανάτου της μίς Σπούρζον. Κι' αυτός ο κάποιος δεν μπορούσε να ναι άλλος απ' τον ανηψιό της.

— Τα υπόλοιπα τα συμπέρανα εύκολα. — Νά, λοιπόν, που είχατε δική! Μας βοήθησε ο χρόνος... δ-πως έλεγε κι' η γιαγιά σας!

M. PANTOLΦ

Ο Μπετόδεν απομάκρυνε το ποτήρι, λέγοντας για το κρασί: «Είνε άνοοισι!»

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ μεγάλων ανδρών

Μια πρωτότυπη συλλογή 'Αμερικανού επιστήμονος

Αφού μελέτησε επί δέκα και πλέον χρόνια βιβλία, περιοδικά και εφημερίδες σε επτά διαφορετικές γλώσσες, ένας 'Αμερικανός επιστήμων του πανεπιστημίου της Κολούμπια, ο 'Εντουαρντ Λέ Κόντ, συγκέντρωσε σ' έναν άγκυρω τόμο με τη μορφή λεξικού τα τελευταία λόγια που είχαν πρην πεθάνουν 1664 «προσωπικότητες» της νεώτερης ιστορίας.

Ο 'Αμερικανός επιστήμων κάνει στο βιβλίο του αυτό πολλές «διορθώσεις». Αποδεικνύει π. χ. ότι ο Μπετόδεν δεν είχε στην επιθανάτιο κλίνη του: «Χαρήτε, φίλοι, η κυμωδία τελειώνει!», όπως υποστήριξαν μερικοί ανόητοι βιογράφοι του. Η αλήθεια είναι ότι είχε ζητήσει να του δώσουν λίγο κρασί. 'Αλλ' όταν τ'ό δοκίμασε, τ'ό απομάκρυνε λέγοντας: «Είμαι άνοοισι! Κι' έπειτα, δεν μου χρειάζεται πια...» 'Επειτα από μερικές στιγμές ξεψύχωσε. Στόν Ντιντερό, ες' άλλου, αποδόθηκε η φράση: «Η αμφιβολία είναι το πρώτο βήμα προς την φιλοσοφία». Στην πραγματικότητα, ο μεγάλος φιλόσοφος πέθανε... φιλωνεικνώντας με τη γυναίκα του. Της είχε ζητήσει να του δώση ένα βερύκοκο κι' αυτή αρνήθηκε από φόβο μήπως τον βλάψη. «Τι κακό, διάβλε, νομίζεις πως μπορεί να μου κάνει ένα βερύκοκο;» της είχε πει και ξεψύχωσε.

Ο θρύλος έβαλε επίσης στο στόμα της 'Ελισάβετ της 'Αγγλίας τα ακόλουθα λόγια: «Θάδινα όλες τις κτήσεις μου για μία ώρα ζωής!» Η αλήθεια είναι πια απλή και πιο όμορφη. Πλάι στο επιθανάτιο κρεβάτι της, ο αρχιεπίσκοπος της Κανταβρυγίας έγκωμιζε την περίοδο σταυρώσεως σε κάποια στιγμή και του είχε πει: «Τ'ό στέμμα μ' έκαμε πολυ ματαιόδοξη. Σας παρακαλώ, λοιπόν, μη μεγαλύνετε το αμάρτημά μου τη στιγμή που βρίσκομαι τόσο κοντά στο θάνατο».

Ο αυτοκράτορας Κάρολος Κουίντος σού! «Είμαι η ώρα μου! Ο 'Ιν-Ιου-Ιου-Ιου» Κι' ο Σοπέν επίσης πέθανε με τη σκέψη του στο Χριστό. Λόγια πλημμυρισμένα από πίστι και υπακοή στο Θεό ανέβηκαν και σ'α στιγμή της Λουκρετίας Βοργία τη στιγμή που ξεψύχωσε. Ο 'Αγιος Φραγκίσκος είχε ξεψύχοντας: «Καλώς ήλθε, άδελφε θάνατε!» Τα τελευταία λόγια της 'Ιωάννας ν' 'Αρκ ήταν: «Ο Ρουέν, φοβάμαι πως θα υποφέρω εξ αιτίας του θανάτου μου... 'Ιησού!» Η σκέψη της 'Αγίας Γκαρέττι, ες' άλλου, πέταξε σ'α τελευταίες της στιγμές στον άνθρωπο, που την είχε σκοτώσει: «Θέω μου, συγχώρεσε τον-ψιθύρισε.

Τόν θέλω μαζί μου σ'τόν παράδεισο...»

Με μεγάλη ήρεμία και γαλήνη πέθαναν ο Καρτέριος και ο Ντάρβιν. Ο πρώτος είχε: «Ψυχή μου, πού τόσο καιρό φυλακισμένη. 'Ηρθε τώρα η στιγμή για ν' αφήσω τη σωματική φυλακή σου. Πρέπει, λοιπόν, ν' αντιμετωπίσεις αυτή τη στιγμή με χαρά και θάρρος». Ο δεύτερος ψιθύρισε: «Ο θάνατος δεν με φοβίζει. Καλώς να έρθη».

Αξιοθαύμαστη ήταν επίσης η ψυχική γαλήνη του βασιλέως 'Ηλιου. Βλέποντας μερικούς υπηρέτες που έκλαιγαν γύρω στο κρεβάτι του, τούς είχε πει: «Γιατί κλαίτε; Είχατε φαντασθή, λοιπόν, πως ήμουν άθάνατος;»

Ο Μαίτερλινγκ, ες' άλλου, γύρισε σ'τη γυναίκα του που έκλαιγε πλάι του και της ψιθύρισε: «Για μένα ο θάνατος είναι ένα πράγμα φυσικό. Για σένα μόνο στενοχωριέμαι!»

Με την ίδια αταραξία αντιμετώπισε τ'ό θάνατο κι' ο Φράνς Λέχαρ, ο συνθέτης της «Ευθυμής κηρας». «'Η εργασία μου πάνω σ'τη γη τελείωσε», είχε πει. «'Ας έρθη τώρα ο θάνατος».

Ο μεγάλος μουσικός Χάιντν, που έχει αποκληθθ' «πατέρας της συμφωνίας», είχε π' εκείνους που τον περιστοιχίζαν κατά τις τελευταίες του στιγμές: «Θάρρος, παιδιά! Είμαι τόσο καλά!»

Ο αυτοκράτορας της Αυστρίας 'Ιωσήφ ο 2ος ζήτησε να βάλουν πάνω σ'τόν τάφο του την ακόλουθη επιγραφή: «Ενθάδε κείται ο 'Ιωσήφ, που απέτυχε σε κάθε τι που επιχείρησε».

Έχουν μείνει περίφημα, ες' άλλου, τα τελευταία λόγια του Γκαίτε: «Φως, φως, περισσότερο φως!»

Ο Μπέρναρ Σόου πέρασε με τ'ό γέλιο σ'τό στόμα από τη ζωή σ'τό θάνατο. Σ'τη νοσοκόμο που στεκόταν θλιμμένη πλάι τ'ό προσκέφαλό του είχε μερικές στιγμές προτού πεθάνη: «Αδελφέ, μην προσπαθής να με κρατήσεις σ'τη ζωή... Όλα τελείωσαν... Φεύγω... πεθαίνω».

Κι' ο Βολταίρος είχε επίσης σ'τόν υπηρέτη του: «Χαίρε, αγαπητέ μου Μοράν, εγώ φεύγω...»

Η μεταθανάτια δόξα του αποσκόλυσε τόν 'Αλέξανδρο Δουμά πατέρα κατά τις τελευταίες του στιγμές: «Πές μου, 'Αλέξανδρε, σ'την τιμή σου-παρακάλεσε τ'ό γιού του. Θα μείνει κάτι από τ'ό έργο μου;»

Τα τελευταία λόγια του Βούδδα ήταν: «'Αγαπημένο μου μαθητά, ό,τι γεννήθηκε είναι προσωρινό και πεθαίνει. Πρέπει να έχεις πάντα ολοκάθαρη μέση σ'τό μυαλό σου σ'την αλήθεια. Σας φώναξα κοντά μου για να σας την πω».

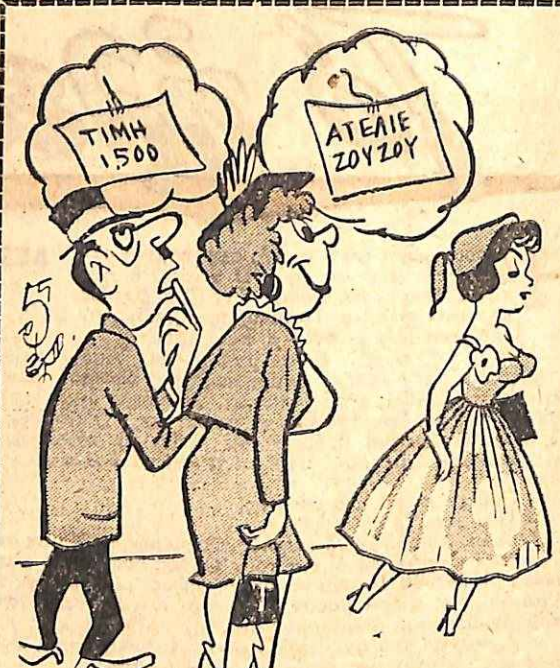
Τ'ό σαρκαστικό πνεύμα του δεν άφησε τόν Ταλλεράνδου ούτε σ'α τελευταίες του στιγμές. Στόν αρχιεπίσκοπο των Παρισίων που τ'ό έλεγε ότι ήταν πρόθυμος να δώση τ'ή ζωή του γι' αντίλασμα της δικής του, απάντησε: «Όχι, όχι, κρατήστε την φροντίδα μόνο να την χρησιμοποιήσετε καλύτερα από ό,τι κάνατε ως τώρα».

Ο 'Αγγλος συγγραφέας σέρ 'Αρθουρ Κόναν Ντόυλ, ο δημιουργός του Σέρλοκ Χολμς, ξεψύχωσε ψιθύριζοντας σ'τό σύζυγό του που στεκόταν σ'τό προσκέφαλό του: «Πόσο είσαι ωραία... πόσο είσαι ωραία...»

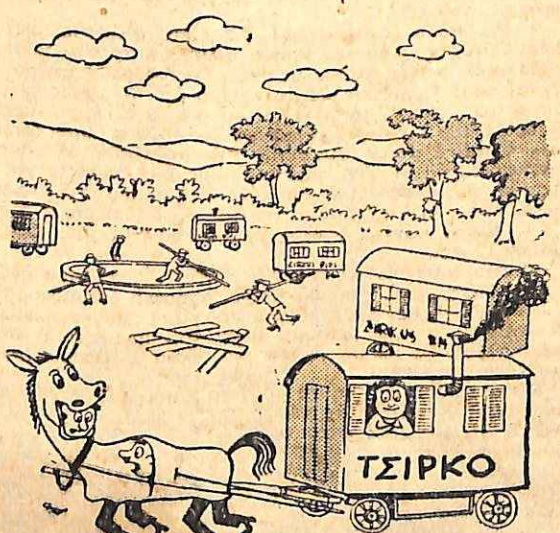
Η Σαρλότ Κορντάι, που σκότωσε τ'ό Μαρά μέσα σ'τό λουτρό του, προτού ανεβή σ'τό λαιμητόμο, έκοψε μια τούφα από τα μαλλιά της και την έδωσε σ'τό ζωγράφο που είχε φτιάξει τ'ό πορτραίτο της. «Δεν ξέρω πως να σας ευχαριστήσω για την ευγένειά σας», τ'ό είχε πει. Τ'ό μόνο που μπορώ να σας προσφέρω είναι αυτή η τούφα των μαλλιών. Κρατήστε την για να με θυμάστε».

Ο Βίσμαρκ, λίγο προτού πεθάνη, είχε π' ες' άλλου: «Δεν θέλω κομπλιμένους επιταφίου. Γράψτε σ'τόν τάφο μου μόνον ότι ήμουν ένας πιστός υπηρέτης του κυρίου μου, τ'ό αυτοκράτορα Γουλιέλμου».

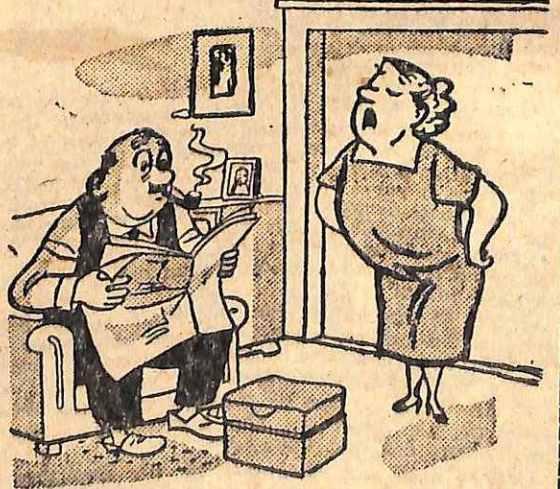
Ο Νέλσον ξεψύχωσε ψιθύριζοντας: «Ο Θεός μου κι' η πατρίδα μου». Τα τελευταία λόγια, ες' άλλου, τ'ό Ναπολέοντος ήταν: «'Η Γαλλία... ο στρατός μου... 'Ιωσήφ...»

Ο καθένας με τόν πόνο του!... (Του 'Αρχέλου)

— 'Υπήρχε τέτοιος όρος σ'τό συμβόλαιο εργασίας, που υπογράψαμε;

— Μία πού έχεις άδεια, Κώστα, μπορείς άποψε να κάνης ό,τι σου άρέσει. Τι προτιμάς; Να πλύνης τα πιάτα ή να καθαρίσης την αποθήκη;...

Η καλύτερη έκλογη

Αναποφάσιστη κοπέλα Α.Χ.Μ.Θ.: Τ'ό γράμμα σας με την απλότητα και τ'α φρόνιμα λόγια μου προκάλεσε τη μεγαλύτερη συμπάθεια για τ'ό άτομό σας και ευχαρίστησα θ'α σας πω κι' εγώ τις δικές μου τις σκέψεις σχετικά με τ'ό ζήτημά σας. Χωρίς να θέλω να σας κακίσω γι' αυτό, βρίσκω πως, πραγματικά, φανήκατε πολύ υπερβολική σ'την επιφυλακτικότητα σας να δημιουργήσετε ένα ευγενικό αίσθημα ως τώρα. Αυτό, φυσικά, β'ά εδινε ένα χαρούμενο νόημα σ'τη ζωή σας και ίσως κιόλας να σας άνοιγε την πόρτα της ευτυχίας με μία καλή άποκατάστασι. Δεν πρέπει ωστόσο να τ'α βάλετε με τόν έαυτό σας γι' αυτό και να έχετε τ'αφεί, γιατί ύπηρετάτε φρόνιμη. Έτσι και τ'όσο ασυτηρή! Όσο για τ'ό τί να κάμετε τώρα, έχω να σας πω τ'α εξής: 'Επειδή ό χαράκτηρας σας, όπως έχει ήδη διαπισωθεί, δεν μπορεί πια να αλλάξη και έξ' άλλου ή κάποια ηλικία σας δεν συγχωρεί νεανικές τρέλλες κι' αίσθηματικές πειραματισμούς, βρίσκω σκοπιμότερο να στραφήτε προς τή ευκαιρία της άποκαταστάσεως σας με έναν από τούς δυ άνωτέρωσους τ'ό συνεισίου. Θ'ά το μούσα μάλιστα να σας υποδείξω τόν πρώτο από τούς δυ που μου άναφέρετε, τόν οικονομικός άνθρωπο δηλαδή, μία και δεν ύπάρχει αίσθημα και σ'τις δυ περιπτώσεις.

Ο ρέστη — Ρολάνδο Π.: Νομίζω πως θ'α κάνατε πολύ καλά να ενεργήσετε έτσι ακριβώς, όπως σκέπτεστε, για τή άποκατάστασι σας. Σ'άν άνθρωπος τιμωσ και ά-έπρεπτης άνθρωπος σ'οσαρόν ά-άπιστοχολήσε με φλέρι κι' αίσθηματικές περιπέτειες, πού δεν είναι, άλλωστε, τ'ό χαρακτήρας σας, αλλά να κυττάξετε να βρήτε και να παντρευήτε μία κοπέλα, πού να ικανοποιή τούς σταθερούς όρους ενός γάμου. Να είναι φρόνιμη, μυαλωμένη, να έχη κατάνοη και σ'τοργή, να είναι νοικοκυρά, και δεν χρειάζονται πολλά θέλητρα και επιδείξεις κοσμικότητας κλπ. 'Από τις τρεις υψούλες, πού θ'α είχατε διάθεσι να διαλέξετε για σύντροφο τ'ό βίου σας, βρίσκω πως ή τρίτη θ'ήταν ή καταλληλότερη για σας. 'Αφού μάλιστα γνωρίζεσθε με τούς δικούς της και σας έχουν δείξει συμπάθεια. Πηγαίνετε λοιπόν, εκθέστε τούς σ'οσαρούς σκοπούς σας, κάμετέ τούς τή πρότασι για τή κόρη τούς. Όταν τούς μιλήσετε με άποφασιστικότητα για τή επιθυμία σας οι άνθρωποι δεν θ'α άρνηθούν να σας τή δώσουν.

Πικρά μέν η σ'τη ζωή: Δυστυχώς δεν πού είναι εύκολο για τόν απλούστατο λόγο, πως ό άνθρωπος έκείνος που είχε γράψει με ψευδώνυμο.

Αίχμη αλ'ό τ'ής δ'οδ' 'Ανακρέοντος, Ε. Α.: Τι να σας πω; Αυτό που σας συνέβη,

Επιστημονικά Καλλοντικά
LYDIA P

ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: Για έξρο δέρμα Νο 1. Για κανονικό Νο 2. Για λιπαρό Νο 3. ΚΡΕΜΑ βιταμινής Α για καγονικό και έξρο δέρμα Πωλόνια εις τ'α Φαρμακεία. Παρακαταθήκη Σέκερη 4.— Τηλ. 612-450.

πού έσεις τ'ό έδημιουργήσατε, είναι καταπληκτικό! Είχατε άρραβωνιάσει με μία καλή κοπέλα, με τήν συναινεσι τών δικών της και τών δικών σας. Και ξαφνικά, βρίσκεστε... παντρεμένος με μίαν άλλη, πού σας προέβλεπε ή μητέρα σας και σας έδωσε μαζί της σ'τό «άφεσέυσε»! Και σεις, σαν πρόβατο επί σφαγής άδισμαρτύρητα, άπέναντι της άλλης κοπέλας και της οικογενείας της, βρεθήκατε σ'όζυγος, χωρίς να τ'... καταλάβετε! Είναι σ'οσαρά πράγματα αυτά: Είναι ενεργείες φρονίμων ανθρώπων: Και τώρα, μου λέτε, επειδή δεν άντέχετε, δεν ύποφέρετε τόν τόν ζυγό, γυρίζετε τήν συμβουλή μου. Γιατί όμως άπό μέν: Νομίζω ότι είναι άπλό τ'ό ζήτημα: 'Επειδή και σεις και ή γυναίκα σας, με τόν άπερίσκετο αυτό γάμο σας, έγινάνε δυστυχισμένοι λογικά είναι να χωρίσετε και να άνακτήση ό καθένας σας τήν ελευθερία του!

Άρρωστο στρατιώτη, Κατερίνη: 'Επειδή δεν μου δάσατε κανένα στοιχείο, σας άπαντώ μ' αυτό τ'ό ψευδώνυμο. Τ'ό γράμμα σας με συνεκίνησε για τήν περιπέτεια της ύγείας σας και ιδίως για τήν ατομικήσά που δείχνετε άπέναντι της άρραβωνιαστικής σας, να θέλετε, και τήν άγανάπτε τρέλλα, να τήν άπομακρύνετε άπό κοντά σας, λόγω της άρρώστειάς σας. Σας συγχωρώ για τ'α ευγενικά σας αίσθηματά και θέλω να σας πω τή γνώμη μου σχετικά. 'Εσεις, σαν τιμωσ άνθρωπος, καλά, βέβαια, θ'α κάνατε να μιλήσετε σ'την άγαπημένη σας για τήν άρρώστειά σας, πού, όπως λέτε, θ'α σας κρατήσει σ'τό κρεβάτι δυ-τρία χρόνια. Και να τής πείτε ότι τήν άφήνετε ελεύθερη, άν θέλη να διαλύση τόν άρραβώνα της. 'Αλλ' άν, όπως τ'ό πιστεύω, ή νέα, πού τόσο έπίσης σας άγαπά, άρνηθή να σας παρατήρη, τότε κι' έσεις δεν πρέπει να επιμένετε, αλλά να μείνετε και να έλπιζετε σ'τόν καλό Θεό ότι γρηγορά θ'α βρήτε τήν ύγεία σας και θ'α ένωσθε τ'ότε όριστικώς, όπως σας άξίζει!

Ανάγκη και καρδιά: Πώς ά μπορού εύν ά εξήγησά τήν ισορροπία της κοπέλας, σ'την όποιαν εκμυστηρευθήκατε, όπως γράφετε, τόν έρωτά σας και τής είπατε ότι θέλετε να συνδεθήτε και ότι έχετε καλό σκοπό, να έκείνη δεν άνταποκρίνεταί. Μπορεί, ά-πλούστατα, ή κοπέλα να έχη ήδη κανένα άίσθημα με κάποιον άλλον, με τούς ίδιους σ'οσαρούς σκοπούς, με τούς ίδιους σ'οσαρούς σκοπούς και γι' αυτό δεν δέχεται τήν πού και γι' αυτό σας βρίσκει τ'ό γούριτ να μην σας βρίσκει τ'ό γούριτ σ'τού της. Δεν είναι κάτι φοβερό αυτό ή παράξενο ή κάτι πού μπορεί να άντιμετωπισθή μόνάχα με τή δική σας άγάπη. Θέλω να πω, δεν άρκει να άγαπάτε έσεις μία γυναίκα, για να είναι κι' έκείνη ύποχρεωμένη άμέσως να σας άγαπήσθ! Γι' αυτό καλά θ'α κάμετε να μην επιμένετε, μα να τ'ό πάρετε άπόφασι και να τήν άφήσετε ήσυχα. 'Υπάρχουν και άλλα κορίτσια, πού θ'α λαχταρούσαν ν' ακούσουν μίαν πρότασι, σαν τή δική σας. Δεν δοκιμάζετε άλλο;

Στ'α δίκτυα της άγάπης: Νομίζω ότι δεν θ'α πρέπει να δώσετε σημασία σ' ένα παραστικό έλέμμα και σ' ένα άπερίσκεπτα λόγια, σαν τ'ό νεαρό σας... Τ'ό γεγονός ότι δεν ήρθε σ'τό ραντεβού και δεν έδωσε άλλα σημεία ζωής, φανερώνει πόσο έλάχιστα σ'οσαρές ύπηρεσι ό διαλέξετε τούς. 'Απλώς θ'α ήθελε μόνάχα να διασκεδάση λίγο μαζί σας... Δεν ύπάρχει λόγος να τ'ό πάρετε κατάκαρδα και να βάλετε μαρτζί για μί άπιπόλεια έκδήλωση.

εί ενός άμυαλου νεαρού.

Μαυροθαλασσιώτισσα καρδιά: Μου γράφετε ότι σας προέβλεπον έναν ναυτικό για άνδρα, άνθρωπον ίκανό σ'τη ζωή και με καλή καρδιά. Αλλά μεγαλύτερο σας κατά δεκάξη χρόνια, τόν όποιον και σεις συμπάθετε, διατάξετε δε να δεχθήτε μόνο επειδή ό ύποψιος λείπει έφ'τα όχτω μήνες τόν χρόνο. Να σας πω: Περισσότερη σημασία τ'α σας θ'α έπρεπε να δώσετε σ'την κάπως σ'οσαρή διαφορά ηλικίας, παρά σ'την άναγκαστική άπουσία τ'ό συζύγου. 'Αλλωστε άφού αυτό είναι άρκετά μεγάλος, για πόσα χρόνια άκόμα θ'α κάνει σ'τη ζωή της θάλασσα; 'Υστερα άπό λίγο θ'α άποτραβήκη και θ'α μείνη πάντα κοντά σας. Συνεπώς και σας έδωσε μαζί της σ'τό «άφεσέυσε»! Και σεις, σαν πρόβατο επί σφαγής άδισμαρτύρητα, άπέναντι της άλλης κοπέλας και της οικογενείας της, βρεθήκατε σ'όζυγος, χωρίς να τ'... καταλάβετε! Είναι σ'οσαρά πράγματα αυτά: Είναι ενεργείες φρονίμων ανθρώπων: Και τώρα, μου λέτε, επειδή δεν άντέχετε, δεν ύποφέρετε τόν τόν ζυγό, γυρίζετε τήν συμβουλή μου. Γιατί όμως άπό μέν: Νομίζω ότι είναι άπλό τ'ό ζήτημα: 'Επειδή και σεις και ή γυναίκα σας, με τόν άπερίσκετο αυτό γάμο σας, έγινάνε δυστυχισμένοι λογικά είναι να χωρίσετε και να άνακτήση ό καθένας σας τήν ελευθερία του!

Σπία μεσα σ'τη στάχτη: Δεν μπορώ να καταλάβω πως μπορείτε να συνδυάζετε σ'τη σκέψη και τήν καρδιά σας και τ'α δυ αυτά αίσθηματά πού άναφέρετε: Να άγαπάτε και να θέλετε τήν κοπέλα πού σας έγκατέλειπε για κάποιον άλλον, μα συγχωρώ να μην άποφασίζετε άπό έγωισμό να τήν ξαναπαίρετε κοντά σας! Και έτσι βασανίζεσθε με δίπλ... τριέλιπα. 'Ενα άπό τ'α δυ θ'α πρέπει να γίνη. 'Η θ'α κερδίση ή π'απλή σας, όποτε δίχως έγωισμούς και φιλοτιμίες, θ'α πάτε και θ'α πάρετε πια τήν κοπέλα, άφού βέβαια της θέσετε αίσθηματά και θέλετε να τήν παραπέρα ζωή σας, ώστε να μην δώσετε άέρα και σας ξανακάνει τ'α ίδια ή θ'α τ'ό πάρετε, μία και καλή, άπόφασι πώς αυτή ή κοπέλα, άφού δεν σ'αδηνά, κα εύπρεπτα και πιστά άπέναντι σας, δεν άξίζει ούτε τήν συμπόνη, ούτε τ'α ενδιαφέρον, ούτε τή συμπάθειά σας. 'Οπότε θ'α πρέπει να τή βγάλετε άπό τ'ό μυα-

τ'ό ενός άμυαλου νεαρού. Μου γράφετε ότι σας προέβλεπον έναν ναυτικό για άνδρα, άνθρωπον ίκανό σ'τη ζωή και με καλή καρδιά. Αλλά μεγαλύτερο σας κατά δεκάξη χρόνια, τόν όποιον και σεις συμπάθετε, διατάξετε δε να δεχθήτε μόνο επειδή ό ύποψιος λείπει έφ'τα όχτω μήνες τόν χρόνο. Να σας πω: Περισσότερη σημασία τ'α σας θ'α έπρεπε να δώσετε σ'την κάπως σ'οσαρή διαφορά ηλικίας, παρά σ'την άναγκαστική άπουσία τ'ό συζύγου. 'Αλλωστε άφού αυτό είναι άρκετά μεγάλος, για πόσα χρόνια άκόμα θ'α κάνει σ'τη ζωή της θάλασσα; 'Υστερα άπό λίγο θ'α άποτραβήκη και θ'α μείνη πάντα κοντά σας. Συνεπώς και σας έδωσε μαζί της σ'τό «άφεσέυσε»! Και σεις, σαν πρόβατο επί σφαγής άδισμαρτύρητα, άπέναντι της άλλης κοπέλας και της οικογενείας της, βρεθήκατε σ'όζυγος, χωρίς να τ'... καταλάβετε! Είναι σ'οσαρά πράγματα αυτά: Είναι ενεργείες φρονίμων ανθρώπων: Και τώρα, μου λέτε, επειδή δεν άντέχετε, δεν ύποφέρετε τόν τόν ζυγό, γυρίζετε τήν συμβουλή μου. Γιατί όμως άπό μέν: Νομίζω ότι είναι άπλό τ'ό ζήτημα: 'Επειδή και σεις και ή γυναίκα σας, με τόν άπερίσκετο αυτό γάμο σας, έγινάνε δυστυχισμένοι λογικά είναι να χωρίσετε και να άνακτήση ό καθένας σας τήν ελευθερία του!

Ανάγκη και καρδιά: Πώς ά μπορού εύν ά εξήγησά τήν ισορροπία της κοπέλας, σ'την όποιαν εκμυστηρευθήκατε, όπως γράφετε, τόν έρωτά σας και τής είπατε ότι θέλετε να συνδεθήτε και ότι έχετε καλό σκοπό, να έκείνη δεν άνταποκρίνεταί. Μπορεί, ά-πλούστατα, ή κοπέλα να έχη ήδη κανένα άίσθημα με κάποιον άλλον, με τούς ίδιους σ'οσαρούς σκοπούς, με τούς ίδιους σ'οσαρούς σκοπούς και γι' αυτό δεν δέχεται τήν πού και γι' αυτό σας βρίσκει τ'ό γούριτ να μην σας βρίσκει τ'ό γούριτ σ'τού της. Δεν είναι κάτι φοβερό αυτό ή παράξενο ή κάτι πού μπορεί να άντιμετωπισθή μόνάχα με τή δική σας άγάπη. Θέλω να πω, δεν άρκει να άγαπάτε έσεις μία γυναίκα, για να είναι κι' έκείνη ύποχρεωμένη άμέσως να σας άγαπήσθ! Γι' αυτό καλά θ'α κάμετε να μην επιμένετε, μα να τ'ό πάρετε άπόφασι και να τήν άφήσετε ήσυχα. 'Υπάρχουν και άλλα κορίτσια, πού θ'α λαχταρούσαν ν' ακούσουν μίαν πρότασι, σαν τή δική σας. Δεν δοκιμάζετε άλλο;

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Πολύτιμη για τούς έρωτευμένους αλλά και για τις οικογένειες, πού δεν έχουν τις οικονομικές δυνατότητες για τήν αγορά ενός αυτοκινήτου, είναι ή νέα αυτή γερμανική εφεύρεσις. 'Ο πατέρας και ή μητέρα οδηγούν μαζί, καθένας σ'τό τιμόνι του, τ'ό περίεργο αυτό τετραπόρο ποδήλατο, πού διαθέτει σ'τό πίσω μέρος και ένα άνετο κάθισμα για τόν τριτερό βλαστό τούς!

τ'ό ενός άμυαλου νεαρού. Μου γράφετε ότι σας προέβλεπον έναν ναυτικό για άνδρα, άνθρωπον ίκανό σ'τη ζωή και με καλή καρδιά. Αλλά μεγαλύτερο σας κατά δεκάξη χρόνια, τόν όποιον και σεις συμπάθετε, διατάξετε δε να δεχθήτε μόνο επειδή ό ύποψιος λείπει έφ'τα όχτω μήνες τόν χρόνο. Να σας πω: Περισσότερη σημασία τ'α σας θ'α έπρεπε να δώσετε σ'την κάπως σ'οσαρή διαφορά ηλικίας, παρά σ'την άναγκαστική άπουσία τ'ό συζύγου. 'Αλλωστε άφού αυτό είναι άρκετά μεγάλος, για πόσα χρόνια άκόμα θ'α κάνει σ'τη ζωή της θάλασσα; 'Υστερα άπό λίγο θ'α άποτραβήκη και θ'α μείνη πάντα κοντά σας. Συνεπώς και σας έδωσε μαζί της σ'τό «άφεσέυσε»! Και σεις, σαν πρόβατο επί σφαγής άδισμαρτύρητα, άπέναντι της άλλης κοπέλας και της οικογενείας της, βρεθήκατε σ'όζυγος, χωρίς να τ'... καταλάβετε! Είναι σ'οσαρά πράγματα αυτά: Είναι ενεργείες φρονίμων ανθρώπων: Και τώρα, μου λέτε, επειδή δεν άντέχετε, δεν ύποφέρετε τόν τόν ζυγό, γυρίζετε τήν συμβουλή μου. Γιατί όμως άπό μέν: Νομίζω ότι είναι άπλό τ'ό ζήτημα: 'Επειδή και σεις και ή γυναίκα σας, με τόν άπερίσκετο αυτό γάμο σας, έγινάνε δυστυχισμένοι λογικά είναι να χωρίσετε και να άνακτήση ό καθένας σας τήν ελευθερία του!

Σπία μεσα σ'τη στάχτη: Δεν μπορώ να καταλάβω πως μπορείτε να συνδυάζετε σ'τη σκέψη και τήν καρδιά σας και τ'α δυ αυτά αίσθηματά πού άναφέρετε: Να άγαπάτε και να θέλετε τήν κοπέλα πού σας έγκατέλειπε για κάποιον άλλον, μα συγχωρώ να μην άποφασίζετε άπό έγωισμό να τήν ξαναπαίρετε κοντά σας! Και έτσι βασανίζεσθε με δίπλ... τριέλιπα. 'Ενα άπό τ'α δυ θ'α πρέπει να γίνη. 'Η θ'α κερδίση ή π'απλή σας, όποτε δίχως έγωισμούς και φιλοτιμίες, θ'α πάτε και θ'α πάρετε πια τήν κοπέλα, άφού βέβαια της θέσετε αίσθηματά και θέλετε να τήν παραπέρα ζωή σας, ώστε να μην δώσετε άέρα και σας ξανακάνει τ'α ίδια ή θ'α τ'ό πάρετε, μία και καλή, άπόφασι πώς αυτή ή κοπέλα, άφού δεν σ'αδηνά, κα εύπρεπτα και πιστά άπέναντι σας, δεν άξίζει ούτε τήν συμπόνη, ούτε τ'α ενδιαφέρον, ούτε τή συμπάθειά σας. 'Οπότε θ'α πρέπει να τή βγάλετε άπό τ'ό μυα-

Ανάγκη και καρδιά: Πώς ά μπορού εύν ά εξήγησά τήν ισορροπία της κοπέλας, σ'την όποιαν εκμυστηρευθήκατε, όπως γράφετε, τόν έρωτά σας και τής είπατε ότι θέλετε να συνδεθήτε και ότι έχετε καλό σκοπό, να έκείνη δεν άνταποκρίνεταί. Μπορεί, ά-πλούστατα, ή κοπέλα να έχη ήδη κανένα άίσθημα με κάποιον άλλον, με τούς ίδιους σ'οσαρούς σκοπούς, με τούς ίδιους σ'οσαρούς σκοπούς και γι' αυτό δεν δέχεται τήν πού και γι' αυτό σας βρίσκει τ'ό γούριτ να μην σας βρίσκει τ'ό γούριτ σ'τού της. Δεν είναι κάτι φοβερό αυτό ή παράξενο ή κάτι πού μπορεί να άντιμετωπισθή μόνάχα με τή δική σας άγάπη. Θέλω να πω, δεν άρκει να άγαπάτε έσεις μία γυναίκα, για να είναι κι' έκείνη ύποχρεωμένη άμέσως να σας άγαπήσθ! Γι' αυτό καλά θ'α κάμετε να μην επιμένετε, μα να τ'ό πάρετε άπόφασι και να τήν άφήσετε ήσυχα. 'Υπάρχουν και άλλα κορίτσια, πού θ'α λαχταρούσαν ν' ακούσουν μίαν πρότασι, σαν τή δική σας. Δεν δοκιμάζετε άλλο;

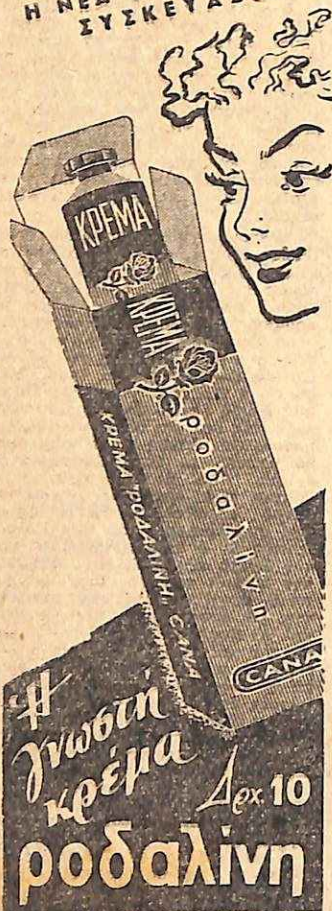
Ανάγκη και καρδιά: Πώς ά μπορού εύν ά εξήγησά τήν ισορροπία της κοπέλας, σ'την όποιαν εκμυστηρευθήκατε, όπως γράφετε, τόν έρωτά σας και τής είπατε ότι θέλετε να συνδεθήτε και ότι έχετε καλό σκοπό, να έκείνη δεν άνταποκρίνεταί. Μπορεί, ά-πλούστατα, ή κοπέλα να έχη ήδη κανένα άίσθημα με κάποιον άλλον, με τούς ίδιους σ'οσαρούς σκοπούς, με τούς ίδιους σ'οσαρούς σκοπούς και γι' αυτό δεν δέχεται τήν πού και γι' αυτό σας βρίσκει τ'ό γούριτ να μην σας βρίσκει τ'ό γούριτ σ'τού της. Δεν είναι κάτι φοβερό αυτό ή παράξενο ή κάτι πού μπορεί να άντιμετωπισθή μόνάχα με τή δική σας άγάπη. Θέλω να πω, δεν άρκει να άγαπάτε έσεις μία γυναίκα, για να είναι κι' έκείνη ύποχρεωμένη άμέσως να σας άγαπήσθ! Γι' αυτό καλά θ'α κάμετε να μην επιμένετε, μα να τ'ό πάρετε άπόφασι και να τήν άφήσετε ήσυχα. 'Υπάρχουν και άλλα κορίτσια, πού θ'α λαχταρούσαν ν' ακούσουν μίαν πρότασι, σαν τή δική σας. Δεν δοκιμάζετε άλλο;

Ανάγκη και καρδιά: Πώς ά μπορού εύν ά εξήγησά τήν ισορροπία της κοπέλας, σ'την όποιαν εκμυστηρευθήκατε, όπως γράφετε, τόν έρωτά σας και τής είπατε ότι θέλετε να συνδεθήτε και ότι έχετε καλό σκοπό, να έκείνη δεν άνταποκρίνεταί. Μπορεί, ά-πλούστατα, ή κοπέλα να έχη ήδη κανένα άίσθημα με κάποιον άλλον, με τούς ίδιους σ'οσαρούς σκοπούς, με τούς ίδιους σ'οσαρούς σκοπούς και γι' αυτό δεν δέχεται τήν πού και γι' αυτό σας βρίσκει τ'ό γούριτ να μην σας βρίσκει τ'ό γούριτ σ'τού της. Δεν είναι κάτι φοβερό αυτό ή παράξενο ή κάτι πού μπορεί να άντιμετωπισθή μόνάχα με τή δική σας άγάπη. Θέλω να πω, δεν άρκει να άγαπάτε έσεις μία γυναίκα, για να είναι κι' έκείνη ύποχρεωμένη άμέσως να σας άγαπήσθ! Γι' αυτό καλά θ'α κάμετε να μην επιμένετε, μα να τ'ό πάρετε άπόφασι και να τήν άφήσετε ήσυχα. 'Υπάρχουν και άλλα κορίτσια, πού θ'α λαχταρούσαν ν' ακούσουν μίαν πρότασι, σαν τή δική σας. Δεν δοκιμάζετε άλλο;

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Πολύτιμη για τούς έρωτευμένους αλλά και για τις οικογένειες, πού δεν έχουν τις οικονομικές δυνατότητες για τήν αγορά ενός αυτοκινήτου, είναι ή νέα αυτή γερμανική εφεύρεσις. 'Ο πατέρας και ή μητέρα οδηγούν μαζί, καθένας σ'τό τιμόνι του, τ'ό περίεργο αυτό τετραπόρο ποδήλατο, πού διαθέτει σ'τό πίσω μέρος και ένα άνετο κάθισμα για τόν τριτερό βλαστό τούς!

ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΔΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκρησεν επί της οδού Δελ-
φῶν 3 (Πάρουδος ὁδῶν Διδό-
του καὶ Σκουφᾶ). Δέχεται κα-
θημερινῶς 11 — 1 καὶ 5½ — 7
μ. μ. Τηλ.: 612.482 καὶ
612.515

Κατά την
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
Το περιφημο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ
Ζωάι **ΡΙΧΤΕΡ**

ΛΙΑΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ, INSTITUTE OF AMERICAN STUDIES ΜΕΓΑΡΟΝ Ι. Α.Σ. ΦΕΙΔΙΟΥ 5 Γ'. Άρχονται ΝΕΑ τμήματα άρχαρίων καί προχωρημένων. Διδάσκουν οί πλέον διακεκριμένοι ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ, ΑΓΓΛΟΙ καί ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ. Θέσεις περιορισμέναι, διδάκτρα λίαν προσιτά. Πληροφορίες: ΜΕΓΑΡΟΝ Ι.Α.Σ. Φειδίου 5 Γ'.

προξέγιναι όχι μόνο με αξιοπρέπεια, με και προ πάντων, με ελληνολαϊκότητα. Γιατί οι γενορροί σήμερα, με την αισθηματική τους επιπολαιότητα, μπορούν πολλά να υποσχεθούν και πολλά να όρκασθούν. Και ύστερα, παρασύρουν τα άμμουλα και άπερισκεπτα κορίτσια σε περιπέτειες. Γι' αυτό, πρέπει να προσέξουμε τις σχέσεις σας με το νέον αυτόν. Και αν αντιληφθείτε ότι οι διαθέσεις του είναι σοβαρές απέναντί σας, ότι πρόκειται για άνθρωπο αξιο ή εμπιστοσύνης σας, τότε, μπορείτε φυσικά να διη- την εκδιόλωση του και, αν κρί- συμφωνή, να τον όρεψτε, να έ- με τους δικούς σας, αφού έχετε καθόλου σκαπάν, άνω, ίσως, ίσως.

Μικρούλα καρδιά της
 Ἀλίκη: Μοῦ γράφετε: «Σας
 παρακαλῶ να μοῦ πῆτε ἂν εἶνα
 ὠστό, ποὺ ζητᾶ να βρῶ ἔαν
 νῶ να τὸν ἀγαπῶ καὶ να μὲ
 ἀγαπήσῃ». Ἐπιμένετε λοιπὸν ἢ
 ἀγαπήσατε: Καὶ εἶσα μολὶς δεκα-
 πέντε χρόνῳ! Ν' ἀγαπήσατε, λοι-
 πὸν! Καὶ ἐγὼ εὐχαρίστως σας λῶ
 ὅχι ποῖον, ἀλλὰ... ποῖους: Τὸν
 μπαμπά σας, τὴ μαρούλα σας, τὴ
 ἀδελφία σας! Να τοὺς ἀγαπήσατε
 καὶ να τοὺς ἀκούτε καὶ να τοὺς
 ἀκούσῃ! Στὴν ἡλικία σας εἶναι
 ἀρκετὴ ἡ ἀγάπη σας γι' αὐτοὺς
 καὶ ἡ ἀγάπη τῶν δικῶν σας γιὰ
 σας!

ΕΡΗ

✽ ✽

«Ὁ θὰ τρελλὰθῶ, θὰ πεθάνω!»

Ἡ Μ ῥ α μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἀρχίζει τὸ γράμμα της καὶ τὸ τελειώνει ἐπίσης μὲ τὰ ἴδια. Εἶναι μίς κραυγὴ ἀπελπισίας καὶ ἀπορίας τῆς ἁκούει, θὰ νομίσῃ ὅτι τῆς συμβαίνει κάτι πολὺ φοβερό. Δὲν συμβαίνει ὅμως τίποτα. Ἀπλῶς στατὰ ἐκείνη κυττάζει κάποιον κ' αὐτὸς τῆς ῥιζίζει μερικὲς ματιές συμπλοαίνας. Ἡ συντροφικὰ ἐκείνου εἶπε μερικὰ ὑπονοούμενα, κ' ἐνῶ τὰ «παίζει» παίζει, ἐκείνη τὰ παίρνει στα σφάρα, κλαίει καὶ φαντάζεται πὺς θὰ τρελλαθῇ, ἂν δὲν γίνῃ καμμίᾳ ἐξήγησι μετὰ τούς. Ἀλλὰ, ποῖα ἐξήγησι; Ἀν ἐκείνος δὲν ἔχῃ σκεφθῇ ποτέ του τέτοιο πράγμα, πῶς θὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ πνεύματι τὸ σπῆτι πού τὸν δέχεται καὶ τὸν φιλοξενεῖ, θὰ σχηματίσῃ τὴ χειρίστῃ ἐντύπωσιν γιὰ τὸν. Καὶ ὅλῃ μόνον αὐτὸς ἀλλά καὶ οἱ φίλοι του θὰ νομίσουν ὅτι φέρεται ἐκεῖ ἀπὸ συνήθειαν, καὶ τότε θὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ ἐντύπωσιν θὰ σχηματισθῇ γιὰ αὐτὸς.

Ἀν ἐκείνος σὰς ἀγαπᾷ, σὲ ὅπως λέτε, θαυράσκει τὰ μέσων γὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζὶ σας. Πιθανὸν γὰ μὴν τὸ κάνει, γιὰτί τέτοια τὸ σπῆτι σας, τὴ μαμά σας. Σέβεται, σὺνὸ θὰ εἶναι πρὸς τὴμὴν του, καὶ ἀσφαλὲς θὰ τὸ ἔκανε ἂν ἀνέμελλε

καὶ τὸ σοβαρὸν μέστω τοῦ, γὰρ ἐ-
πικινωῶσθαι ἐπὶ πληθὺν ὅχι μόνον μ'
ἐσάς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῇ μαμᾷ σας.
Μὴν λυώτετε λοιπὸν καὶ μὴν
κλαίτε. Ἀλλοιμονο, ἂν κάθε μιά
γυναίκα ἐρωτεύονταν ποτε τὸν ἓνα
καὶ ποτε τὸν ἄλλο, γιὰ τὰ ψωφία
τοῦ μᾶτια, καὶ προ πάντων ἂν
τρελλαίνονταν ὅταν δὲν βρῇ τὴν
σχετικὴν ἀνταπόκρισιν.

Συντριμμία τῆς ζωῆς,
Ἐλλαντία: Ἀυτοὶ πράγματι παρα-
τήρησα στὸ γράμμα σας, ὅτι δὲν
ἀνέπαυε κανένα ἀπὸ τὼς δύο κι-
τὸι σας καθοδηγεῖ ἡ λογικὴ καὶ
τὸ συμφέρον. Ἄδικα προσφάζε-
στε ὅτι δὲν θέλατε νὰ δεχθῆτε τὰ
παῖδιά μιάς ἄλλης, πού σας ἐκλε-
ψε τὴν εὐτυχία σας. Δὲν εἶναι αὐ-
τὸς ὁ λόγος. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι
ὁ πρῶτος δὲν σας ἀνέπαυε ποτὲ
καὶ γι' αὐτὸ παντρεύτηκε μιά ἄλ-
λῃ. Τώρα, λοιπὸν, πού χάσατε, ποῦ
ἄλλοι θὰ βόλευε νὰ ἰσώσει, ποῦ
τὰ παῖδιά του; Στὴν ἀφῆλ, πού
ἀναστενάζει πέντε χρόνια ἀπὸ πει-
σμα, ἐπειδὴ μιά ἄλλή τὴν πήρε
τὸν ἀντρα μὲ τὸν ὅποιον εἶχε σχέ-
σεις.

Ὅσον ἔφορα τὸ δεύτερο, σὰς
συμφέρει νὰ τὸν πάρτε, γρήγο-
ρα μάλιστα, πρὶν δημιουργηθῶν
νέες ἱστορίες.

Φ ρ α ζ ῖ λ: Μοῦ ἔκανε μεγάλη
ἐντύπωση τὸ γράμμα σας, ὄχι γιὰ
τὴν ὑπόθεσι, ποὺ εἶναι πολὺ ἀ-
στεία, ἀλλὰ γιὰ σὰς. Ἐσεῖς, ἀφα-
λῶς γιὰ νὰ βρισκεσθε στὸ ἐξωτερ-
ικὸ, γιὰ νὰ κάνετε ἐμπόριο, ση-
μαίνει ὅτι θὰ ἔχετε ἡλικία πάνω

ἀπὸ 21 χρόνων. Εἰσάστε ἐργα-
τὸς, φιλότιμος κι' ἀποκτήσεις χρή-
ματα. Τὸ φιλότιμό σας ἔφτασε πο-
τὴ μακρὰν, ὅταν γράφατε στὴ νέα
ποῦ ἀγαποῦσατε καὶ τῆς ὑποσχέ-
θηκατε γάμο. Φανήκατε τιμίος ἀ-
πέναντί της, ἐκείνη ὅμως κατὰ
τὴν ὁμολογία ὧλων ἀγάπησε πολ-
λοῦς, καὶ τ' ὀνόματ' τῆς ἀναφέρειται
μὲ περιφρόνησι. Ἐπομένως οὐτε
τὰ γράμματά σας, οὐτε οἱ ὑπο-
σχέσεις σας πιάνονται πιά. Κανέ-
νας νόμος ἥθικος δὲν εἰς ἐπίβλη-
λει νὰ τὴν πᾶρετε. Γι' αὐτὸ δὲν
ἔπρεπε νὰ νὰ τὸ σκέπτεσθε ἐν
τέτοιον πράγμα. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς
γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι ἐσπούσαν γιὰ
σας ἀρραβωνιάσουν μὲ ἄλλη, χω-
ρὶς σεῖς νὰ ξερίτε τίποτα, ἀπὸ πό-
θον μὴ παρασπῶνται ἀπὸ τὴν πρῶ-
τη, κι' ἐκείναι ἔκαναν ὄσχημα νὰ
δημιουργήσουν ἐνα σκάνδαλο. Εἰ-
σαθε μεγάλως, ἐνήλικος, ἀνεξάρ-
τητος οικονομικῶς καὶ μπορεῖτε νὰ
διαλεγεῖτε μόνος σας, τὴ γυναικα
σας, τὴ συντροφὴν μιᾶς ὁλοκληρῆς
ζωῆς. Νὰ τοὺς τὰ γράφατε, λοι-
πὸν, καὶ τὰ τοὺς πηρὶ ὅτι θὰ πᾶ-
ρετε μιὰ τρίτη, μιὰ ἐντελὲς ἀγνώ-
στη καὶ σ' ἐκείνην καὶ σ' ἐκεί-
νων. Ἔτσι θὰ σταματήσῃ τὸ
σκάνδαλο καὶ ἡ κηδεμονία ἐπάνα-
σας.

Ἀνεμώνη: Βλέπω ὅτι φοβήθηκε τη διαγωγή του. Ἐπειδὴ ἐγκάτελειψε ἔκρινεν μὲ τὴν ὁποῖαν προσηγορευμένος εἶχε σχέσεις καὶ ἐπιμένει νὰ παντρευτῇ ἔως τώρα. Πιθανὸν νὰ ἔχετε δικη, γιατί φοβόσαστε τὸν ἀσάτο χαρακτήρα του. Πιθανὸν ὅμως νὰ εἶχε κι' αὐτὸς δικη, όταν τὴν ἐγκάτελειψε, γιατί μπορεῖ νὰ ὑπῆρχε μιὰ δικαιολογημένη αἰτία.

Ὁπωσδήποτε, δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ δεχθῇτε ἕνα γάμο μ' ἕνα ποτήρι, ὁ ὁποῖος δὲν τελειώσῃ ἀκόμη τὶς σπουδὲς τοῦ καὶ δὲν εἶναι ἀποκαταστημένος. Ἐξ ἄλλου, ἀφοραδῶνα, πρέπει προηγουμένως νὰ πάρουν ὅλες τὶς πληροφορίες τοὺς γν' αὐτόν, καὶ ἐπὶ πλεόν νὰ εἶναι σύμφωνοι καὶ οἱ δικοὶ τοῦ γονεῖς.

Π Ο Υ Λ Ι Α Γ. Μ.: Σὰς συγχαίρειν γὰρ τῆς ὁρθῆς καὶ λογικῆς σκέψεως πού κάνετε, καὶ εἶμαι βεβαία πὺς θὰ ἐπιτύχετε ἀν ἀκούετε καὶ τῆς συμβουλῆς μου. Ὅσοι σκετίζετε μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τόσο ἀπομακρύνεστε ἀπὸ τὴν πραγματικότητά. Μέρα μὲν τὴν ἡμέραν ἐνθουσιασμοῦ σας μεγαλύνει. Βλέπετε πολὺ μακριὰ καὶ δὲν θὰ δῶτε ποτὲ τίποτα τὸ πικρὸν, τὸ οὐχικό μὲ τὸ χαράττηρα του. Πάντως, προσβάσατε καὶ νὰ δῆτε, πού σας ἔκανε ἐν ὕψει, ἀλλὰ παρασυρθήκατε ἀπὸ τὸν ἐγώισμό σας καὶ εἰπότε: Ἄπορῶ νὰ τὸν κρατήσω ἀς ἀπό-

Τὸ ὅτι σὰς βιάζει νὰ δεχθῇτε
κονιῶσεις ἀντίθετες πρὸς τὸ χα-
ρακτῆρα σας, σημαίνει ὅτι στερεῖ-
ται καλῆς ἀνατροφῆς. «Οχι, ἕνας
εὖος ποῦ ἀγαπᾷ μία κοπέλλα, καὶ
ἀναδίκως ἀποδοῦναι τοῦ εἶναι νὰ τὴν
ἀνὰ σύντροφον τῆς ζωῆς του, δὲν
ἔστιν ἐκθέτει, δὲν τὴν ἐξευτελίζει
τὰ μάτια τὰ δικά του, καὶ στὰ
ἄτια τοῦ κόσμου.

ΑΧΑΡΙΣΤΗ Μ. Σ.: Στό πο-
υσέλιθο γράμμα σας, θα απαν-
τησω σε προσεχές τεύχος. Οι λε-
τομέρειες δέν κ' ενδιαφέρουν πο-
ύ. Σε μιὰ σελίδα μπορούσατε να
ου γράψετε όλο τον πόνο σας. Δέν
ρκεσε αυτό, αλλά γράψατε κί
να «ώστερο γράφο» από δύο σελί-
δας. Ή άπάντησι μπορεί προσεχές
τεύχος.

Μητέρα Β.: «Όταν μία νύφη μπαίνει σ' ένα σπίτι, όπου όλοι είναι πεθερά, η πρώτη της δουλειά είναι να γίνει φίλη με την πεθερά της. Είναι το μόνο εύκολο πράγμα, όταν είναι διαρκώς με το πλάι σου, να σε χειρίζεται και τον καλό λόγο. Νά είναι πρόθυμη και ποτέ να μην αντιμάχεται, ούτε να αρνείται να βοηθήσει την πεθερά της. Μ' αυτό τον τρόπο αποδέχεται, ότι όλη η δύναμη της πεθεράς είναι να σε δώσκει ό,τι θέλει, ούτε η νύφη μαζί του. Προσπαθήστε λοιπόν ν' αλλάξετε τον χαρακτήρα σας. Γίνετε υπομονετική, πρόθυμη, και προ πάντων κλείστε το στόμα σας. Έτσι θα περάσετε ούτως ή άλλως την ζωή σας».

MIPANTA

Πάντοτε
κρατοῦν τα βικηπρε
τα καλλιπτικά

NEΛΣON
ΔΙΟΤΙ:

Η ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΙΝΑΙ Η ΓΓΥΗΜΕΝΗ ΟΤΙ ΕΞΑΦΑΝΙ-
ΖΕΙ ΤΟ ΜΠΙΜΠΙΚΙΔΙ, ΕΞΑΘΟΜΑΤΑ
ΠΛΗΛΕΣ, ΛΕΙΧΗΝΕΣ & ΚΑΘΕ ΆΛΛΟΝ
ΕΡΕΘΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ & ΑΣ-
ΤΗΝ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΜΑΛΑΚΗΝ & ΝΕΑΝΙΚΗΝ

ΚΑΙ:
ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΜΕΛΣΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ὅτι μὴ
ἄρα μετὰ τὴν τοποθεσίαν
τοῦ δὲν ΒΓΑΙΝΕΙ κατόπιν
ἀπὸ τὰ χεῖλη καὶ δὲν ἀφίνει
ΑΠΟΤΥΛΩΜΑΤΑ

ΚΡΑΓΙΟΝ, ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΓΓΥΟΝΤΑΙ ΔΙΑΡΚΗ, ΣΤΑΘΕΡΑΝ
ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Ἀντιπρ. Βορ. Ἑλλάδος:
ΙΩΑΚΕΙΜ ΚΕΦΑΛΑΣ
Βαλαωρίτου 31 — Θεσσαλονίκη

Η ειδικότης μας είναι μια γραμμή π.
ΤΑΧΥΤΑΤΗ ΥΠΕΡΟΥΝΗ ΑΝΟΔΟΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHÉTIQUE MODERNE
M^E KASTRIOTIS
ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16 ΤΗΛ. 52 350
Επικοινωνία Δωρεάν Απο 10.130 - 4.330

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΤΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΙΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
105 ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

Ἡ ἐπιτομογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οι κάτωθι στρατιώτες μας,
 Ζητώντας: Άλληλογράφια με Έλληνι-
 δες: Δημήτριος Ἀντωνίου, Ἰωάν-
 νης Κωστογιάννης, Νικόλαος Ζερ-
 βός, Παναγιώτης Καλούτσας καὶ
 Μιχαὴλ Παπαδάκης, 4151 Μόνας,
 Σ.Τ.Γ. 917. Ναπολέων Ἀναγνα-
 στου Κωνῖνος Βασιλειάδης, Δη-
 μήτριος Πιερτόπουλος, Γεώργιος
 Ἀντωνιάδης καὶ Ἰωάννης Πιερτα-
 κακης, 721 Τ.Μ., Δ. Διοῦς, Ἀρ-
 γοστοί, Κεφαλληνία, Νικόλαος
 Μάλλιος, Νικόλαος Σούμπλης καὶ
 Κωνῖνος Κωστοπούλου, 202 Τ.Υ.,
 Σ.Τ.Γ. 912. Νικόλαος Διαμαντά-
 κος, 802 Ἀ.Μ. Κασίμων, Β. Σ.Τ.
 922. Μιχαὴλ Βαρδάκης, Δ.Π., 11
 Μερλχία, Σ.Τ.Γ. 912Α, Ἡλίας
 Δημητρόπουλος, Δημήτριος Κου-
 τής, Ἰωάννης Παπαποστόλου, Κη-
 ρεζανετῆς, Ταξίαρχος Ζιώγας καὶ
 Ἀντώνιος Ζαχαριάδης, 202 Ε.Τ.
 Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 903Β. Νι-
 κόλαος Βεργόπουλος, 518 Τ.Π.,
 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ. Πανα-
 γιώτης Βροντάς καὶ Δημήτριος
 Κουρτάρας, Σ. Ε. 329, Σ.Τ.Γ.
 914. Στάυρος Γιακουμάτος, Βύ-
 ρων Τριανταφυλλίδης, Ἡλίας
 Πτάνης καὶ Ἀντώνιος Ὀρλια-
 κλής, 721 Τ.Μ., 2ος Λόχος, Ἀρ-
 γοστοί, Κεφαλληνία. Παρ. Μουστά-
 κας, 699 Π.Α.Π., Σ.Τ.Γ. 911Β.
 Ἀθανάσιος Ψωρβάς, Εὐαγγέλος
 Οικονόμος, Ἰωάννης Σιμουλάκης,
 Ἀλέξανδρος Λαζαρίδης καὶ Ἀθα-
 νάσιος Σεσάτος, 722 Τ.Μ., Ὀρ-
 χος, Β. Σ.Τ. 910. Γεώργιος Μπυ-
 τής, Θεόδ. Παυλόπουλος, Σ.Π.
 Χριστόφορος, Δημήτριος Ἀναγρ-
 αφί, Μιχαὴλ Κασαντάκης, Θεόδω-

2ος Χρυσόστομος, Θεόδωρος Χρυσόστοιδης, Θ. Καμιάτης, Θεόδωρος Θεοφάκης και Μίμης Θεοφάνης, Κ. Ε.Ν. Πατρών, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Μιχαήλ Κομνίδης, 498 Τ.Δ.) αεών, Σ.Τ.Γ. 914. Δημήτριος Παπαδόκης και Π. Καραλάφης, 502 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Α. Κ. Κωνσταντόπουλος και Γεώργιος Παπαγεωργίου, Υ.Δ., Κ.Ε.Δ.) Δ.Υ. Β., Β.Σ.Τ. 902. Ανδρέας Αδαμόπουλος και Γεώργιος Παπαάγγελου, Κ.Ε.Ν.Τ., 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Εμμανουήλ Νικολουδάκης, «Ηλίας Παπαγιωτόπουλος και Δημήτριος Μιχαηλιτόπουλος, 399 Α.Α., (Ιλλ Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Παπαγιάννης Ρουμελιώτης και Γάσος Κουτουβίδης, 702 Μ., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912. Δημήτριος Γεωργίου, Κωνστ. Παντελόπουλος και Δημήτριος Σταυρόπουλος, 1186 Μονάς, Σ.Τ.Γ. 913. Ξενοφών Παπαγιάννου και Χαράλαμπος Στατίρας, 724 Τ.Π., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904. Ανδρέας Καποδιστριάς, Ανδρέας Λαγός και Αντώνιος Μαρούδας, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Μιχαήλ Μαστραντώνάκης, Αντώνιος Γαλανάκης και Αναστάσιος Κλάδος, 501 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Α. Μάκης Αγγελόπουλος, Ιωάννης Αργυροπούλου, Χρήστος Παπαδόπουλος, Νικόλαος Μουρελάτος, Ντίνος Φωτόπουλος, Λάκης Βασιλειάδης και Γεώργιος Αποστολίδης, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 7ος Λόχος Σ.Τ.Γ. 927. Λάκης Βότσης, Μάκης Κονδύλης, Θεόδωρος Ζαφειρίδης, Δημήτριος Καρακλήτος, Μίμης Ιγνατίου και Λάκης Μιμιδής, Σ.Μ.Χ., Π.Β.Ο., Β.Σ.Τ. 902. Αθανάσιος Σταυρούνης, και Βασίλειος Ζαχαρόπουλος, (ΚΕΔ) ΣΕΤΤΗΛ, 2ος Λόχος, Β.Σ.Γ. 902. Γεώργιος Μπάτσος και Λάσρος Παπαγιωτίδης, 562 Τ.Π., 2ος Λό-

ὁξος, Σ.Τ.Γ. 916Α. 'Ηλίας Τσιλι-
 ρός, Σχολή Πεζικού, Σ.Τ.Γ. 902.
 Παναγιώτης Ἀναστασάπουλος, Ε.
 Μ. Καταδωρών, 83 ΟΙΚ., Σ.Τ.Γ.
 914Γ. Παναγιώτης Οικονομάκος,
 Παναγιώτης Τικτώδ, Ἰωάννης
 Γιαννιόπουλος καὶ Πέτρος Ἰωάν-
 σόπουλος, ΔΕΝΞ, 2ος Λόχος, Β.
 Σ.Τ. 903. Ἄλκης Εὐγενίδης, Α.
 Πόστολος Δημοσκήδης, Εὐάγγελος
 Τσακίρης, καὶ Παναγιώτης Ἠλίο-
 πουλος, 480 Τ.Δ.Δ.Κ., Β.Σ.Τ.
 903. Ἀνέστης Δερματιδῆς καὶ Ἰ-
 ωάννης Μιχαηλίδης, 779 Μ.Α.Μ.
 Σ.Τ.Γ. 914. Σπύρος Κροκίδης,
 730 Τ.Ε. (Σίσ)ων, 1ος Λόχος, Β.
 Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Παπαδόπου-
 λος, Ἰωάννης Παναγόπουλος, Ἰ-
 ωάννης Παπαγεωργίου, Νικόλαος
 Γκλαβάνης, Πέτρος Γούναρης, Τέ-
 λης Γαρουφαλῶν, Δημήτριος Δη-
 μητρίου, Κωνστ. Δημόπουλος, Ἰ-
 ωάννης Δημάρατος, Βασίλειος
 Σωτηρόπουλος, Γεώργιος Κυρί-
 ρης, Νικόλαος Σαρρόπουλος, καὶ
 Ἰωάννης Ἀδομάδουλας, 203 Ε.Τ.
 Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922. Κων.
 Δασκαλάκης, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 920.
 Γεώργιος Καρετζής, Στέλιος Ἀ-
 νωνώστου, Χρῆστος Μπάλας, Νι-
 κος Χατζόπουλος καὶ Μάρκος Τρι-
 γώνης, Σ.Μ.Υ., Π.Β.Ο., Β.Σ.Τ.
 902. Δημήτριος Βασιλόπουλος, Α.
 Σ., Χ. Μερχιάς, Σ.Τ.Γ. 916. Γε-
 ὄργιος Φαγκαλιός, καὶ Δημήτρι-
 ος Νικόλαος, Σ.Φ.Μ., Λόχος Φρου-
 ράς, Σ.Τ.Γ. 902Β. Πέτρος Μπο-
 ράς, 652 Π.Α.Υ.Π., Β.Σ.Τ. 903.
 Ο Χ α ρ ῖ λ α ρ ο ς Θεοοικί-
 ρος (20 χρόνων), Στρατιώτης Φρού-
 ρος 21 Λάρισας, ὁ ὅστις ἐξελ-
 ληγοράσθη με νέες τῆς ἡμερι-
 κῆς, πτῆσι ἐλληνικῆς ἀγγλικῆς
 γλώσσαι. Ο Μ ά ν θ ο ς Τ ο υ λ υ κ ρ-
 ῖ δ η ς, Βεγύρας Ἀμυνταίου,
 Φλώρινα, Grèce, ἐπιβόητος ὡ ἀλλη-
 λογραφῆσθι με Ἑλληνίδες τῆς
 Τουρκίας καὶ τῆς Ἀμερικής, ὅς
 τῆς 17—25 χρόνων. Οἱ τῶς φί-
 λοι Π α ν α γ ῖ ω τ ῆ ς Σ α π α ν τ ῖ-
 ω τ ῆ ς, Ἀντόνιος Δενδραβῆς καὶ
 Δημήτριος Μπελεγρινός, Πέτα,
 Ἄρτα, Grèce, θέλουν ὡ ἀλληλο-
 γραφῆσθιν με Ἑλληνίδες τοῦ ἐξω-
 τερικοῦ στῆν ἐλληνικὴν ἢ γαλλικὴν

γλώσσα. Ὁ Σ π ῦ ρ ο ς Κ α ρ α ῖ ν δ ρ ο ς καὶ ὁ Εὐστάθιος Μασούρας, Δισάτορα Λοκρίδας, Grèce, ζητούν ἀλληλογραφία μετ' Κυπρίου φοιτητῆς. Ὁ Τάκης Μαχάρι, Πανεπιστημίου 34, Ἀθήναι, Grèce, ἐπιθυμῶν ἄλληλογραφίαν μετ' Ἑλληνίδος τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 18—24 χρόνων, με σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Ἀριστ. Παπαθεοδώρου, Μεγαλόπολις, Ἀρκαδία, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' νέου καὶ νέας τοῦ ἐξωτερικοῦ, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσχημάτων, σπὴν ἑλληνικὴν ἢ ἐγγυαλικὴν γλώσσα. Ὁ Παναγιώτης Τσόγκας, Ἀναλήψεως 51, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφίῃ μετ' νέου καὶ νέας ἀπ' ὅλων τῶν κόσμων. Ὁ Λεωνίδας Μάτζιτς, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' νέου τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 19—25 χρόνων, με σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Ἰωάννης Μάκκαρης, Λεπενιώτου 11, Ἐρσείον, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' νέου τοῦ ἐξωτερικοῦ, με σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Κρήσιος Βαλασοπούτσος (26 χρόνων) καὶ ὁ Χριστόφορος Βασιλειάδης (22 χρόνων), Κοιανών 5, Ριζούπολις, Ἀθήναι, Grèce, ὁ ὡς νύνης Ρήγας, Poste Restante, Κεντρικόν, Πειραιεύς, Grèce, ὁ Γρηγόριος Τ' Ἀγοραστός (23 χρόνων), Μ. Μπότσαρη 9, Χολαργός, 4η Στασίς, Ἀθήναι, Grèce, ὁ Γεώργιος Ἀνδρεάδης (19 χρόνων), Διδασκαλοσπῆς, Παπαθανασίου 6, Θεσσαλονίκη, Grèce, ὁ Γεώργιος Δελήτης (30 χρόνων) καὶ ὁ Μιχαὴλ Χριστόπουλος (19 χρόνων), Ν.Σ. «Ἀσσετογὼρι», 5ον τμήμα, Θεσσαλονίκη, Grèce, ὁ Φώτιος Τσοχατζάρις, Κάτω Πόλις, Κυπριασίς, Πελοπόννησος, Grèce, ὁ Μάρκος Μωραΐτης (20 χρόνων), Καβάλας 151, Ἐργοστάσιον Φράγκου-Βέρρου, Ἀθήναι, Grèce, ὁ Κορνέλιος Κασαλλιεράτος, ὁ Μπαμπίς Μαυλῆς καὶ ὁ Ἀριστοτέλης Δρόσος, Παλάσκ 9, Κάτω Πατσία, Ἀθήναι, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφίσουν μετ' Ἑλληνίδας ἀπ' ὅλων τῶν κόσμων. Ὁ Στυλιανὸς Καραβελᾶς, ὁδὸς Λυδίας 43, Καισαριανή, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνίδος τοῦ ἐξωτερικοῦ, με σκοπὸ τὸ γάμο.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μαρτυροῦν ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνίδες: Βύρων Ἀγγελόπουλος.

Σόλων Ιωαννίδης, Βάσας Οικο-
νομικής και Γαλλίας Διευθυν-
της, Κ.Ε.Π. Θρόνος, 3η Μοίρα,
"Επιτελείον, Β.Σ.Τ. 902. Μόσχας
Καρατζάς, 565 Τ.Π., Λόχος Δ.
σεως, Σ.Τ.Γ. 916Β. "Εμμανουήλ
Κοτσάνης, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 4ος Λόχος
Β.Σ.Τ. 902. Ευθύμιος Μαλλού-
κος, Α.Σ.ΙΧΙ Μεραρχία, Σ.Τ.Γ.
914. Μιχαήλ Κολοζοσίδης, Νε-
όφυτος Τσεκακταίτης, "Ιωάν-
νουμπίλης, Λάκης Δημητράς
και Πάρις Πετρούλακης, 613 Τ.Π., 3ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α. Τάκης Ζα-
γιαννίδης, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ. Λόχος Δ.
σεως, Β.Σ.Τ. 902. Θεόδωρος "Α-
νάρχουρας, "Εμμανουήλ Μάντης,
Ευθύμιος Νικολάκης και Παναγιώ-
της Γεραμιάνης, 695 Α.Β.Π., 1ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908. Μάκης Πα-
παγιαννάκης, Κ.Ε.Ν. Κρήτης, 2ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α. Στάθρος
Γούσης και Χρυσόστομος Παπα-
γιαννοπούλης, Σχολή Πυροβολι-
κού, Πυρρίχια Δίσεως, Β.Σ.Τ.
902. Χαράλαμπος Βαλαδάκης, Α.
Υ.Β., Δ.Δ.Κ., Β.Σ.Τ. 903. Μα-
τθαίος Καραούνης και Σταύρος
Κατέρης, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 4ος Λό-
χος, Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης
Λυμπέρης, Ευάγγελος Κοτσαμά-
νης, Παναγιώτης Ζαφραφάκης,
Γεώργιος Γούναρης, Βασιλείος
Προφύτης, Νικόλαος Κεραγιάν-
νης, Κων/νος Τσεκαλής, Χρήστος
Κώτας και Νικόλαος Σαλαφρά-
κης, 664 Ο.Α., Β.Σ.Τ. 903. Γε-
ώργιος Λύκος και Γεράσιμος Βαλ-
λιαντάς, 619 Τ.Π., 1ος Λόχος
Σ.Τ.Γ. 917Β. Παναγιώτης Μα-
νιαδάκης, Κ.Ε.Ν.Π., 8ος Λόχος
Σ.Τ.Γ. 927. Γεώργιος Βεργύτης
("Ιλη Δ.)σεως, Κ.Ε.Τ., Β.Σ.Τ.
902. Σπυρίδων Τριανταφυλλί-
δης, Κ.Ε.Ν. Κρήνου, 8ος Λόχος, Σ.
Τ.Γ. 909. Παύλος Κουρτίδης, Κ.Ε.
Ν. Τριπόλεως, Λόχος Δ.)σεως, Σ.
Τ.Γ. 928. "Ιωάννης Κάστορας, Α.
Υ.Β., Δ.Δ.Κ., Β.Σ.Τ. 903. "Αλέ-
κος "Αλεξόπουλος, Κ.Ε.Ν. Πιερρών,
2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Νικόλαος
Καραουλιάνης και Παναγιώτης
Κολλάρης, 567 Τ.Π., 3ος Λόχος,
Σ.Τ.Γ. 916Γ. Λάκης Χαριτάκης,
Τριανής "Αντωνιάδης, "Ακης Ξαν-
θάκης, "Ανδρέας "Ανεστός, και Α-
πόστολος "Αγγελίδης, Κ.Ε.Ν. Πα-
τρών, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927.
"Αντώνιος Μέργος, Κ.Ε.Ν. Τριπό-
λεως, Λόχος Δ.)σεως, Σ.Τ.Γ. 928.
"Ιωάννης Λαδούπουλος και Κώστας
Μωραϊτίδης, 937 Κ.Δ.Σ., Β.Σ.Τ.
903. Σπυρίδων Τραμπούρης, Γε-
ώργιος "Αναπότης, "Ελευθέριος

Ἐμμανουήλιδης, Στέλιος Μισοῦ-
λης, Παρσκαεύας Κουλίτης, Γεώρ-
γιος Ἀρώνης, Νίκος Κοτσούλης, καὶ
Νέκταρος Νομικός, Κ.Ε.Ν. Τρι-
πόλεως, Λόχος Ἀΐσιος, Σ.Τ.Γ.
928. Χαραλάμης Κατερινάκης
καὶ Ἰωάννης Καλογερόπουλος,
607 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.
920Α. Ἐμμανουήλ Σαδοκίπου-
λος, Κωνστ. Χαλιόπουλος, Ἰωάν-
νης Συμεωνίδης, Δημήτρης Τσα-
χαλός καὶ Ἀνδρέας Περβαιμεντής,
Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, 6ος Λόχος, Σ.Τ.
Γ. 927. Εὐστάθιος Καραλάος καὶ
Χρῆστος Σαββαλάς, 809 Μ.Α.Μ.,
Σ.Τ.Γ. 917. Στάυρος Τζαντάκης,
301 Ε.Β., Β.Σ.Τ. 902. Στυλιαν-
ος Παπαδόπουλος, Δημήτρης Θω-
οδώροτος, Μιχὴς Κανελλόπουλος
Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 14ος Λόχος, Σ.
Τ.Γ. 909. Σπύρος Βασιλάς, 48
Τ. Δίσκου, Β.Σ.Τ. 901. Χαρα-
λάμης Μυτιλάκης, ΚΕ.ΑΤΟΔ. 2ος
Λόχος, Ο.Χ., Β.Σ.Τ. 902. Γεώρ-
γιος Κότσιφας, Στάυρος Γερακι-
νης, Κωνστ. Βογιατζής, Χρῆστος
Λαμπρόπουλος, Στέλιος Μαρτι-
νούπουλος, Κωνστ. Εὐθymiάδης,
Ἰωάννης Κοντόπουλος, Κωνστ. Κυ-
ριακίδης, Γεώργιος Ἀντωνίου καὶ
Κωνστ. Παυλίουπουλος, Δ.Ε.Ν.Ε.,
2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Δημήτριος
Καραμπεττής, Χρῆστος Στρίπας,
Τρύφων Σπανάκης καὶ Φωτῆς Γιό-
τας, ΚΕ.ΑΤΒΕ, Λόχος Ἀΐσιος,
Β.Σ.Τ. 902. Βασίλειος Εἰαμβού-
λης, Ἰωάννης Γαλανός, Εὐστάθιος
Κοσμάς, Λεωνίδας Λογαζοῦνης
καὶ Παναγιώτης Φινός, 392 Σ.
Ἀρμάτου, 1η Ἰλν, 9η Τεθ. Με-
ραρχία, Σ.Τ.Γ. 913Γ.

Ἡ Γκλόρια Ἀκρίτα, Ἐρ-
μοῦ 82, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ ἀλ-
ληλογραφία με νέες καὶ νέους ἀπ’
ὅλον τὸν κόσμον, στὴν ἐλληνική.

Το υδατοπυλὸν τὸ βερνίκιον μέλινον
ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΗ
ΔΙΑΥΓΕΙΑ

ΠΑΡΙΣΙ • ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ • ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Peggy Sage

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ: ΦΙΛΙΠΠΟΣ Α. ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ

ΛΑΜΑΧΟΥ 3α - ΤΗΛ. 32.936 - ΑΘΗΝΑΙ Γ1/2

γορετα, Κουκάκι, Ἀθήναι, Grèce
 ἢ Κωνσταντῖνα Λαζάρου
 Κάτω Τοῦμα, Σ.Π. 5148., Θεσσαλονίκη, Grèce, καὶ οἱ δύο φίλες
 Τζούλια Ἀσημακοπούλου (18 χρόνων) καὶ Λίλιαν Οἰκονομοῦ (20 χρόνων), Π. Ράλλη 210, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ζητούν ἀλληλογραφία μετ' Ἑλλήνων ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον.

Ο Διμήτρος Πολίτης (16 χρόνων), Μέλτρος 10, Ν. Σμύρνη, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' νέους καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Κωνστ. Νικόλαϊ τῆς, Νηρέως 31, Ὁρειόνη, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, με σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἄδωμαντία Βαφειάδου, κατὰ Πόρτορα: Τὰ βιβλία οὗς τὰ εὐτελικά, δεν στοιχίζουν ἀπολύτως τίποτε. Παρακάλεθ' μόνο να μὴ ἀπαντήσετε, ὅτι τὰ ἐλάσετε. Ῥήστρον Κυριακοπούλου, Βόλον: Τὰ συμπληρωματικά στοιχεῖα ἐννοιαφέροντα. Θα τὰ χρησιμοποιοῦν. Ὑφανία Ὀρφανοῦ, Πετράλωνα: Το βιβλίο τοῦ κ. Δημήτρη Κωτρώτη, γιὰ τὴν Λεκά Κυφαναγιάννη, εἶναι ἀρίστο. Νὰ το διαβάσετε. Ἀνέστη Γριβά-

... λέει η Δις F., αλλά αφού μεταχειρίστηκα μερικές μέρες την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, το δέρμα μου έγινε λεπτό, απαλό και μάτ. Αυτό όμως δεν είναι μια εξάριση. Χιλιάδες γυναίκες, σ' όλο- κληρο τον κόσμο χρωσταούν την ομορφιά τους στη Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ. 'Εάν μεταχειρισθείτε αυτήν την κρέμα, η φυσική ανανέωση της επιδερμίδας, γίνεται ομορφιά. Γι' αυτό με την καθημερινή χρήση της κρέμας ΤΟΚΑΛΟΝ, όχι μόνο περιποιείστε το δέρμα σας, αλ- τε το δέρμα σας, εάν ακολουθήσετε αυτή την συμβουλή. Κάθε φορά, βάλετε στο πρόσωπό σας και στο λαιμό σας την ροζ Κρέ- μα ΤΟΚΑΛΟΝ, που είναι η καλύτερη τροφή για το δέρμα. Το πρώτο βάλετε την λευκή Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ. Αυτή θα δώσει άμεσως στο δέρμα σας εμφάνιση μάτ, απαλότητα και μια λαμπρή που θα τραβήξει όλα τα βλέμματα. 'Ολόκληρη την ημέρα η λευκή Κρέμα, ΤΟΚΑΛΟΝ θα προστατεύει το πρόσωπό σας και θα σας κάνει μια θαυμασία βάση για την πιοδρα.

Περιποιηθείτε από σήμερα το δέρμα σας με την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ

μενοι από τις μουσικές οργανώσεις
αυθάρμτοι, εστροφοδοτούν με τις
ουσιωσιμένες χήρες μπαταρίες.
Περ. 'Ι ω ν ν ο ν, Κατηνρη:
Νά μου στείλετε, ό,τι θέλετε. Σ' την
περιφρασε σας εδρασαν πολλους
οργανωσεις, κυριως ομως η Μ.Ο.Α.
Γ' εω ρ γ ν ο ν χα λ κ ι ν ο ν, Σουζά-
να Ασκαριδου και Πην. Κυριαξη
Λεχαινα: 'Ο Τίνο Μπελα ηταν 'Ι
ταλ-ς λοχαγος του 'Ι Γραφειο
Κακιασκαλειας στον Πελοποννησο.
Παραδωθηκε στο Βρετανο ταγμα-
τάρχη Χαριγκτον, αρχης του 1943,
στον Ταυτοε. Ποιός κερδιζει το
στοιχημα; Λι μ π ο λ ο υ λ, 'Ενταύ-
θα: 'Ο κ. Παναγιώτης Κουσουλά-
κος είναι δημοσιογράφος και υπάλ-
ληλος της ΙΑΕ. Ανήκει στους «βύ-
ρωνες» και προσφέρει πολιτικές υ-
πηρεσιες στον άδωνα. 'Ι ω ν ν η ν
Σ π ρ ρ η ν, Θησα: Ναι, όλα αύ-
τά έχουν το λόγο τους σήμερα.
Γ ρ η ν, Κρεβάτιαν, Κομητήν:
Το θέμα αυτό ξεφεύγει από την
αρμοδιότητά μου. Αυτούτα. Σ π
φ ι α Μουζακιη, 'Ενταύθα: Εύ-
χαριστώ. Μ. Ι. Κωστόπου-
λου, Λαγκαδάς: Πώς έπεσε στην
αντιλήψη σας; Μπράδω σας! Μα-
υπητην Γυναικισιου 33. 'Εν-
ταύθα: Πρώτα τα μαθητά σου.
Τό καλοκαίρι, με τις διακοπές, θά
τά ξαναπομε. 'Ανδρέαν Πορ-
φύρητην, Σύρον: 'Η φωτογραφία
της Άλλας Καρ. δέν στοιχειεί άπο-
λιτως τίποτα. Σας, ό,τι στελνω μαζί
με τις είκοσι βραχιές σας. Κ ω ν
Βέρροτην, Βέρροια: Τό φιμ
α'Απόβας στη ρόδο» είναι άγναι-
κό. Τό επισιόσιό αυτό, τό έχω γρά-
ψει πρό πολλού. Πρόκειται άλλως
γιά σμύτνια. 'Αλλωστε ό σνα-
ριογραφος μπορεί να σμύβουλεύη-
τε τους επισήμους άφελους της
Β.Μ.Ε. Ειρήνην Ζαφειρί-
ου πούλου, 'Αργος: 'Ο Σ. Π.
έξετελέσθη στις 30 Αυγούστου
1943, από τους Γερμανούς, μαζί
με άλλους εικοσιένα πατριώτες,
στό Σκοπευτήριό της Καισαριανής.
'Ιωάννην Μαρκογιαννά-
κην, 'Ηρακλειον, Κρήτη: Τα στοι-
χεια αυτά υπάρχουν στην 'Αρχιπει-
σοκτη 'Αθηνών. Νά γράψετε. Δ.
Τ ε λ ε κ η ν, Κορωπί: 'Ασφαλώς
θέ έχη ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Τό πε-

Λούλα, Θεσ)νίκη: Οι συχνές αιμορραγίες κατά την περίοδο πιθανόν να επέφεραν αλλοίωσις του έσωτερικού της μήτρας (βλεν-

Σ ό ν ι α — Λ α μ.: Σ ας γρά-
φω λεπτομερώς στην διεύθυνσι πού
μου δώσατε καί εύχομαι οι συμ-
θεούλες μου νά σας βοηθησούν στην
δύσκολη θέσι πού βρεθήκατε.
Χ α μ έ ν η κ α ρ δ ι ά: Ό μοιο-
γώ πώς ή κατάστασι σας είναι δύ-

MEIK-AP
Linnia

Μικρή η παντρεμένη Κ. Δ.: "Έχετε υπερβεί την αντίληψη των πραγμάτων. Στην περίπτωση σας, η ατέλεια ανάπτυξι του στήθους, κατά μέγιστο λόγο οφείλεται στην ακανόνιστη και ανεπαρκή λειτουργία των ωοθηκών, ως έπαισης και τα λοιπά ενδοχλημάτια σας. Να παύσετε να παίρνετε προληπτικά, όπως μου ρωφέετε, το φάρμακο, γιατί θα σας προκαλέσει η συνεχής χρήση του μεγαλύτερες ανωμαλίες, χωρίς να είναι ικανή σε περίπτωση άτυχίας να σώση την κατάσταση. Έχετε ανάγκη κάποιου σε συστηματικής όρμονοθεραπείας ως και τοπικής τοιούτης, και τότε όλα θα διορθωθούν και η κατάσταση θα αλλάξει ριζικά."

Μ. Μ., Σέρρες: 'Ο θόρυβος γύρω από το Sersalis, όπως σε κάθε καινούργιο φάρμακο, είναι υπερβολικός. Πλήν όμως έχει αρκετά καλά αποτελέσματα σε πολλές περιπτώσεις. Έσκει συγκεκριμένα θα ωφεληθήτε πολύ. Να πάρετε τρεις τις ημέρες από δύο Tab. Sersalis 0,1 mg. Αν σας έμποδίζει από την εργασία σας, να μειώσετε τις δόσεις εις το ήμισυ.

Ν. Ν. Ν., Κηφισιά: Ο μεγάλος συναίσθηματισμός πολλές φορές φέρνει σε δεύτερη μοχλή τον σεξουαλικό παράγοντα. Δεν πρόκειται έπομένως περί αναφοροβίας. Μετά την πλήρη ολοκλήρωσιν γίνεται λόγος για σεξουαλική ψυχρότητα. Άνωμαλία σωματική, ή ψυχική τώρα δεν υπάρχει. Μην αγνοήσετε καθόλου.

Ἀγριολούλουδο, Καλά-
μας: Λεπτομέρειες σὰς γράφω ἰδι-
αιτέρως, λόγω τῆς φύσεως τοῦ θέ-
ματος.

Διχασμένο 27, Κοζάνη: Οι ψυχαναγκαστικές εκδηλώσεις, το άγχος που άφηναν σαν δεν εδούρητη η ικανοποίησή τους και δόκλιση τη ή σειρά των αρρωστημένων εκδηλώσεων, ασφαλώς αποτελούν όχι υπόλειμμα, αλλά συνέχεια της παλαιάς αρρώστιας σας. Έχετε ανάγκη απόλυτου νοσηλείας σε νευρολογική κλινική. Μόνον έτσι μπορείτε ν' απαλλαγείτε από τα ενοχλητά σας. Θεραπεία αυτής της καταστάσεως στο σπίτι με φάρμακα δεν είναι δυνατή. Μόνον η ινσουλινοθεραπεία μπορεί να σας προσφέρει θετικά αποτελέσματα.

Α. Κ. Δ., Τρίπολι: Ἀσφαλῶς οἱ ἐκδιώξεις αὐτές δὲν εἶναι φυσιο-
λογικὲς καὶ πολὺ σωστὰ σὰς ἀ-
νησυχοῦν. Θὰ κάμετε Amp. Calci-
bromine No 10 καὶ Amp. Multi - B
No 10. Πρῶτ' καὶ βρᾶδυ θὰ παρ-
χετε Tab. Serpassil 1 μγκρ. No 100.
Ἀφοῦ γίνῃ ἡ θεραπεία αὐτὴ ἐ-
πὶ ἓνα μῆνα περίπου, νὰ μοῦ γρά-
ψετε, γιὰ νὰ σὰς δώσω καὶ πάλιν
κατευθύνσεις.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣ ΟΠΟΥΛΟΣ

ferrania
ferrania

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΕΙδ. θεραπεία ρυτίδων, κρεα-
τοελιών και αποτελεσματικής
θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβούλαιο δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

G. B. I.

Οι νέοι φόροι

Μία φορά ο Ναστραδίν Χότζας πού τάχε καλά με τον πασό του 'Ικονίου, κατάφερε να διορίσθι καδής στο χωριό του.

—Και τί ξέρεις του λόγου σου από δικαιοσύνη, Ναστραδίν εφέντη; τόν ρωτούσαν κοροϊδευτικά οι συγχωριανοί του.

—Εγνοία σας καί, μα τόν 'Αλλάχ, καλύτερο καδής από μένα δεν έχουνε δη τ'ά μάτια σας!... τούς απαντούσε ο Χότζας, καμαρώνοντας σαν παχώνι.

Μα πέρασε πολύς καιρός και καμμία δίκη δεν γινόταν στο χωριό. Γι' αυτό κι' ο Ναστραδίν τειπέλιαζε ολημερίς στον καφε-νέ καπνίζοντας το ναρνίλι του.

—Καλά, Χότζα εφέντη, είπαμε να γίνης καδής όχι όμως και να ρεμπλεύς στους καφενέδες! τού παρατήρησε μία μέρα ο ιμάμης.

—Εγνοία σου, άγιο μου άνθρωπε, αποκρίθηκε πονηρά ο Ναστραδίν, κι' όταν έρθη ή ώρα να κάνω το καθήκον μου, θα δής πως εί-

Μα ο καιρός περνούσε και καμμία δίκη δεν παρουσιαζότανε...

—Τζάμπα και χαράμι παίρνεις το μισό σου, Ναστραδίν εφέντη! Τόσοι μήνες πέρασαν κι' ούτε μία δίκη δεν έκανες!... τού είπε μία μέρα ο άρχι-ζαπίης.

—Εγνοία σου, άνα μου, κι' όλα θα γίνουν, με την ώρα τους όμως... τού αποκρίθηκε χαμογελώντας ο Χότζας.

—Ετοι πέρασαν κι' άλλοι μήνες κι' ο Ναστραδίν ούτε πάτοσε στο δικαστήριο. 'Ηουχία άπλутη βασίλευε στο χωριό.

—Μωρέ ώραιο καδής έχουμε! άρχισαν τότε να μουρμουρίζουν όλοι μαζί οι χωριανοί. Ένας χρόνος κοντεύει να περάση κι' ούτε μία φορά δεν έκανε τη δουλειά του ο Ναστραδίν!

Ο Χότζας τέλος δεν άνθεζε πια στην τόση κατακαυχή, κι' ένα μεσημέρι, στήν πλατεία του χωριού, έδωσε τις φωνές:

—Τί έχετε, μωρέ Ζευζέκδες και τρώγεστε με τον καδής σας; Δεν σας είχα υποσχεθί πως θαχέτε τόν καλύτερο καδής που είδατε ποτέ σας; Λοιπόν, τί παραπονιάστε; Μήπως δεν βάσταζα το λόγο μου; Υπάρχει καλύτερος καδής στον κόσμο άπ' αυτόν που δεν στέλνει άνθρωπο στη φυλακή;

—Αν είνε έτσι, τότε κι' εγώ μπορώ να κάνω τόν καδής! πετάχτηκε καί φώναζε στο Ναστραδίν ένας καμάλης.

Ο Χότζας δεν είπε τίποτα, μόνο σηκώθηκε κι' έφυγε γρήγορα.

Όλοι τότε τόν πήραν από πίσω, περιέργοι να δούν τί θα έκανε. Μα ο Χότζας, τράβηξε ίσα για το σπίτι του και είπε στη δαμέ:

—Ελά, γυναίκα, έτοιμασε το γαϊδούρι μου, γιατί με θέλει ο πασάς τού 'Ικονίου.

Μόλις άκουσαν αυτά τα λόγια οι συμπατριώτες του λούφαξαν με μιάς κι' άρχισαν δειλά-δειλά να ρωτούν:

—Με το συμπάθειο, Χότζα εφέντη, αλλά τί γυρεύει ή αφεντιά σου στον πασό;

—Αφήστε τα, άνδρες μου! Πηγαίνω εκεί για σοβαρές υποθέσεις... Καί μόλις γυρίσω, σας υποδοχάμαι, εγώ, ο καδής σας, νάχη πολλή δουλειά το δικαστήριο και να γεμίση ή φυλακή...

—Και ποιές είν' αυτές οι σοβαρές υποθέσεις, Χότζα εφέντη, που έχεις με τόν πασό;

—Νέ θα πάω στον πολυχρονεμένο για νέ τού ζητήσω να βάλη νέους φόρους... Έτσι... από τη μία μεριά θα βρώ μπόλικη δουλειά για μένα κι' από την άλλη θα ησυχάσετε καί σας, που μήνες τώρα με γλωσσостρώτε για την τειπέλιά μου...

Καί ξεκίνησε καμαρώνοντας πάνω στο γαϊδούρι του για το 'Ικόνιο, ενώ οι συγχωριανοί του έκλαιγαν τώρα τη μοίρα τους.

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΝΤΥΣΙΜΟ

Κουζούμ, μα το θέος σε λέω, το ύναϊκες είναι μυστήρια πράγματα. Έγώ άμα ένα κουστομακι άγορασμένο ήθελα να κάνω μέσα σ' ένα μασζι ιμπαίνω.

—Κουστομακι θέλω, γιαβρούμ, λέω. 'Ημπορώ να ιδέλω τι ύφασματά έχεις;

—Βεβαίως κύριε, με λένε.

—Φέρε το λοιπόν, λέω.

Δύο-τρία τόπια ιδέλω, άμέσως απόφασις ιμπαίνω, κόψε λέω. 'Υστερα στον ράφτης μου πηγαίνω, σε μία εβδομάδα το πολύ, κουστομακι μου ραμμένο ένεταί και σε άλλη μία εβδομάδα, λερωμένο, λαδωμένο, εν τάξει.

Βάι, βάι, βάι τί είναι αυτό με το ύναϊκες γιαβρούμ; Άμα το Σουρπουίτσα μου ένα φουστάνι ήθέλει να κάνω, άμάν τί ένεταί. Πιρώτα πιρώτα βάλτα το μασζι ιμπαίνω. Στο ένα μασζι ιμπαίνω, από το άλλο ιδγαίνω.

Τόπια κατεδασμένα έκανε, χρώματα διαλεμένα έκανε, το ένα μυρισμένο της ένεταί, το άλλο βρωμισμένο, αντίο σας λέει και άλλου κυτταμένο θα έκανε.

—Από εδώ δείγματάκια ιμπαίνω από εκεί κομμάτια ιμπαίνω, ύστερα λοιπί έρχεται, τσαντάκι της γεμάτο κουρελάκια ένεταί.

—'Υστερα ένα-ένα τα κουρελάκια ιδγαίνει, έπάνω στο τσιπάκι άπλωμένα έκανε.

—Καραμπετακι, με λέει, πως σου φαίνεται αυτό;

—'Όραιο είναι, λέω.

—Αυτό όμως, δεν σου φαίνεται καλύτερο; —Βέβαια, λέω, αυτό με φαίνεται καλύτερο.

—Ναι, αλλά σε μένα άρέσει πιο πολύ τούτο. —Και σε μένα, λέω, άρέσει πιο πολύ. —'Αντε φώνισε το, γιαβρούμ, να τελειώνουμε.

Σουρπουίτσα μου, τότε, μάτια της γουρλωμένα έκανε.

—Να το φωνίσω; 'Από τώρα; Κάτσε να βρώ και τίποτ' άλλο.

—'Υστερα πάλι το κουρελάκια της κυτταμένα έκανε, μέσα στο τσαντάκι της βαλμένα έκανε και πηγαίνει στο φιλενάδες της να δείξη.

—Πως σου φαίνεται αυτό, Κατινάκι; —Πως σου φαίνεται τούτο, Γεωργίτσα; —Πως σου φαίνεται αυτό, 'Ανθούλιτσα; —Το Κατινάκι της άρέσει άλλο, το Γεωργίτσα της άρέσει άλλο, το 'Ανθούλιτσα πάλι της άρέσει άλλο και ύστερα το Σουρπουίτσα μου έρχεται στο σπίτι ζαλισμένο.

—Μπα! λέει. 'Όλα αυτά τα δείγματα που πήρα είναι άπιδες. Άυριο θα πάω στα μαγαζιά να βρώ τίποτα καλύτερο...

—'Αντε, το λοιπόν, φτού και από την άρχη οτά μασζιά, εδω μπαίνει, εκεί γβαίνει, τόπια κατεδασμένα έκανε και ύστερα πάλι έρχεται στο ιοπίτι και το άλλο μέρα πάλι πηγαίνει στο μαγαζιά.

—'Αμάν! έω. 'Εού ένα φουστάνι ήθέλεις να ράψης, άμμμα έμένα πεθαμένο θα έ-κάνης. Χίς άλλο τίποτα δεν θέλω να άκού-ω για φουστάνι.

Τέλος σπάγγων, το Σουρπουίτσα μου πάει οτά μασζιά πάλι και φωνίζει το χειρότερο.

—Αυτό φωνιάς, γιάχο; Βάι, βάι, βάι! Αυτό είναι σαλαμάρα, κουζούμ!

—'Ας είναι! λέει το Σουρπουίτσα μου. 'Ε-μένα μ' άρέσει!

—'Εμένα μ' άρέσει, λέει άμμμα ύστερα μουτράς της κατεδασμένα έκανε. 'Υστερα άλλο βιολι άρχινισμένο ένεταί. Τι σκέδιο να ίνη το φουστάνι. Τότε φυγορινία, μιγουρινία άρχίζει, εδω κυττάζει, εκεί κυττάζει, φύλλα ύρίζει και κάθε τόσο λέει:

—Να το κάνω έτσι;

—Κάντο έτσι! λέω.

—Οχι. Αυτό δεν είναι καλύτερο. 'Ετσι θα το κάνω.

—'Ε, κάντο έτσι!

—Ναι, αλλά αυτό δεν είναι καλύτερο.

—Γιαβρούμ, λέω, πάρε μία απόφασι. 'Α-μάν! 'Εού ένα φουστάνι θα κάνης άμα έμέ-να πιρελλά θα με βγάλης; 'Αιντε, λοιπόν, διάλεξε ένα σκέδιο, να τελειώνης!

Τέλος σπάγγων διαλέγει ένα σκέδιο και ύστερα με λέει:

—Αυτό διάλεξα...

—Μπιράβο, λέω, πολύ, πολύ, πολύ ώραιο ένεταί!

—Ναι, αλλά μήπως αυτό είναι καλύτερο;

Τότε πιρελλάινουμαι;

—'Αμασσάν! 'Αμασσάν!

—'Ασε με ησυχάσω. 'Υρ-να μνήνι σούς διρόμους! Χίς τίποτα μη φοράς. 'Α-μάνννν!

Βάι, βάι, βάι! Τι είναι το ύναϊκες! 'Ψυχή σου βγάζουμε, γιάχο. Καλά λέω εγώ: Καλύτερα γδυ-μένες να ένωται, παρά ντυμένες!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Η κάρτα

—'Όραιο! Μας έσύστησαν άμοιβαίως. Θεοφάνης Μπουρδουκλόπουλος τ' όνομά σας, να το χαίρεσε και να σας ζήση.

—'Αλλά ή κάρτα που μου προτείνετε, με τη μεγαλοπρεπή αυτή χειρονομία, τί δουλειά έχει; Τί να την κάνω; Πώς; Εί-ναι ή κάρτα σας; Τη βλέπω, καλέ μου άνθρωπε, και δεν ίσχυρίζομαι ότι είναι μαρούλι ή κορακιοπόδαρο. 'Επισκεπτή-ριο είναι και περιέχει το όνοματεπώνυ-μό σας και τη διεύ-θυνσί σας. 'Αλλά εγώ σας ρωτώ τί να την κάνω; 'Ορίστε;

Να τη βάλω στο πορτοφόλι μου; Εύ-χριστώ πολύ για την πληροφορία. Στο πορτοφόλι μου, βέ-βαια, θα τη βάλω, έάν την πάρω. 'Αλ-λά, εγώ δεν την παίρνω, καθώς βλέ-πετε. Πώς; Γιατί δεν την παίρνω; Μα τί να την κάνω, χρι-στιανέ μου; Πώς εί-πατε; 'Ανθρωποι εί-μαστε και μπορεί να σας χρειασθώ καμ-μιά μέρα;

Σε τί να σε χρειασθώ, μωρέ; 'Εγώ, πρώτον, έχω συνήθειά και τόχω βάλεϊ ως πρώτον άρθρον του συνταγματικού χάρτου του βίου μου, να μη χρειάζω-μαι κανένα. Γιατί δεν θέλω να έχω ύ-ποχρεώσεις. 'Αν χρειάζομαι κάποιον, αυτός ο κάποιος είναι μόνον ο έαυτός μου και ούδεις άλλος. Καί, δεύτερον, και άν ύπετίθετο άκόμη, ότι δεν ήμουν τόσο ανύπαρκτος στας άρχάς μου, από πού κι' ως πού και εις τί θα μπορούσα ποτέ να σας χρειασθώ; Να μου κουβα-λήσετε καμμία βαλίτσα στο σταθμό, ή να μου βγάλετε νερό άπ' το πηγάδι;

Κι' έπειτα πού θα με ξαναϊδής και πού θα σε ξαναϊδής; 'Εδω, αυτή ή άμοι-βαία σύστασις, ή οποία είναι και έντε-λώς περιττή, κατά τη γνώμη μου, έγινε έντελώς τυχαίως και κατά σύμπτωση. Καί δεν πρόκειται να επαναληφθί πα-ρομοία συνάντησις, διότι, εγώ τουλάχισ-τον, θα την άποφύγω όπωσδήποτε.

Σύστασις έντελώς τυπική και έκ περι-στάσεως. Καί τού λόγου σου, δός του άμέσως τράδημα ή κάρτα. «Κρατήστε την κάρτα μου, παρακαλώ». 'Αλλη δ-ρεξί δεν είχα, ξέρετε!

Τί; Πως σου μιλάω έτσι; 'Αμ' πως θές να σου μιλήσω, μωρέ, πού έννοείς να μην καταλαβαίνης τί σου λέω τήση ώρα; Σούδωσα, μωρέ, εγώ την κάρτα σου; 'Αφού δεν σούδωσα εγώ τη δική σου; Πως; Να σου δώσω και τη δική μου; Για ποιά λόγο; Για να μου στείλεις χρό-νια πολλά το νέον έτος ή για να την έχης πρόχειρη, μήπως με χρειασθής τού λόγου σου καμμία μέρα; 'Αμ' δεν κά-νεις πως με χρειάζεσαι, να ιδής τί θα έπαισολούθησι;

Τί με κυττάς έτσι, σαν χαζός, κύριε... Πως σε λένε; Μπουρδουκλόπουλος, μά-λιστα. Μπα; Πρώτη φορά σου φέρονται κατ' αυτόν τόν τρόπον; Λοιπόν, εγώ έτσι φέρομαι σε κάτι άνόητα τσιμπού-ρια σαν και σένα. 'Αειντε τώρα δίνε-του και πολλά είπαμε. Δίνε του πριν πάρω την κάρτα, την κάνω έβδομήντα τέσσερα κομμάτια και τα εξακοντίσω στη ταχυοπρεπή φάτσα σου. Γιατί μου έγινες τσάμκος ταμπάκος, κύριε Μπουρδουκλόπουλε ή Τσιμπούρδουλε ή όλογομυλόπουλε. Μπα σε καλό μου βραδυότικα! Καλά ήμουνά όλη την ή-μέρα και βρέθηκες τού λόγου σου να με συγχύσης. Βεντούζα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η μετάληψη μαθεΐνα

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κανείς θόρυβος δεν τάραξε τη νυκτερινή σιωπή της ζούγκλας. Ο Πάλλ Ντεσπάρ περίμενε μέσα στο παλιό κι' εγκαταλελει-μένο σπίτι.

Για να περάση την ώρα του, περιεργαζότανε τις τρύπες που είχαν άνοιξει στους τοίχους τα μεγάλα άσπρα μυρμήγκια, και σκεφτότανε πως πολύ γρήγορα τα καταστρεπτικά αυτά έντομα θα εξαφάνιζαν ολόκληρο το σπίτι...

'Ηταν ένας άντρας ψηλός κι' ήλιοκαμμένος. Βρισκόταν από 18 χρόνια στις 'Ινδίες, στην υπηρεσία κάποιας μεγάλης εταιρείας. Μα τ' όνειρό του ήταν να βρη ένα τρόπο να πλουτίση — ένα όποιο-δήποτε τρόπο...

Περιμενε τώρα, μ' άνυπομονησία. 'Επιτέλους, άκουσε βήματα. Καί μπηκε στο δωμάτιο ένας μιάς.

—'Αργήσες πολύ, Λόγκαν! τού είπε ο Ντεσπάρ. Λοιπόν;... —'Όλα πήγαν καλά... άπάντησε εκείνος, άφίοντας χάμω το δισάκι του.

'Εβγαλε άπό μέσα μία κλειδωμένη μετάλλινη κασετίνα και την έδωσε στο Ντεσπάρ. 'Εκείνος την άρπαξε με λαχτάρα. Μέσα σ' αυτήν, πρέπει να βρισκότανε ο χάρτης των κοιτασμάτων των ρουμ-πινιών!...

Πριν από μερικές μέρες, ο Ντεσπάρ είχε μάθει πως κάποιος Τζιμ 'Αντριους είχε πεθάνει στη ζούγκλα, από πυρετό, και πως οι υπηρέτες του συνέχιζαν το ταξίδι τους, μεταφέροντας τις άπο-κρυές του. 'Εμπε έπίσης πως μία εταιρεία όρυχείων της Βιρ-μανίας, είχε σημειώσει πως μία άντηρόσσωπός της, για να πάρη όλα τα χαρτιά και τις σημειώσεις που είχε άφισει ο 'Αντριους.

Δεν χρειάζονταν περισσότερα, για να λογαριασθή της εταιρείας άναζητούσε ρουμπινία στις 'Ινδίες, για λογαριασμό της εταιρείας του. Είχε άποφασίσει, λοιπόν, να κλέψη με κάθε τρόπο τα χαρτιά του, πριν τα δη κανείς πού να καταλαβαίνη τη σημασία τους.

Μεταχειρίσθηκε άναγκαστικά ένα συνένοχο, το Λόγκαν, γιατί ο ίδιος ήταν πολύ γνωστός στον τόπο. 'Ο μιάς πήγε να συναν-τήση τους υπηρέτες του 'Αντριους και τους παρουσιάσθηκε σαν τήση τους υπηρέτες του 'Αντριους, σταλμένος δθεν για να πάρη κάποια κο-μνηνία που είχε ο άφέντης τους. 'Εκείνοι τόν πιστέψαν και τόν άφησαν να ψάξη με την ήσυχία του, να βρη το κουτί και να τόν πάρη.

Όταν οι διευθυνταί της εταιρείας της Βιρμανίας θα μάθαιναν την τόσο καλά σκηνοθετημένη κλοπή, θα ήταν πια άργά. Γιατί ο Ντεσπάρ θα είχε δηλώσει για λογαριασμό του το κοιτάσμα των ρουμπινιών, που είχε άνακαλύψει ο 'Αντριους.

Με την πρόφασι πως θα κυνηγούσε τίγρεις, ο Ντεσπάρ είχε φύ-γει άπ' το σταθμό του για λίγες μέρες. 'Ο πραγματικός άμως σκο-πός του ήταν να κατασκοπήσθι στη ζούγκλα, κοντά στο μέρος που θα συναντούσε το Λόγκαν. 'Ετσι θάπαιρνε στην κατοχή του το γρηγορότερο τα πολύτιμα χαρτιά. 'Υστερα θα ξαναγύριζε στο σταθμό και θα προσποιότανε τόν άνήγερο για τη θρασεία κλοπή.

'Εβγαλε το μαχαίρι του κι' άρχισε να προσπαθί να παραδιάση-μ' αυτό την κλειδαριά της κασετίνας. 'Επιτέλους, το κατάφερε. Τήν άνοιξε κι' έβριξε μία ματιά μέσα... Είπε γελαστή! 'Ηταν χαρτί. Τ' άρπαξε, το έξεδίπλωσε... Δεν είχε γελαστή! 'Ο χάρτης τού μέρους που βρίσκονταν τα ρουμπινία!

'Εβγαλε άπ' την τσέπη του ένα μεγάλο φακέλλο, γεμάτο λεφτά, και τόν έδωσε στο μιάδα, χαμογελώντας του φιλικά.

—Σίγουρα, θάσαι κουρασμένος, φίλε μου, τού είπε ύστε-ρα. Θες να πιής κάτι;

'Εκείνος, άνυποπτος, πήρε το παγούρι που τού πρόσφερε ο συνένοχός του — άφού πρώτα έβαλε το φακέλλο με τα λεφτά μέσ' στο δισάκι του, που βρισκότανε πάντα στο περιεχό-κατοχή. Ρούφηξε σχεδόν όλο το περιεχό-μενό του κι' ύστερα άρχισε ν' άπαντάη στις έρωτήσεις τού Ντεσπάρ, να τού διηγήται την έπιτυχία του.

'Ηταν συνήθισμένος στο πιστό. Δεν μπο-ρούσε, βέβαια, να τόν ζαλίση το περιεχόμε-νο ενός παγουριού...

Κι' όμως, ένα τέταρτο άργότερα, τα μά-τια του είχαν κλείσει κι' είχε άποκοιμηθί βαρεία, άπ' το ναρκωτικό που είχε μέσα το ούισκι!

Ο Ντεσπάρ σηκώθηκε τότε, έβγαλε άπ' το δισάκι το φακέλλο με τα λεφτά και, δί-χως να τόν άνοίξη, τόν πέταξε μέσ' στην κασετίνα. Τήν έκλεισε ύστερα και ξεκι-νησε.

'Εβγαλε άπό την τσέπη του ένα με-γάλο φακέλλο, γεμάτο λεφτά και τόν έδωσε στο μιάδα...

Το δισάκι τού Λόγκαν είχε μείνει ώρα πολλή στο πάτωμα με τις άμέτρητες χαρμάνδες. 'Υστερα, είχε βγάλει μέσα άπ' αυτό το φακέλλο με τα λεφτά και τόν είχε ρίξει μέσ' στην κασε-τίνα, δίχως να τόν άνοίξη...

Στο μεταξύ, λοιπόν, είχαν χωθή στο φακέλλο μερικά άσπρα μυρμήγκια, κι' ο Ντεσπάρ τάχε κλείσει κι' αυτά στην κα-σετίνα, δίχως να τόν άντιληφθί. Είχε κα-ταστρέψει έτσι το θησαυρό του, τις έλ-πίδες του, με τα ίδια του τα χέρια!

'Η κασετίνα δεν περιείχε πιά, παρά με-ρικά άχρηστα τριμμάτα χαρτιού, μία λε-πτή σκόνη και τα πτώματα των μυρμη-γκιών, που είχαν καταβροχθίσει και κατα-στρέψει το χάρτη, το φακέλλο, τα χαρτο-νομίσματα!...

Ν. ΜΠΥΡΚΕ

Το δισάκι τού Λόγκαν είχε μείνει ώρα πολλή στο πάτωμα με τις άμέτρητες χαρμάνδες. 'Υστερα, είχε βγάλει μέσα άπ' αυτό το φακέλλο με τα λεφτά και, δί-χως να τόν άνοίξη, τόν πέταξε μέσ' στην κασετίνα. Τήν έκλεισε ύστερα και ξεκι-νησε.

'Εβγαλε άπό την τσέπη του ένα με-γάλο φακέλλο, γεμάτο λεφτά και τόν έδωσε στο μιάδα...

Το δισάκι τού Λόγκαν είχε μείνει ώρα πολλή στο πάτωμα με τις άμέτρητες χαρμάνδες. 'Υστερα, είχε βγάλει μέσα άπ' αυτό το φακέλλο με τα λεφτά και, δί-χως να τόν άνοίξη, τόν πέταξε μέσ' στην κασετίνα. Τήν έκλεισε ύστερα και ξεκι-νησε.

'Εβγαλε άπό την τσέπη του ένα με-γάλο φακέλλο, γεμάτο λεφτά και τόν έδωσε στο μιάδα...

Το δισάκι τού Λόγκαν είχε μείνει ώρα πολλή στο πάτωμα με τις άμέτρητες χαρμάνδες. 'Υστερα, είχε βγάλει μέσα άπ' αυτό το φακέλλο με τα λεφτά και, δί-χως να τόν άνοίξη, τόν πέταξε μέσ' στην κασετίνα. Τήν έκλεισε ύστερα και ξεκι-νησε.

'Εβγαλε άπό την τσέπη του ένα με-γάλο φακέλλο, γεμάτο λεφτά και τόν έδωσε στο μιάδα...

ντρε για να γυρίση στην κατασκήνωσί του. 'Ο Λόγκαν θα κοιμότανε έφτά-όχτώ άρες. 'Όταν θα ξυπνούσε και θα καταλάβαινε το πάθημά του, δεν θα τολμούσε να καταγ-γιείλη το συνένοχό του, άφού ήταν κι' ο ίδιος άσχημα μπλεγμένος...

Κατά τις 5 τόν πρώι, ο Ντεσπάρ γλύστρησε μέσα στη σκηνή του. Κανείς άπ' τούς υπηρέτες του δεν είχε άντιληφθί την άπου-σίς του.

'Επεσε στο κρεβάτι του, κατακουρασμένος. Τρεις άρες άργότερα, διέταξε τούς ίθαγενείς του να σηκώσουν την κατασκήνωσι και να ξεκινήσουν γι' άλλο μέρος της ζούγκλας. Δεν μπορούσε να γυρίση στο σταθμό, πριν περάσουν λίγες μέ-ρες, γιατί άλλως θ' άπορούσαν όλοι πως είχε κρατήσει τόσο λίγο το κυνήγι του.

'Υστερ' από μία βδομάδα, πήρε το δρόμο της έπιστροφής. 'Όταν έφτασε στο σταθμό, οι συνάδελφοί του μιλούσαν μονάχα για τόν άγνωστο κλέφτη, που είχε περάσει για κυβερνητικός υπά-λληλος. Μά, όπως είχε προβλέπει ο Ντεσπάρ, κανείς δεν τόν υπο-πτεύθηκε, ούτε καί φαντάσθηκε κανείς τόν πραγματικό σκοπό της κλοπής.

Το ίδιο βράδυ, ο Ντεσπάρ κλείστηκε στο σπίτι του κι' έβγαλε την κασετίνα άπ' την κρύπτη της, για να φυλάξη στο συρτάρι του τα λεφτά του κι' ύστερα να μελετήση με την ήσυχία του το χάρτη.

Μόλις άνασκήκωσε όμως το σκέπασμα, έμπηξε μία φωνή φρίκης. Κρύος ιδρώτας μούσκεψε το μέτωπό του. Το μυαλό του σταμά-τησε για μία στιγμή...

'Υστερα ξαναθυμήθηκε καθαρά όλες τις λεπτομέρειες της νύχτας εκείνης, στο έρημο σπίτιάκι της ζούγκλας...

Το δισάκι τού Λόγκαν είχε μείνει ώρα πολλή στο πάτωμα με τις άμέτρητες χαρμάνδες. 'Υστερα, είχε βγάλει μέσα άπ' αυτό το φακέλλο με τα λεφτά και τόν είχε ρίξει μέσ' στην κασε-τίνα, δίχως να τόν άνοίξη...

Στο μεταξύ, λοιπόν, είχαν χωθή στο φακέλλο μερικά άσπρα μυρμήγκια, κι' ο Ντεσπάρ τάχε κλείσει κι' αυτά στην κα-σετίνα, δίχως να τόν άντιληφθί. Είχε κα-ταστρέψει έτσι το θησαυρό του, τις έλ-πίδες του, με τα ίδια του τα χέρια!

'Η κασετίνα δεν περιείχε πιά, παρά με-ρικά άχρηστα τριμμάτα χαρτιού, μία λε-πτή σκόνη και τα πτώματα των μυρμη-γκιών, που είχαν καταβροχθίσει και κατα-στρέψει το χάρτη, το φακέλλο, τα χαρτο-νομίσματα!...

Το δισάκι τού Λόγκαν είχε μείνει ώρα πολλή στο πάτωμα με τις άμέτρητες χαρμάνδες. 'Υστερα, είχε βγάλει μέσα άπ' αυτό το φακέλλο με τα λεφτά και, δί-χως να τόν άνοίξη, τόν πέταξε μέσ' στην κασετίνα. Τήν έκλεισε ύστερα και ξεκι-νησε.

'Εβγαλε άπό την τσέπη του ένα με-γάλο φακέλλο, γεμάτο λεφτά και τόν έδωσε στο μιάδα...

Το δισάκι τού Λόγκαν είχε μείνει ώρα πολλή στο πάτωμα με τις άμέτρητες χαρμάνδες. 'Υστερα, είχε βγάλει μέσα άπ' αυτό το φακέλλο με τα λεφτά και, δί-χως να τόν άνοίξη, τόν πέταξε μέσ' στην κασετίνα. Τήν έκλεισε ύστερα και ξεκι-νησε.

'Εβγαλε άπό την τσέπη του ένα με-γάλο φακέλλο, γεμάτο λεφτά και τόν έδωσε στο μιάδα...

Το δισάκι τού Λόγκαν είχε μείνει ώρα πολλή στο πάτωμα με τις άμέτρητες χαρμάνδες. 'Υστερα, είχε βγάλει μέσα άπ' αυτό το φακέλλο με τα λεφτά και, δί-χως να τόν άνοίξη, τόν πέταξε μέσ' στην κασετίνα. Τήν έκλεισε ύστερα και ξεκι-νησε.

'Εβγαλε άπό την τσέπη του ένα με-γάλο φακέλλο, γεμάτο λεφτά και τόν έδωσε στο μιάδα...

Το δισάκι τού Λόγκαν είχε μείνει ώρα πολλή στο πάτωμα με τις άμέτρητες χαρμάνδες. 'Υστερα, είχε βγάλει μέσα άπ' αυτό το φακέλλο με τα λεφτά και, δί-χως να τόν άνοίξη, τόν πέταξε μέσ' στην κασετίνα. Τήν έκλεισε ύστερα και ξεκι-νησε.

'Εβγαλε άπό την τσέπη του ένα με-γάλο φακέλλο, γεμάτο λεφτά και τόν έδωσε στο μιάδα...

Το δισάκι τού Λόγκαν είχε μείνει ώρα πολλή στο πάτωμα με τις άμέτρητες χαρμάνδες. 'Υστερα, είχε βγάλει μέσα

Η ομορφιά της γυναίκας

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΚΑΠΡΙΤΣΙΑ

ΔΕΝ είναι μόνον οι μεγάλοι εμπνευστοί της μόδας που κανονίζουν τις ιδιοτροπίες της, αλλά και ένας άλλος απουδαιος παράγων: ο καιρός. Οι φετεινές καιρικές συνθήκες είναι τέτοιες που δεν θα φανή βέβαια σε καμία παράξενο αν μιλήσουμε για επανωφόρια, για αδιάβροχα, για ομπρέλλες. Για να μας δίδουν όμως την εντύπωση του καλοκαιριού γίνονται από ανάλαφρα υφάσματα και σε σχέδια που κι' αυτά διαφέρουν από τα χειμωνιάτικα.

Πρώτο τους χαρακτηριστικό είναι η παντελής έλλειψη γιακά και τέ κοντά μανίκια.

Το χρώμα τους συνδυάζεται ως επί το πλείστον με το χρώμα της τουαλέτας ή του φορέματος, αλλά μπορεί και να είναι καμωμένα από ύφασμα σε αντίθετο χρώμα. Μην εκπλαγείτε αν ακούσετε ότι χρησιμοποιείται ακόμη και το οργαντζά και η δαντέλλα για τα ανάλαφρα αυτά επανωφόρια που μάλλον για ομορφιά γίνονται παρά για πρακτικότητα.

Πηλὰς απ' αυτά τα επανωφόρια εκτελούν και προορισμό αδια-

Μοντέλο Σανέλ από «λοκέ» ύφασμα νάιλον, γαρνιρισμένο με κορδέλλα καρρὺ μαύρη και άσπρη. Τὸ φόρεμα είναι άσπρο. Ἡ κορδέλλα γαρνίρει μανίκια, τσέπες και χρῆσιμεύει και γιὰ ζώνη.

δρόχου, άσκέτως αν δεν θὰ τολμούσαμε ν' άφηήσουμε φορώντας τὰ μία άνοιξιάντικη μπόρα.

Άλλὰ άς κυττάζουμε λίγο τις λεπτομέρειες.

Συνήθιζονται πολύ τὰ υφάσματα από άκατέργαστο μετάξι, σὸ φυσικό τους χρώμα που είναι κατ'ιμέτω γκρί-άρζαν και μπέζ άπαλό. Τὰ δικά μας τὰ κουκουλάκια είναι ό,τι πρέπει γι' αὐτά. Τὸ κίτρινο χρώμα με συνδυασμό λευκής φόδρας, ό ταφτάς, σὸ χρώμα της φράουλας, τὰ βαμβάκερά σατέν στίς άπαλές άποχωρώσεις παστέλ.

Τὰ σαντούιγ έχουν κι' αὐτὰ τὴ θέσι τους σὲ χρώμα λευκό και φοδράρισμα από μαύρο σατέν ή ταφτά.

Τὰ έμπριμέ θὰ χρησιμοποιηθοῦν έπίσης γιὰ καλοκαιρινά επανωφοράκια, αλλά θὰ φοριούνται συνήθως με όμοιομορφο φόρεμα. Άλλα ανάλαφρα επανωφοράκια γίνονται από όργαντζέ και στολίζονται με όριζόντιες φαρδιές πιέτες όλοτριγύρα.

Έπειτα έχουμε τὰ λινά και ημίλινα σὲ χρώμα μπλέ ποτιέ με λευκά γαρνιρίσματα. Τὸν πικέ σὲ άπαλούς τόνους και διάφορα άλλα βαμβάκερά έμπριμέ ή μονόχρωμα.

Τέλος γιὰ νὰ συνοδεύουμε τις βροδύνες τουαλέττες μας άς μὴ παραλείψουμε ν' αναφέρουμε και τὴ μουσλίνα με συνδυασμό από τούλι που συμπληρώνουν τις βροδύνες εμφάνισής μας.

Όσο γιὰ τὰ καθαρώς αδιάβροχα, που φοριούνται τὸ καλοκαίρι είναι καμωμένα από άπλή ποπλίνα, που εἰδικῶς γι' αὐτὴ

Ντέ-πιές από λαϊνάζ πολύ λεπτό μπλέ μαρέν. Μία κορδέλλα γκρό-γκραν σὲ χρώμα σιέλ και λευκό όπογραμμίζει τους γοφούς. Ἡ ίδια γαρνιτούρα γαρνίρει τὸ κάτω μέρος τῶν μανικιών.

τὴν περίπτωση γίνεται ντούμπλ φάς σὲ δύο διαφορετικά χρώματα: ρόζ και μπλέ, κίτρινο και πράσινο, πορτοκαλί και μαύρο, μαρόν και κίτρινο κ.ο.κ. Όσοι-κά ή ποπλιν είναι καμωμένη άδιάβροχη και είναι ό,τι άκριβῶς χρειάζεται γιὰ τὸ καλοκαίρι που δεν επιδέχεται βαρύτερο ντύσιμο.

ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ

Και έφ' όσον τὰ καλοκαιρινά αδιάβροχα σύμφωνα με τὴν περιγραφή που κάμαμε μοιάζουν με άνοιξιάντικο καμόγελο κάτω από τὸν γκρίζο οὐρανό, εἶνε φυσικό τὴν ίδια εμφάνισι νὰ έχουν και οι ομπρέλλες μας είτε γιὰ βροχή τις θέλουμε είτε γιὰ τις φαφτερές άκτίδες τοῦ ήλιου. Μοιάζουν με καρωπά λουλούδια που άνοιγουν τὰ πέταλά τους. Έχουν χρώματα εύθυμα γύρω σὸ κίτρινο, τὸ κόκκινο, τὸ πράσινο, τὸ ρόζ, τὸ μπλέ παστέλ. Μερικές παρουσιάζουν ένα συνδυασμό χρωμάτων σὲ ντεγκροντέ άποχωρώσεις, άλλες είναι κάπως σκοτεινότερες και αὐτές προορίζονται γιὰ τὴ βροχή.

Τὰ κερούλια τους είναι μακρὰ και κατεργασμένα, στολίζονται με σμάλτο, με μέταλλο σκαλιστό, με πλαστική ύλη που άπομιμείται τὸ κρύσταλλο. Τὰ σχέδιά τους είναι μπούλ, ένα ή μικρόκλιο ή ένα κεφαλάκι ζώου ή πουλιού.

Υπάρχουν όμως και ομπρέλλες κοντές με κερούλι που καλύπτεται έξ ολοκλήρου με δέρμα.

Μία τελευταία ιδιοτροπία της μόδας πολύ κοκέτικη στολίζει τὰ τελειώματα κάθε φύλλου της ομπρέλλας άχι με μπαλλίτσες, αλλά με μικροσκοπικά άνθκια ή μπουμπουκάκια που προσδίδουν στήν ομπρέλλα κάτι τὸ έξαιρετικά γυναικείο.

Άλλως τε ή καλοκαιρινή ομπρέλλα αὐτὴ άκριβῶς επιδιώκει νὰ είναι τόσο κομψή και χαριτωμένη που νὰ τὴν θεωρή ή κάθε γυναίκα σάν άναπόσπαστο σύντροφό της που συμπληρώνει τὴν ώραία της εμφάνισι και συγκρόνως της θυμίζει παλιές εἰκό-νες τῶν νιανιόδων της.

ΤΑ ΥΦΑΝΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Πρέπει νὰ ξέρετε πῶς ποτέ περισσότερο από έφέτος δεν θὰ μπορήτε νὰ κολακεύσετε ότι άντιπροσωπεύετε τὴν τελευταία λέξι της μόδας φορώντας ένα από τὰ υφάσματα της έλληνικής χειροτεχνίας. Κι' αὐτὸ γιὰτί άπλουστάτα σὸ Παρίσι τὰ υφάσματα τοῦ άργαλειού βρίσκονται σὲ μεγάλη περιωπή.

Προσέχ ή όμως στὰ σχέδια. Ἡ μόδα που μὴς έρχεται από τὸ Παρίσι μὴς προσφέρει μία χαριτωμένη κοῦπ που δίνει άμέσως μία διαφορετική μορφή στήν όλη εμφάνισι.

Ἡ κεντημένη μπάντα τοῦ άργαλειού δεν στολίζει πιά τὴν

Οι καλοκαιρινές ομπρέλλες είναι θαύμα κομψόπτος με τὰ πρωτότυπα κερούλια τους. Τὸ ώραίο τους σχήμα προσδίδει μεγάλη χάρι στή σιλουέττα.

κάτω περιφέρεια της φούστας, αλλά περιβάλλει τους γοφούς και τὴν βλέπουμε νὰ επαναλαμβάνεται γύρω από τὴ μέση και γύρω από τὸ στήθος κάτω άκριβῶς από τὸ μπερὸ άνοιγμα τοῦ λαμποῦ, ενώ τὸ άπάνω μέρος τοῦ κορσάξ έχει σχέδιο ζα-ποναι χωρίς μανίκι με μόνη μία έλαφρεία κλίσι τοῦ ώμου πρὸς τὸν βραχίονα.

Ἡ φούστα γίνεται εύθύνγραμμη με μία βαθειά κουφωτή πιέτα μπροστὰ και τὸ φόρεμα κουμπώνει με μία πᾶτ που άρχίζει από τὸ ντεκολτέ και τελειώνει εκεί που άρχίζει τὸ κέντημα τῶν γοφῶν.

Μία μεγάλη φάθα σὲ σχήμα καπλιν συμπληρώνει τὴν όλη εμφάνισι κι' έτσι σὸ ντύσιμό σας συνδυάζετε παρισινή εμφάνισι και έλληνική τέχνη.

ΠΛΙΣΣΕ «ΕΝΤΕΠΛΙΣΣΑΜΠΛ»

Τὰ πλισσέ της μηχανής βρίσκονται έφέτος στήν ήμερσαία διάταξι. Εἶτε πρόκειται γιὰ όλόκληρες τουαλέτες, είτε πρόκει-ται γιὰ φούστες που συνοδεύονται από μία καζάκα ή φούστες που έχουν γιὰ συμπλήρωμα μία εφαρμοστέ ζακετούλα ή μία ριχτή βέστη, τὰ πλισσέ της μηχανής τὴν συμπληρώνουν με χάρι προσδίδοντα στή σιλουέττα κάτι τὸ ανάλαφρο και τὸ αἰθέ-ριο που είναι τόσο ταιριαστό με τὴ γυναίκα.

Τὰ πλισσέ της μηχανής είναι διαφόρων εἰδῶν και τὸ καθένα έχει τὴ χάρι του. Έχουμε τὰ πολύ λεπτά πλισσέ με τις στενές πιέτες ενὸς έκατοστοῦ, έχουμε τις πλατύτερες πιέτες, τις πιέ-τες που σκαμπιζούν μικρές κουφωτές και τις πιέτες που είναι μία άνάμιξις κουφωτῆς και ίσας πιέτας. Άς μὴ ξεχνούμε και τὰ πλισσέ σολέιν δηλαδὴ τὴν κλῶς φούστα που πλισσάζεται χωρίς οι πιέτες νὰ προσθέτουν κανένα βάρος στους γοφούς ά-φοῦ άρχίζουν άμέσως κάτω απ' αὐτούς. Γιὰ τὰ πλισσέ της μη-χανής κάθε ύφασμα είναι κατάλληλο φθάνει νὰ μὴ ταλακώ-νεται — πράγμα που επιτυγχάνεται πολύ εύκολα σήμερα χάρις στήν εξελιγμένη κατεργασία τῶν υφασμάτων.

Πάντως τὰ εἰδικώτερα υφάσματα είναι τὰ διάφορα κρέπ, τὸ ζερζέ, ό ταφτάς, τὰ σατέν.

ΟΙ ΦΟΥΣΤΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ός τώρα ξέραμε ότι τὸ ένδυμα τοῦ σπιτιοῦ ίδίως όταν βρι-σκόμαστε σὲ στενὸ οικογενειακό κύκλο ή και σὲ στενὸ φιλικό είναι ή ρόμπα, άπλῆ τὰ πρωινά και πιά λουσαπτι γιὰ τις άπο-γευματινές ώρες. Νά όμως που ή μόδα λανσάρει κι' ένα άλλο ντύσιμο χωρίς βέβαια και νὰ άζιώνη νὰ έξοστρακίση τὴ μόδα.

Τὸ νέο αὐτὸ ντύσιμο τοῦ σπιτιοῦ είναι μία μακρὰ φούστα που άφίνει μόλις νὰ φαίνωνται οι μυτίτσες από τις παντού-φλες, που φυσικά είναι κομψές και άμορφες.

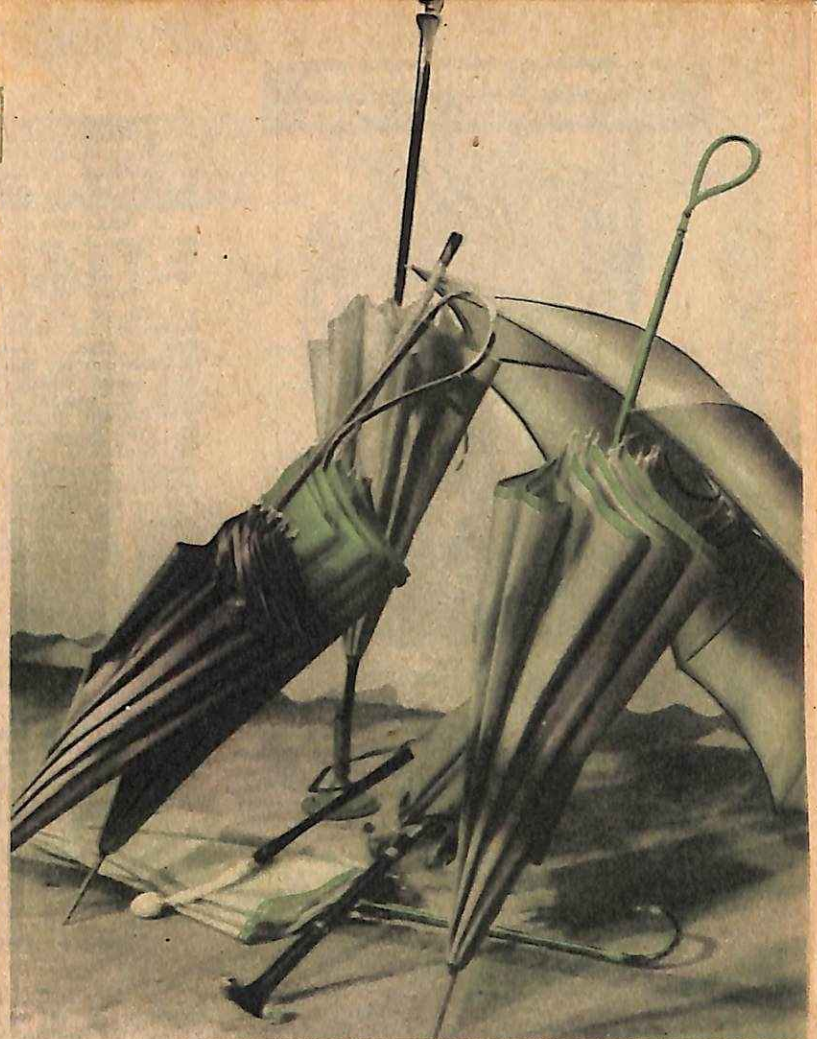
Ἡ σημερινή γυναίκα λέει πῶς έτσι αισθάνεται πιά ντυμένη από όπως αισθάνεται φορώντας ρόμπα και μπορεί κάλλιστα νὰ δεχθῇ κι' ένα φιλικό πρό-σωπο αν όντικαταστήσῃ τις παντούφλες με γόδες τοῦ σπιτιοῦ.

Φόρεμα από ύφασμα βαμβάκερό. Όντο λευκό άνθάκια πράσινα. Τὸ άνοιγμα τοῦ λαμποῦ σὲ σχήμα όβάλ είναι γαρνιρισμένο με κορδέλλα πράσινη που δένεται έμπρός καταλήγοντας σὲ μακρὺς άκρες.

Οι μακρὺς αὐτές φούστες γίνονται πολύ φαρ-δειές. Άλλοτε σκατωέζικες, άλλοτε σταμπάτες με λουλουδία ή πουά, άλλοτε ριγωτές και άλλοτε μο-νόχρωμες. Τὸ ύφασμα που χρησιμοποιείται είναι ά-ναλαγο με τὴν εποχή. Γιὰ τώρα τὰ όμορφα κρε-τόν είναι πολύ κατάλληλα με τὰ ώραία τους λου-λούδια χωρίς νὰ άποκλείωνται όμως και τὰ άνοι-κόχρωμα σκατωέζικα.

Όσο γιὰ τὸ κορσάξ, αὐτὸ τί άλλο μπορεί νὰ εἶ-ναι παρά μία όμορφη μπλούζα με κοντὰ μανίκια ή με χωρίς διόλου μανίκια;

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ

Άν ρίξουμε μία ματιά στις κοπέλλες που βλέ-πομε τριγύρω μας θὰ νομίσουμε πως υπάρχουν δύο μόδες τελείως διάφορες που προσδιορίζουν τὸ ντύσιμό τους.

Εἶναι δύο μόδες που έχουν κηρύξει τὸν πό-λεμο ή μία στήν άλλη και λές και λοζοκυττά-ζονται κάθε φορά που άνταμώνονται.

Ἡ μία συμβουλεύει στίς νέες νὰ έχουν ένα ντύσιμο επιπδευμένο που τις κάνει νὰ μοιά-ζουν με μικρές κυρίες. Θυμίζουν τις μπετόρες τους στήν κάθε λεπτομέρεια. Στὴ άχι κόμωδ φουστίτσα, στήν εφαρμοστέ καζάκα που άγωνί-ζεται νὰ επιδείξῃ... άνυποκτες καμπύλες, σὸ φηλά τακουνάκια, σὸ καπελάκι που ένιστε τις γελοιοποιεί.

Ἡ άλλη μόδα σάν γιὰ αντίδρασι στήν πρώτη τείνει σὸ άλλο άκρον. Περιφρονεί κάθε τί τὸ γυναικείο. Τὸ κτένισμα περιπτέει, τὰ μαλλιά άφίνονται άκτένιστα και άναμαλλισμένα. Τὸ φέ-ρεμα είναι κάθε άλλο παρά άμπετο — γιὰτί νὰ σιδερώνεται άφου θὰ ταλακώσῃ; — Ἡ φούστα είναι περιπτή μόνες, άφου τὸ παντελόνι είναι τόσο πιά βολικό και οὔτε κινδυνεύει νὰ μὴς έ-νοχλῇ σὸ περπάτημα. Τουναντίον μὴς δίνει ένα ύφος άρρενωπό τόσο ταιριαστό με τὴν εποχή που ζούμε. Άνάμεσα όμως οι αὐτές τις δύο όντιθέ-σεις υπάρχει και ή τρίτη μόδα και αὐτὴν πρέπει νὰ προσέξουν οι νεαρές μας άναγνώστριες.

Ἡ μόδα αὐτὴ θέλει τὴ σημερινή νέα περιποιημένη, αλλά άχι επιπδευμένη. Προτιμᾷ γι' αὐτὴν είτε τὴ φαρδειά φούστα, είτε τὴν εύθύνγραμμη που έχει όμως πάντα κάποιο άέρα γιὰ νὰ μὴ άσμευῇ τὸ έλεύθερο περπάτημά της. Προτιμᾷ έπίσης άχι εφαρμοστέ κορ-σάξ, αλλά ριχτές ζακετούλες, βέστες, επανωφοράκια που ταιριάζουν τόσο πιά πολύ με τὰ νεϊάτα της.

Τὰ μαλλιά της δεν τὰ θέλει βέβαια άκτένιστα, ά-φοῦ τὴν θέλει περιποιημένη, αλλά κτενισμένα με χά-ρι και άφέλεια σὰ νὰ μὴ πέραςσε από πάνω τους κτένι. Σημειώστε πως τὰ πολύ κοντὰ μαλλιά ταιριάζουν ή-διαίτερως σὸ νεανικά κεφαλάκια, φθάνει ή φυσιογνω-μία νὰ είναι κατάλληλη γι' αὐτὸ τὸ κτένισμα, γι' αὐ-τὴ τὴν «κούπ».

Όσο γιὰ τὰ τακούνι, πρὸς θεοῦ μὴ χαλάτε οὔτε τὸ περπάτημά σας οὔτε τὴν υγεία σας. Άλλωστε σὸ ση-μείο αὐτὸ ή μόδα συμφωνεί με τους όρθοπαιδικούς και συμβουλεύει επιμόνως τὸ χαμηλὸ τακούνι γιὰ τὸν δρόμο. Άκόμη και γιὰ τὰ βρόδρα δεν άς επιτρέπεται νὰ υπερβαίνετε τὰ τέσσερα έκατοστά τοῦ μέτρου έ-στω και αν οι μαμάδες περνούν κάποτε τὰ άκτὰ έκα-τοστά.

ΣΙΜΕΡΑΔΑ

Φορεματάκι από ύφασμα άσπρο και γκρί σὲ σχέδιο πιέ-ντέ-πούλ. Μία μαύρη βελούδινη κορδέλλα γαρνίρει όρι-ζοντίως τὴ φούστα και έχει πίσω δύο μεγάλα πᾶν.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μικρός Κέδρικ Έρρολ ζούσε με τη μητέρα του στη Νέα Υόρκη. Ο πατέρας του, ο λοχαγός Έρρολ, που είχε πεθάνει, ήταν ο τρίτος γιός ενός πλούσιου Άγγλου αριστοκράτη, του γέρου κόμη του Ντόρινγκτον. Μία ημέρα όμως συνέβη κάτι που άλλαξε τη ζωή του Κέδρικ. Ήταν τότε οκτώ χρόνων. Ο παππούς του έστειλε στη Νέα Υόρκη τη δικηγόρο του κ. Χαζάρια για να τον φέρει στο Λονδίνο. Οι δύο βέιοι του είχαν πεθάνει, ο Κέδρικ, ύστερ' απ' το θάνατο του παππού του, θα γινόταν κόμης του Ντόρινγκτον. Ο Κέδρικ λοιπόν με τη μητέρα του έφθασαν στην Άγγλία κι εγκαταστάθηκαν χωριστά. Ο μικρός λόρδος έμεινε με τον παππού του που τον άγαπησε από την πρώτη στιγμή. Ύστερα όμως από λίγο καιρό η γυναίκα του δευτερότοκου γιού του κόμη, του Μπέντρεϊκ, διακρίθηκε για το γιό της τον τίτλο του λόρδου Φαουντλερού. Στο μεταξύ ο κ. Χάψ νοσταλγούσε τον Κέδρικ και φρόντιζε να γνωρίσει το Ντικ. Έτσι οι δύο φίλοι συναντήθηκαν τακτικά και μιλούσαν για το μικρό λόρδο.

26ον Ο κ. Χάψ άπάντησε ότι ίσως αυτό που του υποδείκνυαν να ήταν ότι του γράφονταν.

Και τότε εκείνος έδωσε στον κ. Χάψ το βιβλίο που είχε τον τίτλο: «Ο πύργος του Λονδίνου». Ο κ. Χάψ το πλήρωσε, το πήρε και το ίδιο βράδυ συναντήθηκε με το Ντικ για να άρχισουν μαζί να το διαβάσουν. Ήταν πραγματικά μια συγκινητική ιστορία που είχε γίνει στα χρόνια της βασιλείας Μαρίας της Αλμοχαράς. Ακούγοντας τις δραματικές περιπέτειες της φοβερής αυτής βασιλίσσας ο κ. Χάψ συγκινήθηκε.

Κι' από την αγωνία της που είχε βγάλει πολλές φορές το μυαλό του για να αποκτήσει τον ιδρώτα που του έσταζε από το μέτωπό του.

— Βλέπεις; φώναξε στο τέλος. Βλέπεις, Ντικ! Έκείνος δεν είναι άσφαλης. Αφού μπορεί μια βασίλισσα με μια λέξη της να κάνει τέτοια πράγματα, πώς μπορεί να ξέρει τι θα συμβεί και σ' εκείνον! Τι να συμβαίνει άραγε αυτή τη στιγμή; Αμφιβάλλω αν ο μικρός μας φίλος είναι ήσυχος εκεί κάτω. Όταν βασίλει μια τέτοια γυναίκα, κανείς δεν είναι άσφαλης!

— Βέβαια... βλέπετε όμως κ. Χάψ, είπε ο Ντικ, που κι' αυτός άνοιχτοσε, ότι η γυναίκα που ήταν τότε βασίλισσα της Άγγλιας, δεν είναι η ίδια με τη σημερινή... Αυτή τη λένε Βικτωρία, ενώ την άλλη τη λένε Μαρία... Μαί, αλήθεια, είπε ο κ. Χάψ, ακουίζοντας πάλι τον ιδρώτα του. Οι έφημερίδες σήμερα δεν γράφουν ούτε για βασανιστήρια, ούτε για πτώση, ούτε για θάνατο, ούτε για βιβλίο, ούτε για αυτό, έγω την ίδια, ότι δεν μπορεί να είναι κανείς άσφαλης με ανθρώπους που... δεν γοργάζουν την 4η Ιουλίου!

Ο κ. Χάψ, με το διάβασμα αυτού του βιβλίου, βασανίστηκε πολλές ημέρες. Δεν θα ήσυχάζε αν δεν έγραψε ένα γράμμα στο Κέδρικ. Ο μικρός λόρδος, μάλιστα, είχε στείλει, τον ίδιο σχεδόν καιρό, ένα γράμμα και στον Ντικ.

Φαντασθήτε, λοιπόν, τη χαρά που πήραν ο κ. Χάψ κι' ο Ντικ! Κάθε βράδυ που συναντιόντουσαν, αναμνησκόνταν τα ίδια και τα ίδια, για το μικρό τους φίλο. Ήμέρες ολόκληρες πέρασαν, που έκαναν ολόκληρα σχέδια πως και τι θα το άπαντούσαν. Κι' όταν έγραψαν τις άπαντήσεις τους, τις διάβασαν τόσες πολλές φορές, όσες φο-

ρές διάβασαν και τα γράμματα του Κέδρικ. Η άλληλογραφία ήταν βαρειά για το Ντικ. Δεν είχε άνατρη άπως έπρεπε και όλες του οι γνώσεις περιορίζονταν σε πολύ λίγα πράγματα, που κατ'όρθωσιν να τα μάθει πηγαίνοντας με τον Μπέν σε μια νυχτερινή σχολή. Ο Ντικ σιγά-σιγά, με τη φίλια που είχε άποκτήσει με τον κ. Χάψ, άρχισε να του μιλάει για τη ζωή του και για το μεγάλο του άδελφό, το Μπέν.

— Ύστερ' από λίγον καιρό, άφού άρχισα κι' έγω να κερδίζω λίγα χρήματα, κάνοντας θελήματα και πουλάοντας έφημερίδες, έλεγε στον κ. Χάψ, ο Μπέν παντοεύτηκε. Πήρε μια γυναίκα που την έλεγαν Μίνκι. Αυτή ήταν μια πολύ κακιά γυναίκα, σωστή άφροσύνη. Έσχιζε κι' έσπαζε, όταν την έπιανε ο θυμός, ό,τι έβρισκε μπροστά της. Άλλά και τότε δεν ήταν άμωμήνη; Έλεγε κι' ένα παιδί που της έμοιαζε. Όλη την ημέρα έλειπε και φώναζε. Μία μέρα, η τρομερή αυτή γυναίκα μου πέταξε ένα πιάτο στο κεφάλι. Έγω όμως έσχιψα και το πιάτο, αντί να χτυπήσει έμένα, χτύπησε το παιδί της. Ο γιατρός είπε, ότι θα το έμενε το σημάδι στο στήνι σ' όλη του τη ζωή! Έπειτα, κάθε μέρα, γκρίνιαζε το Μπέν, γιατί δεν κέρδιζε πολλά λεφτά. Από τα πολλά, βαρέθηκε ο άδερφός μου, παράτησε το σπίτι του και πήγε στην Καλιφόρνια, για να γίνει έπιστάτης σ' ένα γήμα.

Ύστερα από μια βδομάδα, έμαθα, ότι εί-χε φύγει κι' αυτή. Μια γειτόνισσα μου είπε, ότι μια κυρία που πήγαινε στην Άγγλια, την πήρε για παιδαγωγό. Από τότε, δεν άκουσα τίποτα ούτε για τη νύφη μου, ούτε για το Μπέν. Η Μίνκι ήταν πολύ άρτια γυναίκα, όταν μάλιστα δεν άφριε και ήταν στα καλά της. Είχε μεγάλα μάτια και μαλλιά μαύρα μακριά ως τα γόνατα. Τα έκανε μια πλεξούδα χοντρή σαν το μπρόστο μου και τα γυρίζε δύο φορές γύρω-γύρω στο κεφάλι της. Μαί, ήταν άμορφη γυναίκα, άλλά αυτό δεν θα πει, ότι έκανε καλά να την πάρη ο Μπέν.

Και γιατί να παντρευτεί; Έλεγε ο κ. Χάψ, στο τέλος κάθε συζητήσεως, που το έκανε ο Ντικ για τον Μπέν. Έγω τούλάχι-στον ποτέ δεν μπόρεσα να καταλάβω τί καλό βγαίνει από τη γυναίκα και την παντρεία!

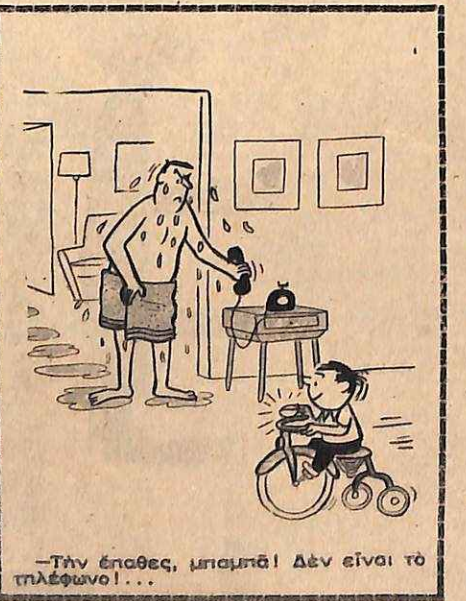
Ο Ντικ κι' ο κ. Χάψ κουδένταζαν ένα βράδυ μπροστά στο μπαζούκι. Ο κ. Χάψ, άφού γέμισε την πίπα του, μήκη στο μαγαζι του για να την άναψη. Μόλις όμως άναψε το σπιτό, είδε κατάπληκτος, πάνω στο ταμείο του, ένα γράμμα, που θα το άφρισε εκεί χωρίς άλλο ο ταχυδρόμος, χωρίς να τον πάρη είδηση.

Το πήρε στα χέρια, το κύταξε με προσ-σχική και είπε:

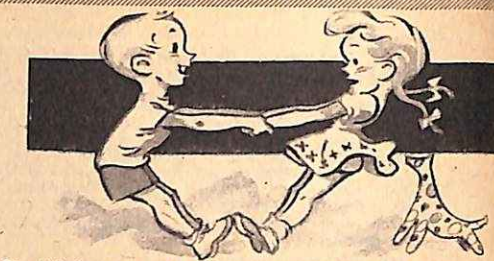
— Είναι άσφαλης από Έκείνον! Κι' άφροντας την πίπα του, γύρισε στο κάθισμά του άρκετα συγκινημένος. Έβγαλε από την τσέπη ένα μικρό μαχαίράκι κι' έσχιζε το φάκελλο.

— Τι να μου γράφη, άρα γε; είπε ενώ ξε-δίπλωνε το γράμμα.

Και διάβασε τα εξής: «Από το μέγαρο του Ντόρινγκτον. Άγαπητέ μου κ. Χάψ, Σοβ γράφω κάτι πολύ παράξενο, που άμα το μάθεις, θα μείνεις κατάπληκτος! Λάθος έγινε. Δεν είμαι λόρδος κι' ούτε θα γίνω κό-μης. Είναι εδώ μια γυναίκα, που παντρεύ-τηκε το θείο μου Μπέντρεϊκ, το θείο μου που πέ-θανε. Κι' αυτή η γυναίκα έχει ένα μικρό παι-

—Την έπαθες, μπαμπά! Δεν είναι το πιάτωνα!

δί. Αυτός είναι ο λόρδος Φαουντλερού, έπειδή έδω στην Άγγλια, το παιδί του μεγαλύτερου γιού, γίνεται κόμης, άμα πεθάνη ο πα-τέρας του κι' ο παππούς του. Ο παππούς μου, που είναι και δικός του παππούς, δεν πέθανε. Άλλά ο θείος μου ο Μπέντρεϊκ πέθανε και το παιδί του είναι τώρα λόρδος Φαουντλερού. Έγω δεν είμαι πιά. Έπειδή ο παππός μου ήταν ο τελευταίος γιός του παππού μου. Έ-τσι το όνομά μου είναι τώρα άλλως Κέδρικ Έρρολ, άπως και τον καιρό που ήμου στην Νέα Υόρκη. Στην άρχη ήμου ότι, άφού δεν είμαι λόρδος, έπρεπε να δώσω στο άλλο παιδί τα παιχνίδια μου, το άμαξάκι μου, το άλο-γάκι μου. Άλλά ο παππούς μου μου είπε, ότι μπορώ να τα κρατήσω. Ο παππούς μου λυ-πήθηκε πολύ και μου φαίνεται, ότι δεν άγα-πάει τη γυναίκα, δηλαδή τη μητέρα του άλλου παιδιού. Ίσως νομίζει ότι η μητέρα μου κι' έγω είμαστε πολύ άσροσθημένοι που δεν θα γίνω κόμης. Η αλήθεια είναι, ότι ήθελα να είμαι τώρα πάλι πολύ άπλο, άπως θα τις άλ-λας κι' έσύ, έμια βέβαια, άφού μάθεις, ότι μπορεί κανείς να είναι και κόμης, άλλά και καλός άνθρωπος. Πρώτα γιατί άγαπάω το άρκαίο αυτό μέγαρο και όλους τους άδερφούς που άβρίσκονται εδώ μέσα. Έπειτα, όταν είναι νέος πλούσιος, μπορεί να κάνει ένα σωρό πράγματα. Άλλά τώρα δεν θα είμαι πιά πλούσιος, άφού ούτε ο πατέρας μου ήταν πλούσιος, κι' ούτε έγω βέβαια. Πρέπει, λοι-πόν, να μάθω να εργάζομαι, ώστε να μη στε-ρήθω τίποτα η μητέρα μου. Παρακάλεσα τον Ουίλκινς να με μάθη πως να περιποιούμαι άλλα. Μπορεί καμιά φορά να γίνω ίππο-κόμος ή άμαξάς. Η κυρία, η μητέρα του άλ-λου παιδιού, ήρθε χτες στο μέγαρο του παπ-πού μαζί με το γιό της. Ο παππούς μου κι' ο δικηγόρος του ο κ. Χαζάρια, κουδέντα-σαν μαζί της. Μου φαίνεται ότι ήταν θυμω-μένη. Μιλούσε πολύ δυνατά. Άλλά κι' ο παπ-πούς μου ήταν χειρότερος απ' αυτήν. Ποτέ μου δεν είδα έτσι άφροντα και παρακαλώ το Θεό να μην τον κάνει αυτό και πέση άρ-ρωστος.

Όλα αυτά τα γράφα σε σένα και στο Ντικ, γιατί έξέρω ότι σ'αξ άδιαφέρουν. Ο πα-ππούς σου, φίλος Κέδρικ Έρρολ και όχι πιά λόρδος Φαουντλερού. Ο κ. Χάψ, τόσο συγκινήθηκε με το γράμ-μα, που παρ' όλίγον να πέση κάτω από την καρέκλα του. Το γράμμα όμως τούπεσε από τα χέρια, άπως και το μαχαίράκι κι' ο φάκελλος, δεν τον είδα έτσι άφροντα και παρακαλώ το Θεό να μην τον κάνει αυτό και πέση άρ-ρωστος.

Όλα αυτά τα γράφα σε σένα και στο Ντικ, γιατί έξέρω ότι σ'αξ άδιαφέρουν. Ο πα-ππούς σου, φίλος Κέδρικ Έρρολ και όχι πιά λόρδος Φαουντλερού. Ο κ. Χάψ, τόσο συγκινήθηκε με το γράμ-μα, που παρ' όλίγον να πέση κάτω από την καρέκλα του. Το γράμμα όμως τούπεσε από τα χέρια, άπως και το μαχαίράκι κι' ο φάκελλος, δεν τον είδα έτσι άφροντα και παρακαλώ το Θεό να μην τον κάνει αυτό και πέση άρ-ρωστος.

Όλα αυτά τα γράφα σε σένα και στο Ντικ, γιατί έξέρω ότι σ'αξ άδιαφέρουν. Ο πα-ππούς σου, φίλος Κέδρικ Έρρολ και όχι πιά λόρδος Φαουντλερού. Ο κ. Χάψ, τόσο συγκινήθηκε με το γράμ-μα, που παρ' όλίγον να πέση κάτω από την καρέκλα του. Το γράμμα όμως τούπεσε από τα χέρια, άπως και το μαχαίράκι κι' ο φάκελλος, δεν τον είδα έτσι άφροντα και παρακαλώ το Θεό να μην τον κάνει αυτό και πέση άρ-ρωστος.

Όλα αυτά τα γράφα σε σένα και στο Ντικ, γιατί έξέρω ότι σ'αξ άδιαφέρουν. Ο πα-ππούς σου, φίλος Κέδρικ Έρρολ και όχι πιά λόρδος Φαουντλερού. Ο κ. Χάψ, τόσο συγκινήθηκε με το γράμ-μα, που παρ' όλίγον να πέση κάτω από την καρέκλα του. Το γράμμα όμως τούπεσε από τα χέρια, άπως και το μαχαίράκι κι' ο φάκελλος, δεν τον είδα έτσι άφροντα και παρακαλώ το Θεό να μην τον κάνει αυτό και πέση άρ-ρωστος.

Όλα αυτά τα γράφα σε σένα και στο Ντικ, γιατί έξέρω ότι σ'αξ άδιαφέρουν. Ο πα-ππούς σου, φίλος Κέδρικ Έρρολ και όχι πιά λόρδος Φαουντλερού. Ο κ. Χάψ, τόσο συγκινήθηκε με το γράμ-μα, που παρ' όλίγον να πέση κάτω από την καρέκλα του. Το γράμμα όμως τούπεσε από τα χέρια, άπως και το μαχαίράκι κι' ο φάκελλος, δεν τον είδα έτσι άφροντα και παρακαλώ το Θεό να μην τον κάνει αυτό και πέση άρ-ρωστος.

Όλα αυτά τα γράφα σε σένα και στο Ντικ, γιατί έξέρω ότι σ'αξ άδιαφέρουν. Ο πα-ππούς σου, φίλος Κέδρικ Έρρολ και όχι πιά λόρδος Φαουντλερού. Ο κ. Χάψ, τόσο συγκινήθηκε με το γράμ-μα, που παρ' όλίγον να πέση κάτω από την καρέκλα του. Το γράμμα όμως τούπεσε από τα χέρια, άπως και το μαχαίράκι κι' ο φάκελλος, δεν τον είδα έτσι άφροντα και παρακαλώ το Θεό να μην τον κάνει αυτό και πέση άρ-ρωστος.

Όλα αυτά τα γράφα σε σένα και στο Ντικ, γιατί έξέρω ότι σ'αξ άδιαφέρουν. Ο πα-ππούς σου, φίλος Κέδρικ Έρρολ και όχι πιά λόρδος Φαουντλερού. Ο κ. Χάψ, τόσο συγκινήθηκε με το γράμ-μα, που παρ' όλίγον να πέση κάτω από την καρέκλα του. Το γράμμα όμως τούπεσε από τα χέρια, άπως και το μαχαίράκι κι' ο φάκελλος, δεν τον είδα έτσι άφροντα και παρακαλώ το Θεό να μην τον κάνει αυτό και πέση άρ-ρωστος.

Όλα αυτά τα γράφα σε σένα και στο Ντικ, γιατί έξέρω ότι σ'αξ άδιαφέρουν. Ο πα-ππούς σου, φίλος Κέδρικ Έρρολ και όχι πιά λόρδος Φαουντλερού. Ο κ. Χάψ, τόσο συγκινήθηκε με το γράμ-μα, που παρ' όλίγον να πέση κάτω από την καρέκλα του. Το γράμμα όμως τούπεσε από τα χέρια, άπως και το μαχαίράκι κι' ο φάκελλος, δεν τον είδα έτσι άφροντα και παρακαλώ το Θεό να μην τον κάνει αυτό και πέση άρ-ρωστος.

Όλα αυτά τα γράφα σε σένα και στο Ντικ, γιατί έξέρω ότι σ'αξ άδιαφέρουν. Ο πα-ππούς σου, φίλος Κέδρικ Έρρολ και όχι πιά λόρδος Φαουντλερού. Ο κ. Χάψ, τόσο συγκινήθηκε με το γράμ-μα, που παρ' όλίγον να πέση κάτω από την καρέκλα του. Το γράμμα όμως τούπεσε από τα χέρια, άπως και το μαχαίράκι κι' ο φάκελλος, δεν τον είδα έτσι άφροντα και παρακαλώ το Θεό να μην τον κάνει αυτό και πέση άρ-ρωστος.

Όλα αυτά τα γράφα σε σένα και στο Ντικ, γιατί έξέρω ότι σ'αξ άδιαφέρουν. Ο πα-ππούς σου, φίλος Κέδρικ Έρρολ και όχι πιά λόρδος Φαουντλερού. Ο κ. Χάψ, τόσο συγκινήθηκε με το γράμ-μα, που παρ' όλίγον να πέση κάτω από την καρέκλα του. Το γράμμα όμως τούπεσε από τα χέρια, άπως και το μαχαίράκι κι' ο φάκελλος, δεν τον είδα έτσι άφροντα και παρακαλώ το Θεό να μην τον κάνει αυτό και πέση άρ-ρωστος.

Όλα αυτά τα γράφα σε σένα και στο Ντικ, γιατί έξέρω ότι σ'αξ άδιαφέρουν. Ο πα-ππούς σου, φίλος Κέδρικ Έρρολ και όχι πιά λόρδος Φαουντλερού. Ο κ. Χάψ, τόσο συγκινήθηκε με το γράμ-μα, που παρ' όλίγον να πέση κάτω από την καρέκλα του. Το γράμμα όμως τούπεσε από τα χέρια, άπως και το μαχαίράκι κι' ο φάκελλος, δεν τον είδα έτσι άφροντα και παρακαλώ το Θεό να μην τον κάνει αυτό και πέση άρ-ρωστος.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Το στοιχείο του δάσους

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας γεωργός με τη μονακριπή θυγατέρα του, μία κόρη άμορφη και άδραση σαν λου-λαδί.

Ο πατέρας όλημερίς πήγαινε στο χω-ράφι κι' η κόρη καθόταν στον άργαλειό και τραγουδώντας άφαινε τα προκιά της. Άρρε άμως καιρός που ο γεωργός νιώ-θοντας να τον βαραινουν τα γεράματα, θέλησε να παντρεύη τη θυγατέρα του. Μόλις τόμαθαν τα παλληκάρια του τό-που, έτρεξαν να ζητήσουν την κοπέλλα για γυναίκα τους.

Ο γεωργός άνάμεσα σ' αυτούς ξεχώ-ρισε έννιά γαμπρούς και τους έδωσε το λόντο του.

Η κοπέλλα, δυο μέρες πριν, κάλεσε τις φίλες της να λουπή κι' να τους κάνει το τραπέζι. Μα την ώρα που αυτή βρισκό-ταν στην κάμαρά της, ο γεωργός έφυγε από το σπίτι και πήρε τα βουνά. Σκέφθηκε πως είχε κάνει μεγάλο λάθος να τάξη την κόρη του σε έννιά γαμπρούς. Έκει λοι-πόν, πούσανε το κεφάλι του πως θα ζευ-πλεκε, είδε ένα κλαδί πεσμένο κατά νης. Ο γεωργός έσκυψε και το άνασάωσε. Τό-τε ένας γέρος με μακρύ πρόσωπο γε-νεια πεταχτηκε μπροστά του και του είπε: —Είμαι το στοιχείο του δέντρου που βό-νησες. Τι θέλεις να σου κάνω για το καλό που μου κάνεις.

Ο γεωργός του είπε το σράκι που τον έτρωγε. Κι' έκείνος του άποκρίθηκε:

—Εύκολο να διορθώ το κακό. Άκούσε όμως τί θα κάνεις; Γύρισε σπίτι σου κι' έτοιμάσε το γάμο. Πάρε και το μπαστούνι αυτό, που είναι καμμένο από ένα κλω-νάρι μου. Να το έχεις πάντα ζωμένο στη μέση σου. Όταν θα γυρίσεις, ψάξε να βρης όκτώ κόκκαλα από διαφορετικά ζώα. Αυτά να τα πάρεις και να τα βάλεις στο ράφι, στην κάμαρά που θα κοιμηθ η κό-ρη σου. Το πρωί να χτυπήσεις την πόρτα της για να ζυγνήση. Πρόσεξε όμως, μά-λις άνοιξη, να μην σκύψης και κυττάξεις μέσα. Ό,τι και να δεις, μην παρανευ-μέας. Τα όκτώ κόκκαλα θα γίνουν κοπέλ-τες, σαν τη δική σου.

Άμέσως ο γέρος κάθηκε κι' ο γεωργός έκανε όπως τούπε το στοιχείο. Κι' όταν χτύπησε την πόρτα, βρήκε μια κοπέλλα, γύλιουσε το χέρι κι' έπειτα προσέπερ-σε. Ύστερα, με τον ίδιο τρόπο βρήκε κι' ο δευτέρη, η τρίτη κι' οι άλλες. Στο τέ-λος έμεινε η κόρη του. Αυτή στάθηκε την κάμαρά με νιράντες από άνθη, φίλνες και χέρι του και πήνε να στολιστή νύφη.

Σε λίγο ήρθαν κι' οι γαμπροί. Πήρε ο καθένας από μια κοπέλλα. Έγιναν τότε γάμοι και χαρές. Κι' άφού έφγαν και γύλιουσαν, κίνησαν να φύγουν. Έτσι, ο γεωργός έμεινε έρημος. Ένα πρωί άποφάσισε να πάν να ιση-τήν κόρη του από τις άλλες.

Στο δρόμο που πήγαινε, συνάντησε έ-να παιδάκι πουλάνα. Γύρω του ο τόπος ήταν γεμάτος λουλούδια.

Γιατί κλαίς, παιδί μου; ρώτησε ο γε-ωργός.

—Πένω και δεν έχω λεφτά ν' αγοράσω ψωμάκι, άποκρίθηκε εκείνο.

Ο γεωργός του έδωσε όσα λεφτά είχε μαζί του.

Χρυσός νάναι ο δρόμος σου, του ά-ποκρίθηκε το παιδί, κι' ό,τι πιάνουν τα χέρια σου λίρες και φλουριά να γίνονται!

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ύστερα το παιδάκι κάθηκε. Ο γε-ωργός συνέχισε το δρόμο του. Ο-που κι' αν στεκόταν, έβλεπε χρυ-σά νομίσματα.

Έτσι πέρασε από την πρώτη ψευτοκόρη του.

—Ε, συμπέθερε, πως τα περνάτε με την κόρη μου; ρώτησε ο γεωργός.

—Όμορφη και καλή είναι, μά έχει με-ρικές φορές κεφάλι βωινό! του άποκρί-θηκαν.

Ο γεωργός κατάλαβε ότι αυτή είχε γί-νει από κόκκαλο βωιδιού.

Κι' άφροντας μερικά χρυσά νομίσμα-τα, τράβηξε για τη δεύτερη.

Ε, συμπέθερε, ρώτησε, πως τα περ-νάτε με την κόρη μου...

—Καλή και υπομονετική είναι, μά έχει και πείσμα γαϊδουρινό!

Ο γεωργός κατάλαβε πως αυτή είχε γίνει από κόκκαλο γαϊδουριού. Έτσι πη-γε στην τρίτη, στην τέταρτη και στις άλ-λες. Για τη μία άκουσε πως γρατζουνί-ζει και κάθεται έλο στο τζάκι. Αυτή ήταν από κόκκαλο γάτας. Για την άλλη έμαθε πως άαγκωνε κάθε ξένο. Αυτή ήταν ά-πό κόκκαλο σκύλου. Στην άλλη που πι-πε του είχαν πως ήταν μαλακιά κι' άκα-κη. Ήταν από κόκκαλο άρνιου. Στην άλ-λη πάλι άκουσε πως δεν τρώει τίποτ' άλ-λο από χόρτα. Αυτή ήταν σίγουρα από κόκκαλο προβάτι.

Για να μην τα πολυλογούμε η έβδομη ήταν φοβιτόρα σαν λαγός κι' η όγδοη περπατών σαν άλογο.

Ο γεωργός άφού άκουσε σε όλες χρυ-σά νομίσματα, πήγε να δει και την κόρη του. Μόλις έφτασε στο σπίτι της, την ά-κουσε να ύφαινε στον άργαλειό και να τραγουδάν.

Έκει ο γαμπρός κι' οι συμπέθεροι δεν ήσαν πως να του πούν τις χάρες και τις καλωσύνες της κόρης του.

Τον κρατάνουν λοιπόν να του κάνουν το τραπέζι. Πλούσια κι' ήπ' όλων των εί-δων τα φαγητά του σερβίριανε.

Μά ο γεωργός, όταν πήγαινε να φάη άρνι, θυμόταν την πασοκόρη που είχε νί-νει από κόκκαλο άρνιου, και δεν το άρ-κίμαζε. Ό,τι κρέας τούδιναν, δεν το έ-βαζε στο στόμα του.

Δεν θα φάω τίποτα, τούς είπε. Ψήστε μου μονάκο λίγο τυρί με άλεύρι και ντο-μάτα.

Κι' άφού έφαγε, άφισε στο τραπέζι τους μερικά χρυσά νομίσματα κι' έφυγε.

Όταν έφτασε στο δάσος όπου είχε βρη το στοιχείο, έβγαλε το μπαστούνι, το έ-

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Η πεταλούδα

Με φτερά ζευγαρωμένα πλουμισμένα χνουδωτά όλη μέρα η πεταλούδα μέσ' στον κήπο μας πετά.

Όμως άδυναλ γυρίζει κι' άσυλλόγηστη πολύ και δεν ξέρει να ύφελται και δεν ξέρει να ύφελ.

Θέλει άνάφλα να ζήση κι' έτσι άνάφλα πεθαίνει κι' από την τραλή ζωή της τίποτα δεν άπομένει.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Χρυσός νάναι ο δρόμος σου, του ά-ποκρίθηκε το παιδί, κι' ό,τι πιάνουν τα χέρια σου λίρες και φλουριά να γίνονται!

Χρυσός νάναι ο δρόμος σου, του ά-ποκρίθηκε το παιδί, κι' ό,τι πιάνουν τα χέρια σου λίρες και φλουριά να γίνονται!

Χρυσός νάναι ο δρόμος σου, του ά-ποκρίθηκε το παιδί, κι' ό,τι πιάνουν τα χέρια σου λίρες και φλουριά να γίνονται!

Χρυσός νάναι ο δρόμος σου, του ά-ποκρίθηκε το παιδί, κι' ό,τι πιάνουν τα χέρια σου λίρες και φλουριά να γίνονται!

Χρυσός νάναι ο δρόμος σου, του ά-ποκρίθηκε το παιδί, κι' ό,τι πιάνουν τα χέρια σου λίρες και φλουριά να γίνονται!

Χρυσός νάναι ο δρόμος σου, του ά-ποκρίθηκε το παιδί, κι' ό,τι πιάνουν τα χέρια σου λίρες και φλουριά να γίνονται!

Χρυσός νάναι ο δρόμος σου, του ά-ποκρίθηκε το παιδί, κι' ό,τι πιάνουν τα χέρια σου λίρες και φλουριά να γίνονται!

Χρυσός νάναι ο δρόμος σου, του ά-ποκρίθηκε το παιδί, κι' ό,τι πιάνουν τα χέρια σου λίρες και φλουριά να γίνονται!

Χρυσός νάναι ο δρόμος σου, του ά-ποκρίθηκε το παιδί, κι' ό,τι πιάνουν τα χέρια σου λίρες και φλουριά να γίνονται!

Χρυσός νάναι ο δρόμος σου, του ά-ποκρίθηκε το παιδί, κι' ό,τι πιάνουν τα χέρια σου λίρες και φλουριά να γίνονται!

Χρυσός νάναι ο δρόμος σου, του ά-ποκρίθηκε το παιδί, κι' ό,τι πιάνουν τα χέρια σου λίρες και φλουριά να γίνονται!

μπε σε γή κι' έπεσε να κοιμηθ δίπλα του. Ύστερα όμως από λίγη ώρα ο γε-ωργός ζυγνήσε. Είπε τότε το μπαστούνι να έχη μεταμορφωθ σ' ένα δέντρο ψηλό και λυγρό, δλο κυμούς και φύλλα. Και ζαφνικά βγήκε από τον κορμό του ένας νέος ψηλός και λυγρός, σωστός λεβέν-της.

—Έγω είμαι, του είπε, το παιδί του δέν-τρου. Η' έστειλε ο παππούς μου να σε ύπηρετώ. Θα σου φέρνω κυνήγι, ψάρια και τρυφόνια κι' ό,τι θέλει η καρδιά σου.

Έτσι δεν θα βάλης στο στόμα σου κρέας από ζωντανό, που να σου θυμίζει τις ά-κτώ παρακόμες σου... Άλλά θέλω, όταν γεννηθ η θυγατέρα σου κορίτσι, να μου το δώσεις για γυναίκα μου. Θα είναι των δέντρων η νεράϊδα...

Ο γεωργός δέχτηκε και με τον καιρό τον έκαμε γαμπρό του. Μα κι' οι άλλες παρακόμες, που έκαναν κορίτσια, τα πάν-τρεψαν με κλωνάρια. Κι' από τότε το δά-σος γέμισε νεράιδες. Κι' οι νεράιδες αυ-τές άφνουν τις παραξένες φωνές που ά-κούγονται τη νύχτα στα δάση, όταν είναι σιωπή και δεν βγαίνει το φεγγάρι.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η λανθασμένη λύση

Ο Τότης είναι το πειρακτήριο της τά-ξεως. Κι' ενώ είναι από τους πρώτους στα μαθήματα, οι άταξίες του άναγκάζουν τους δασκάλους να τον τιμωρούν κάθε λίγο.

— Παιδί μου, Τότη, του λέει μία μέρα πατρικά ένας δάσκαλος. Μοιάζεις με την άγγελάδα, που ενώ κάθεται φρόνιμα και την άρμένουν, μόλις γεμίση γάλα ο κάδος, δι-νει με το πόδι της μια κλωστή και όλα πάντ' του κάκου...

Ο Τότης κοκκινίζει και δεν λέει τίποτα. Σε λίγο, όμως, ο ίδιος δάσκαλος γίνεται έξω φρενών.

— Η λύση στο πρόβλημα της άριθμη-τικής είναι λανθασμένη!... του φωνάζει. Θα είδοποιήσω τον πατέρα σου, ότι τώρα τε-λευταία δεν μελετάς, άπως και πρώτα!...

Μά, κύριε, άπαντά εκείνος δειλά, το πρόβλημα αυτό μου το έλυσε άκριδός ο πατέρας μου ο ίδιος!

Ο δάσκαλος δεν βρίσκει τίποτα να πη. Και τότε ο Τότης, χαμογελώντας πονηρά, σηκώνεται από τη θέση του και λέει:

— Λοιπόν, κύριε, να είδοποιήσω νάρθη ο... παππούς μου;...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

Χιούμφορ

Ο γιος μίας μεγάλης ήσοποιού πήγε για πρώτη φορά σχολείο.

— Που σε βάλανε να καθήσης; τον ρωτάει η μητέρα του.

Η Μεγάλη Ίερα ΤΟΥ ΒΟΥΝΤΟΥ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η φουρτούνα λυσσομανούσε. Τα θεώρατα κύματα δέριανε αλύπητα τον Γιάν Κέλμαρ, που κατάφερε ωστόσο ν' αντισταθί στην όρμη τους και ν' αμύνεται... Αυτός μονάχα είχε γλυτώσει, απ' όλκληρο το πλήρωμα της μεγάλης δονέζικης σκούνας «Ντάου», που είχε βουλιάξει πριν από μία ώρα. Ένα χοντρό ξύλο τον βοήθησε ν' κρατηθεί στην επιφάνεια.

Μά η θέσι του ήταν απελπιστική. Το βαθύ σκοτάδι, η άγρια φουρτούνα, ο λυσσομανώνας άνεμος — όλα συνέθεταν μια εικόνα αληθινής Κολάσεως και δεν του άφηναν καμιά, ούτε την παραμικρή ελπίδα σωτηρίας!

Ήταν ολότελα εξαντλημένος. Τα μουδιασμένα δάχτυλά του δεν μπορούσαν πιά ν' αμύνουν το χοντρό ξύλο... Μά ν' αμύνει, ξαφνικά, μέσα στο βουή της τρικυμίας, άκουσε το χαρακτηριστικό εκείνο παφλασμό που κάνουν τα κύματα χτυπώντας σ' ένα ακρογολιά! Ξαναδρόμει άμέσως το ήθικό του, συγκέντρωσε τις τελευταίες του δυνάμεις και συνέχισε την πάλη.

Σε λίγο, ένοιωσε ν' αγγίζουν τα πόδια του σ' ένα άμυδρό βυθό. Κατάφερε ακόμα ν' αμύνει απ' τη θάλασσα, σωριάστηκε χάμω κι' έχασε τις αισθήσεις του...

Όταν συνήλθε, είχε πιά ξημερώσει. Βρισκότανε ξεπλωμένος σ' ένα στρώμα από ξερόφυλλα, μέσα σ' ένα καλύβα. Καί, σκυμμένη πάνω του, του χαμογελούσε η όμορφοτερη κοπέλλα που είχε δει ποτέ στη ζωή του!

Μήπως ήταν όνειρο, όπτασια;... Μά όχι. Το υπέροχο εκείνο πλάσμα του μίλησε, ενώ συγχρόνως του χάιδευε απαλά το μέτωπο.

— Είσαι καλύτερα τώρα, «τουάν»; Τον ρώτησε μ' ασημένια φωνή. Ο Γιάν πείσθηκε πως είχε ν' κάνει με μια αληθινή, ζωντανή γυναίκα.

Φύγη κρυφά απ' την πατρίδα της, τη Χαϊτή. Οι γονείς της είχαν σκοτώσει εκεί, σ' εμάς επανάστασι.

Με το ίδιο πλοίο δραπέτευσε ο Σολούκ και μερικοί άλλοι νεγροί. Ύστερ' από πολλές ταλαιπωρίες, καταλήξανε όλοι στη Μπόρνεο, στο χωριό Λαμπούνα.

Εκεί, ο Σολούκ κατάφερε σιγά-σιγά ν' αποζημιώσει τους ιθαγενείς στην ειδωλολατρική θρησκεία του «Βουντουισμού» και χρίσθηκε μονάχος του «άρχιερέως».

Πραγματικά, αυτός κι' οι σύντροφοί του είχαν φύγει απ' τη Χαϊτή, όχι εξ αιτίας της επανάστασης, αλλά γιατί τους καταδίωξαν οι αρχές, επειδή λάβαιναν μέρος στις άγριες και απαγορευμένες τελετές του «Βουντουισμού».

Η Ζέττα ήταν τότε δεκαεφτά χρονών μονάχα. Ο Σολούκ την υποχρέωσε ν' άσπασε κι' αυτή την ίδια θρησκεία και ν' γίνει η Μεγάλη Ίερα του Βουντού.

Όταν ο Γιάν την εξώρρισε να φύγει μαζί του, του ωμολόγησε ότι δεν τολμούσε. Φοβότανε τον τρομερό Σολούκ και την εκδίκησή του...

Πέρασαν μερικές μέρες. Ύστερα, μια νύχτα που ο Γιάν δεν είχε ύπνο και περιπλανήθηκε στην τύχη μέσ' στη ζούγκλα, βρήκε μπροστά του ένα μικρό ξύλινο ναό.

Άκουσε απ' το έσωτερικό του ένα παράξενο ήχο. Πλησίασε τότε, με κάθε προφύλαξη, κ' έβλεπε από μια χαραμάδα... κι' είδε ένα θέαμα που τον έκανε ν' ανατριχιάσει.

Μέσα στο μισοσκοτεινό ναό, κάμποσοι ιθαγενείς, μ' αλλόκοτες και παράξενες μεταμφιέσεις, ψέλνανε ένα άγρο και μονότονο σκοπό. Κοντά στο βωμό, στεκόταν ο Σολούκ, με σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος. Κι' η Ζέττα, ντυμένη με το καλύτερο φόρεμά της, χόρευε ένα θρησκευτικό χορό, σφίγγοντας στο χέρι της ένα μακρύ μαχαίρι.

Σε λίγα λεπτά, τρεις γυναίκες ιθαγενείς, πλησίασαν στο βωμό, κρατώντας ένα μεγάλο πανέρι. Η Ζέττα τ' άνοιξε κι' έβγαλε απ' αυτό ένα κατσικάκι — το σύμβολο της λατρείας του «Βουντού». Το μαχαίρι της άστραψε και χάθηκε στο λαϊμό του άτυχου ζώου, πνιγόντας το ύστατο βέλυσμά του...

Ο Γιάν δεν μπορούσε πιά ν' αντέξει σ' αυτό το θέαμα. Κι' απομακρύνθηκε, γκαρμένος απ' τη φρίκη.

Πέρασε άλλη μια βδομάδα. Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Σολούκ έριχνε ματιές άγριου μίσους στον ξένο. Ύστερα δήλωσε στον ξένο.

— Διάλεξε! τής είπε τότε απειλητικά ο Σολούκ. Ή έσυρ' η αύρος! Ο ένας απ' τους δυο σας θάνατο, στη μεγάλη γιορτή μας που πλησιάζει!

Διάταξε ύστερα ν' αμύνουν και τους δυο σ' εμάς χωριστές καλύβες και ν' αμύνουν φυλάει άγρυπνα.

Μερικές νύχτες αργότερα, οι ιθαγενείς πήραν απ' τη φυλακή το Γιάν και τον ώδηγησαν στο ναό. Εκεί ξαναείδε τη Ζέττα, έτοιμη γιά τη θυσία.

Σκέφθηκε πως είχε φτάσει το τέλος του και πως θάβρισκε το θάνατο απ' το χέρι της κοπέλλας που αγαπούσε!

Έπειτα απ' τους ψαλμούς και τις άλλες παράξενες τελετές, έφτασε η στιγμή της θυσίας. Ξαφνικά, όμως, έγινε κάτι που δεν το περίμενε κανείς: Γρήγορα σαν άστραπη, η Ζέττα χτύπησε με το μαχαίρι της το Σολούκ! Συγχρόνως έσβυσε τα λίγα φώτα που καίγανε πάνω στο βωμό...

Μέσα στο σκοτάδι και στην τρομερή όχλοδοή που έπακολούθησε, ο Γιάν ένοιωσε ν' αμύνει, ν' αμύνει, ν' αμύνει... κι' έχασε τις αισθήσεις του!

Όταν συνήλθε, βρισκότανε στον Ίκεανό, μονάχος μέσα σ' ένα μονόβυλο. Ένα σημείωμα ήταν δεμένο στο ένα του χέρι. Τό πήρε και διάβασε:

«Συχώρησέ με, «τουάν». Δεν μπορούσα ν' αντισταθίσω σου. Ο Γιάν άδύνατο ν' αντισταθίσω ποτέ. Έχασέ με. Ζέττα».

Την άλλη μέρα, ένα περαστικό πλοίο περιμάζεψε το Γιάν. Ποτέ δεν έμαθε τί άπόγινε η πεντάμορφη Ζέττα.

ΑΛΑΝ ΚΕΝΤ

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό του Τζέιμς Τσέιζ

Ο τρελλός ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο «Νηγκλς» αναθέτει σ' ένα γνωστό του ιδιωτικό ντετεκτίβ, τον «Έντ Λέον», το γραφείο του άδελφού του, γιά ν' αμύνει ν' ανακαλύψει το δολοφόνο του και ν' αμύνει την τιμωρήσή μόνος του. Στο μεταξύ, η Τζούλι συναντάει κρυφά το Χάρρυ, τον υπάλληλο του «Νηγκλς», με τον όποιον έχει έρωτικές σχέσεις. Εκείνος τη λατρεύει και της προτείνει ν' αμύνει μαζί. Άλλ' η Τζούλι αρνείται, γιάτί δεν μπορεί ν' αμύνει την πλούσια ζωή που της προσφέρει ο «Νηγκλς» — παρ' όλο τον κίνδυνο ν' αμύνει τις σχέσεις τους. Όμολογεί έξ άλλου στο Χάρρυ ότι ο Ρού είχε ανακαλύψει το δολοφόνο της, ότι της έπαιρνε λεφτά, γιά ν' αμύνει την φανερώνση στον Νικ «Νηγκλς». Τώρα που πέθανε ο Ρού, η Τζούλι θεωρεί πιά άσφαλισμένο τον εαυτό της. Κι' όμως κάποιος ξέρει ακόμα τα κρυφά ραντεβού της και την παρακολουθεί: Είναι ο άνθρωπος με το καφέ κοστούμι, ο ίδιος που δολοφόνησε τη Μαίρη Σέβιτ. Ο «Έντ Λέον» αρχίζει τις έρευνές του. Ανακαλύπτει πρώτα ένα μικρόφωνο, που έχει εγκαταστήσει κάποιος μέσ' στο γραφείο του Ρού. Ύστερα μαθαίνει απ' το Ρού, το θυρώρο του κτιρίου, κάθε δεχότανε πολλούς πελάτες κάθε μέρα, κι' ότι το βράδυ του θανάτου του ανέδιναν στο πάτωμα νάτου τον άνεμο του μιάς δ' που ήταν το γραφείο του μιάς μορφή γυναίκα κι' ένας νέος άντρας με καφέ κοστούμι.

Μπορεί ποτέ ν' αμύνει, μπροστά στην πόρτα ενός γειτονικού μαγαζιού. Ο άγνωστος φάνηκε σ' εμάς λίγο κι' απομακρύνθηκε με σурτά βήματα. Ο Λέον τον παρακολούθησε, φροντίζοντας ν' αμύνει γρήγορα στην είσοδο ενός

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο.

Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

είπε ο άνθρωπάκος, με μια έκφραση άγωνίας, στα κουρασμένα και κοκκινισμένα μάτια του. «Ήθελα τον ίδιο τον κ. «Νηγκλς», γιά κάποιον προσωπικό ζήτημα. Σας ευχαριστώ πάντως...»

Στράφηκε και προχώρησε γρήγορα προς τη σκάλα. Ο Λέον θέλησε ν' αμύνει τον σταμάτημα, αλλά θυμήθηκε ξαφνικά πώς ύπρχε κρυμμένο στο γραφείο του ένα μικρόφωνο. Ήταν προτιμώτερο λοιπόν ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

Μπήκε γρήγορα στο άσανσέρ και κατέβηκε στο ισόγειο. Όταν έφτασε στο χόλλο, άκουσε τον επισκέπτη ν' κατεβαίνει τη σκάλα, δίχως ν' αμύνει μίληση με κανένα εκεί μέσα.

ύστερα ξανάπεσε στο κάθισμά του. Με την κίνησή αυτή, λίγο έλειψε ν' αναποδογυρίσει το φλυτζάνι με τον καφέ του.

— Μην ταραξέστε έτσι, του είπε ο Λέον χαμογελώντας. Δεν θ' αμύνει σ' εμάς!

Φώναξε τη σερβιτόρα και παράγγειλε κι' αυτός ένα καφέ. Αφού του τον έφερε, ο Λέον ρώτησε τον άντικρυνό του:

— Λοιπόν, γιάτί θέλατε ν' αμύνει τον κ. «Νηγκλς»;

— Εκείνος έβρεξε με τη γλώσσα του τα στεγνωμένα χείλη του.

— Δεν έχετε κανένα δικαίωμα ν' αμύνει παρακολούθησι, «άντηνε με επιθετικό τόνο. Έχω με κάποιον προσωπική υπόθεσι, ο κ. «Νηγκλς» κι' εγώ. Δεν είναι δουλειά δική σας...

— Απεναντίας, είναι! Έγώ διευθύνω τώρα το πρακτορείο του. Δεν ύπρχει πιά ο «Νηγκλς».

— Ο άγνωστος κύτταζε με προσοχή το Λέον.

— Δεν τ' έρενα... ψιθύρισε. Πάντως, δεν έχω ν' αμύνει πώ τίποτα.

— Έγώ όμως έχω, άπάντησε εκείνος άνακατεύοντας τον καφέ του. Έγώ είμαι τώρα το άφεντικό. Έμπρός, πείτε μου περί τίνος πρόκειται.

— Όστε έσείς θ' αμύνει στο έξης τα λεφτά;

— Ποσες φορές πρέπει ν' αμύνει το πώ; πρόφερε ξερα ο Λέον.

— Μά πού είναι ο κ. «Νηγκλς»;

— Έφυγε γιά άλλο καλύτερο κλίμα... Λοιπόν, θ' αμύνει κανόνισουμε τώρα οι δυο μας, ή πρέπει ν' αμύνει θιώσω;

— Όχι, όχι! Βιάστηκε ν' άπάντησε ο άγνωστος. Δεν ή ξερα...

— Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα βρώμικο φακέλλο και τον έδωσε στο Λέον.

— Τώρα πρέπει ν' αμύνει, πρόσθεσε.

— Μιά στιγμή! τον σταμάτησε ο Λέον.

Πήρε το φακέλλο και διάβασε πάνω:

«Εκ μέρους του Τζέιμς Χεννεσέυ, 10 δολάρια».

— Έσείς είσαστε ο Χεννεσέυ; ρώτησε τον άλλο.

— Εκείνος έγνεψε «ναι» με το κεφάλι.

— Ο Λέον άνοιξε το φακέλλο κι' έβγαλε από μέσα δυο χαρτονομίσματα των 5 δολαρίων. Κύτταζε γιά λίγο το Χεννεσέυ, αμίλητος. Ύστερα τον ρώτησε:

— Τί είν' αυτά τα λεφτά;

— Μιά ώρα, δεν ξερετε;...

— Όσως ν' αμύνει, ίσως όχι... Γιάτί μου τα δίνετε;

— Το πρόστιμο του Χεννεσέυ βραχθηκε από ιδρώτα.

— Δώστε μου πίσω τα λεφτά, είπε με χαμηλή φωνή. Καλά το φαντάσθηκε εγώ πως είσαστε άπατεώνας! Δώστε μου τα πίσω.

— Ο Λέον του έπέστρεψε τα χαρτονομίσματα.

— Ο Λέον του έπέστρεψε τα χαρτονομίσματα.

— Ο Λέον του έπέστρεψε τα χαρτονομίσματα.

— Ο Λέον του έπέστρεψε τα χαρτονομίσματα.

— Ο Λέον του έπέστρεψε τα χαρτονομίσματα.

— Ο Λέον του έπέστρεψε τα χαρτονομίσματα.

— Ο Λέον του έπέστρεψε τα χαρτονομίσματα.

— Ο Λέον του έπέστρεψε τα χαρτονομίσματα.

— Ο Λέον του έπέστρεψε τα χαρτονομίσματα.

— Ο Λέον του έπέστρεψε τα χαρτονομίσματα.

— Ο Λέον του έπέστρεψε τα χαρτονομίσματα.

DR. OETKER

Ασφαλώς!

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΥ

— Μή θυμώσετε, τού είπε συμφορητικά. Δεν μου χρειάζονται τα λεφτά σας. Θέλω μονάχα να μάθω γιατί τού τα δίνετε. — Η άφησε δειχνει πώς δεν είσατε σε θέση να πετάξετε άσκοπα 10 δολάρια.

— Όχι, ασφαλώς, απάντησε ο Χεννεσέυ με πικρία, κυττάζοντας τα δυο χαρτονομίσματα που βρίσκονταν μπροστά του, χωρίς να τ' άγγιξη. Μά δεν θέλω να σας πω τίποτε! Δεν σας ξέρω.

Κι' έκαμε μία κίνηση για να σηκωθεί. Ο Λέον τούδειξε το δελτίο ταυτότητός του.

— Να ποιος είμαι, φίλε μου, τού είπε. Μπορώ να σας βοηθήσω, αν το θέλετε.

— Ας τον μιλήσω! μουρμούρισε μ' άνησυχία ο Χεννεσέυ αφού κύτταξε το δελτίο. «Όχι, ευχαριστώ, δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε για μένα, κύριε. Φεύγω».

— Καθίστε εκεί που είσατε, τον σταμάτησε ο Λέον. Ακούστε: Ο Ήνγκλις πέθανε. Αυτοκτόνησε πριν από τρεις μέρες. Δεν διαβάσατε λοιπόν εφημερίδες;

Ο Χεννεσέυ έσφιξε τις γροθιές του κι' άνοιξε διάπλατα το στόμα του.

— Δεν σας πιστεύω! είπε. — Λυπάμαι πολύ... Όπως δήποτε, τού γράψανε όλες οι εφημερίδες.

Στράφηκε λίγο, στο κάθισμά του, κι' έδειξε κάμποσες εφημερίδες, πάνω σ' ένα τραπέζι.

— Ίσως να βρούμε κάτι σχετικό σ' καμμία απ' αυτές, πρόσθεσε.

Σηκώθηκε, ξεφύλλισε τις εφημερίδες, βρήκε εκείνο τού ζητούσε και τού πήγε στο Χεννεσέυ.

— Εκείνος διάβασε την είδηση, με φανερό παραρηχ. Ύστερα άφισε να πέσει χάμω η εφημερίδα κι' άνάσανε βαθεία. Η άγωνία χάθηκε απ' τη ματιά του, όπως σκοτεινιάζει το φως ενός παραθύρου όταν κλείνει κανείς τις κουρτίνες.

— Πότε πέθανε λοιπόν... είπε σιγανά. Ποτέ δεν θα τού πιστευα...

— Ναί, πέθανε. Και τώρα ακούστε με. Κάνω μία έρευνα για τού θάνατό του. Μπορείτε να με βοηθήσετε και σεις... Πείτε μου, γιατί τού πληρώνετε αυτά τα λεφτά;

Ο Χεννεσέυ δίστασε λίγο. Ύστερα κούνησε τού κεφάλι του κι' απάντησε:

— Αυτό δεν μπορεί να σας ενδιαφέρει, κύριε. Όσο λιγότερο μιλάει κανείς, τόσο τού καλύτερο... Πρέπει να φύγω τώρα.

— Μία στιγμή! τού είπε ξανά ο Λέον. Θέλετε λοιπόν να σας πω στην άστυνομία; Μπορεί να σας κρατήσουν εκεί για μάρτυρα... Καλλίτερα θα κάνατε να μιλήσετε με τη θελούσα σας, και γρήγορα μάάλιστα! Ο Ήνγκλις δολοφονήθηκε.

Ο Χεννεσέυ χλώμιασε και πάλη.

— Μά γράφουνε οι εφημερίδες πώς αυτοκτόνησε, ψιθύρισε.

— Άς γράφουν ό,τι θέλουνε. Εγώ σας λέω πώς δολοφονήθηκε. Γιατί λοιπόν τού δίνετε λεφτά;

— Μ' έξεβίαζε. Έδώ και έντεκα μήνες τούδιναν 10 δολάρια τη βδομάδα. Και θα εξακολουθούσα, αν δεν πέθαινε...

— Τι ήξερε για σας; Ο Χεννεσέυ δίστασε, πριν απαντήσει:

— Κάτι που είχα κάνει ποιν...

από χρόνια. Κάτι σοβαρό... Με φοβόριζε πώς θα τού πη στη γυναίκα μου.

— Έξεβίαζε ο Ήνγκλις και τούς άλλους που τόν επισκέπτονταν στο γραφείο του;

— Υποθέτω. Δεν έμιλησα ποτέ με κανένα απ' αυτούς...

Μά συναντούσα πάντα τούς ίδιους, όταν έρχόμουνα... Άλλωστε, τί άλλο θάκανε να πουνε μ' ένα τέτοιο βρωμιάρη;

— Ξέρατε κανένα απ' αυτούς;

— Ναί, μία γυναίκα που μένει στο δρόμο μου. Την είδα να βγαίνει απ' τού γραφείο τού Ήνγκλις.

— Τ' όνομα κι' η διεύθυνσή της;

— Δεν ξέρω αν πρέπει να σας τού πω... Δεν έχω όρεξη να βρω κανένα μπλά.

— Ησυχάστε. Θέλω μονάχα να ξελεγγώ την ιστορία σας. Πρέπει να μου τού πητε όλα, Χεννεσέυ. Ής εκεί που προχωρήσατε, δεν μπορείτε πιά να σταματήσετε.

— Δεν θέλω! διαμαρτυρήθηκε ο Χεννεσέυ. Δεν θέλω να τού περισσώτερα!

— Δεν μπορείτε, ξανάπε ήρεμα ο Λέον. Ο Ήνγκλις δολοφονήθηκε. Έσείς είχατε σοβαρό λόγο να τόν σκοτώσετε...

Η σ' μένα λοιπόν θα μιλήσετε, ή στην άστυνομία. Διαλέξτε!

Ο άλλος σκούπισε τού ιδρωμένο πρόσωπό του.

— Λέγετε Μαίη Μίτσελ, απάντησε. Μένει στο 23 Α της Ήστερν Στρήτ.

— Έτσι μπράβο! Πείτε μου τώρα, πώς ο Ήνγκλις ήρθε σ' επαφή μαζί σας;

— Μ' επισκέφθηκε κάποιος, στο μαγαζί μου. Μου είπε πώς ήξερε τι είχα κάνει άλλοτε και πώς θα τάλεγε στη γυναίκα μου, αν δεν πληρώνα 10 δολάρια τη βδομάδα. Μου είπε άκομα να πηγαίνω τα λεφτά κάθε Τρίτη στο Πρακτορείο Α-

στραπή. Έτσι κι' έκανα...

— Δεν ήταν ο Ήνγκλις, αὐτός ο κάποιος;

— Όχι. Μά έπαιρνε τα λεφτά ο Ήνγκλις. Αυτός πρέπει να τάν τ' άφεντικό, κι' ο άλλος όργανό του.

— Μπορείτε να μου περιγράψετε τόν άλλο;

— Ήταν ψηλός, με άσχημη φάτσα. Είχε ένα μακρύ σημάδι πληγής, απ' τού δεξιά αὐτί του ως τού στόμα... σαν από ξυραφία. Ήταν αλλοίθωρος απ' τού άριστερό μάτι. Φαινότανε πώς δεν έπαιρνε από κουβέντες...

— Δώστε μου τήν διεύθυνσή σας, είπε ο Λέον. Ίσως χρειαστή να σας ξαναδώ.

— Μένω στο 27 της Ήστερν Στρήτ.

— Έν τάξει. Και τώρα ήσυχάστε, δεν διατρέχετε πιά κανένα κίνδυνο. Ο Ήνγκλις πέθανε. Γυρίστε σπίτι σας και ξεχάστε αυτή την ιστορία τού έκδιαισμού. Μην τού σκέπτεσθε πιά.

— Όστε δεν υπάρχει λόγος να ξαναπληρώσω;

Ο Λέον τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο κι' απάντησε:

— Όχι, φίλε μου. Αν ξαναφανή εκείνος ο ψηλός, είδοποιήστε με άμέσως. Θα τόν συγυρίσω εγώ, ώστε να μην έχετε πιά κανένα φόβο. Σας τού υπόσχομαι.

Ο Χεννεσέυ σηκώθηκε. Φαινότανε ξαναγεμισμένος κατά δέκα χρόνια.

— Δεν φαντάζεστε τι άνακουφισι που νιώθω! είπε. Για να δίνω εκείνα τα 10 δολάρια τη βδομάδα, είχα στερηθ' τού κάθε τι. Δεν μπορούσα καν να πάω τη γυναίκα μου στο σινεμά, κι' αναγκαζόμουνα να τής άροδιάζω διάφορα παραμύθια, να τής λέω πώς δεν πηγαίνανε καλά οι δουλειές μου...

— Τελείωσε πιά. Θα σας βοηθήσω, αν χρειαστή... Και μάλιστα, ίσως μπορέσω να σας

επιστρέψω τ' άλεφτά που πληρώσατε. Δεν σας τού υπόσχομαι, αλλά θα προσπαθώ...

Δέκα δολάρια τη βδομάδα, έπι έντεκα μήνες. Έτσι;

Ο Χεννεσέυ δεν μπορούσε να πιστέψη σ' τ' αὐτία του.

— Ακριβώς, απάντησε με φωνή λίγο βραχνή.

Θα δώ τι μπορεί να γίνη.

Ο Λέον σηκώθηκε, πήγε στο ταμείο και πληρώσε τούς δυο καφέδες.

Ύστερα βγήκε στο δρόμο, μαζί με τού Χεννεσέυ.

Ο άνθρωπος που καθότανε στο κοντινό τραπέζι, χαμήλωσε τότε τήν εφημερίδα που έκρυβε τού πρόσωπό του. Κύτταξε τού Λέον που έβγαине απ' τού καφεείο. Συγχρόνως μασούσε τσίκλα, με μία κανονική κίνηση.

Άφισε ύστερα τήν εφημερίδα του, σηκώθηκε και πήγε στο ταμείο.

Φορούσε ένα άψογο καφετί κοστούμι κι' ένα μεταξωτό μαντήλι ξεστράβαλλε απ' τού μανικέτι του.

Η σερβιτόρα τού χαμογέλασε. Μόλις όμως τήν κύτταξε, έσβυσε τού χαμόγέλο της. Ποτέ της δεν είχε ξαναδεί τέτοια μάτια.

Είχαν τού χρώμα τού κεκριμπαριού, ή κόρη τους ήταν μικρή σαν κεφάλι καρφίτσας και τού άστρο τους είχε μία άπόχρωσι μπλε πορσελάνης.

Ο Χεννεσέυ σηκώθηκε. Φαινότανε ξαναγεμισμένος κατά δέκα χρόνια.

— Δεν φαντάζεστε τι άνακουφισι που νιώθω! είπε. Για να δίνω εκείνα τα 10 δολάρια τη βδομάδα, είχα στερηθ' τού κάθε τι. Δεν μπορούσα καν να πάω τη γυναίκα μου στο σινεμά, κι' αναγκαζόμουνα να τής άροδιάζω διάφορα παραμύθια, να τής λέω πώς δεν πηγαίνανε καλά οι δουλειές μου...

— Τελείωσε πιά. Θα σας βοηθήσω, αν χρειαστή... Και μάλιστα, ίσως μπορέσω να σας

επιστρέψω τ' άλεφτά που πληρώσατε. Δεν σας τού υπόσχομαι, αλλά θα προσπαθώ...

Δέκα δολάρια τη βδομάδα, έπι έντεκα μήνες. Έτσι;

Ο Χεννεσέυ δεν μπορούσε να πιστέψη σ' τ' αὐτία του.

— Ακριβώς, απάντησε με φωνή λίγο βραχνή.

Θα δώ τι μπορεί να γίνη.

Ο Λέον σηκώθηκε, πήγε στο ταμείο και πληρώσε τούς δυο καφέδες.

Ύστερα βγήκε στο δρόμο, μαζί με τού Χεννεσέυ.

Ο άνθρωπος που καθότανε στο κοντινό τραπέζι, χαμήλωσε τότε τήν εφημερίδα που έκρυβε τού πρόσωπό του. Κύτταξε τού Λέον που έβγαине απ' τού καφεείο. Συγχρόνως μασούσε τσίκλα, με μία κανονική κίνηση.

Άφισε ύστερα τήν εφημερίδα του, σηκώθηκε και πήγε στο ταμείο.

Φορούσε ένα άψογο καφετί κοστούμι κι' ένα μεταξωτό μαντήλι ξεστράβαλλε απ' τού μανικέτι του.

Η σερβιτόρα τού χαμογέλασε. Μόλις όμως τήν κύτταξε, έσβυσε τού χαμόγέλο της. Ποτέ της δεν είχε ξαναδεί τέτοια μάτια.

Είχαν τού χρώμα τού κεκριμπαριού, ή κόρη τους ήταν μικρή σαν κεφάλι καρφίτσας και τού άστρο τους είχε μία άπόχρωσι μπλε πορσελάνης.

Ο Χεννεσέυ σηκώθηκε. Φαινότανε ξαναγεμισμένος κατά δέκα χρόνια.

— Δεν φαντάζεστε τι άνακουφισι που νιώθω! είπε. Για να δίνω εκείνα τα 10 δολάρια τη βδομάδα, είχα στερηθ' τού κάθε τι. Δεν μπορούσα καν να πάω τη γυναίκα μου στο σινεμά, κι' αναγκαζόμουνα να τής άροδιάζω διάφορα παραμύθια, να τής λέω πώς δεν πηγαίνανε καλά οι δουλειές μου...

— Τελείωσε πιά. Θα σας βοηθήσω, αν χρειαστή... Και μάλιστα, ίσως μπορέσω να σας

επιστρέψω τ' άλεφτά που πληρώσατε. Δεν σας τού υπόσχομαι, αλλά θα προσπαθώ...

Δέκα δολάρια τη βδομάδα, έπι έντεκα μήνες. Έτσι;

επιστρέψω τ' άλεφτά που πληρώσατε. Δεν σας τού υπόσχομαι, αλλά θα προσπαθώ...

Δέκα δολάρια τη βδομάδα, έπι έντεκα μήνες. Έτσι;

Ο Χεννεσέυ δεν μπορούσε να πιστέψη σ' τ' αὐτία του.

— Ακριβώς, απάντησε με φωνή λίγο βραχνή.

Θα δώ τι μπορεί να γίνη.

Ο Λέον σηκώθηκε, πήγε στο ταμείο και πληρώσε τούς δυο καφέδες.

Ύστερα βγήκε στο δρόμο, μαζί με τού Χεννεσέυ.

Ο άνθρωπος που καθότανε στο κοντινό τραπέζι, χαμήλωσε τότε τήν εφημερίδα που έκρυβε τού πρόσωπό του. Κύτταξε τού Λέον που έβγαине απ' τού καφεείο. Συγχρόνως μασούσε τσίκλα, με μία κανονική κίνηση.

Άφισε ύστερα τήν εφημερίδα του, σηκώθηκε και πήγε στο ταμείο.

Φορούσε ένα άψογο καφετί κοστούμι κι' ένα μεταξωτό μαντήλι ξεστράβαλλε απ' τού μανικέτι του.

Η σερβιτόρα τού χαμογέλασε. Μόλις όμως τήν κύτταξε, έσβυσε τού χαμόγέλο της. Ποτέ της δεν είχε ξαναδεί τέτοια μάτια.

Είχαν τού χρώμα τού κεκριμπαριού, ή κόρη τους ήταν μικρή σαν κεφάλι καρφίτσας και τού άστρο τους είχε μία άπόχρωσι μπλε πορσελάνης.

Ο Χεννεσέυ σηκώθηκε. Φαινότανε ξαναγεμισμένος κατά δέκα χρόνια.

— Δεν φαντάζεστε τι άνακουφισι που νιώθω! είπε. Για να δίνω εκείνα τα 10 δολάρια τη βδομάδα, είχα στερηθ' τού κάθε τι. Δεν μπορούσα καν να πάω τη γυναίκα μου στο σινεμά, κι' αναγκαζόμουνα να τής άροδιάζω διάφορα παραμύθια, να τής λέω πώς δεν πηγαίνανε καλά οι δουλειές μου...

— Τελείωσε πιά. Θα σας βοηθήσω, αν χρειαστή... Και μάλιστα, ίσως μπορέσω να σας

επιστρέψω τ' άλεφτά που πληρώσατε. Δεν σας τού υπόσχομαι, αλλά θα προσπαθώ...

Δέκα δολάρια τη βδομάδα, έπι έντεκα μήνες. Έτσι;

Ο Χεννεσέυ δεν μπορούσε να πιστέψη σ' τ' αὐτία του.

— Ακριβώς, απάντησε με φωνή λίγο βραχνή.

Θα δώ τι μπορεί να γίνη.

Ο Λέον σηκώθηκε, πήγε στο ταμείο και πληρώσε τούς δυο καφέδες.

Ύστερα βγήκε στο δρόμο, μαζί με τού Χεννεσέυ.

Ο άνθρωπος που καθότανε στο κοντινό τραπέζι, χαμήλωσε τότε τήν εφημερίδα που έκρυβε τού πρόσωπό του. Κύτταξε τού Λέον που έβγαине απ' τού καφεείο. Συγχρόνως μασούσε τσίκλα, με μία κανονική κίνηση.

Άφισε ύστερα τήν εφημερίδα του, σηκώθηκε και πήγε στο ταμείο.

Φορούσε ένα άψογο καφετί κοστούμι κι' ένα μεταξωτό μαντήλι ξεστράβαλλε απ' τού μανικέτι του.

Η σερβιτόρα τού χαμογέλασε. Μόλις όμως τήν κύτταξε, έσβυσε τού χαμόγέλο της. Ποτέ της δεν είχε ξαναδεί τέτοια μάτια.

Είχαν τού χρώμα τού κεκριμπαριού, ή κόρη τους ήταν μικρή σαν κεφάλι καρφίτσας και τού άστρο τους είχε μία άπόχρωσι μπλε πορσελάνης.

Ο Χεννεσέυ σηκώθηκε. Φαινότανε ξαναγεμισμένος κατά δέκα χρόνια.

— Δεν φαντάζεστε τι άνακουφισι που νιώθω! είπε. Για να δίνω εκείνα τα 10 δολάρια τη βδομάδα, είχα στερηθ' τού κάθε τι. Δεν μπορούσα καν να πάω τη γυναίκα μου στο σινεμά, κι' αναγκαζόμουνα να τής άροδιάζω διάφορα παραμύθια, να τής λέω πώς δεν πηγαίνανε καλά οι δουλειές μου...

— Τελείωσε πιά. Θα σας βοηθήσω, αν χρειαστή... Και μάλιστα, ίσως μπορέσω να σας

επιστρέψω τ' άλεφτά που πληρώσατε. Δεν σας τού υπόσχομαι, αλλά θα προσπαθώ...

Δέκα δολάρια τη βδομάδα, έπι έντεκα μήνες. Έτσι;

επιστρέψω τ' άλεφτά που πληρώσατε. Δεν σας τού υπόσχομαι, αλλά θα προσπαθώ...

Δέκα δολάρια τη βδομάδα, έπι έντεκα μήνες. Έτσι;

Ο Χεννεσέυ δεν μπορούσε να πιστέψη σ' τ' αὐτία του.

— Ακριβώς, απάντησε με φωνή λίγο βραχνή.

Θα δώ τι μπορεί να γίνη.

Ο Λέον σηκώθηκε, πήγε στο ταμείο και πληρώσε τούς δυο καφέδες.

Ύστερα βγήκε στο δρόμο, μαζί με τού Χεννεσέυ.

Ο άνθρωπος που καθότανε στο κοντινό τραπέζι, χαμήλωσε τότε τήν εφημερίδα που έκρυβε τού πρόσωπό του. Κύτταξε τού Λέον που έβγαине απ' τού καφεείο. Συγχρόνως μασούσε τσίκλα, με μία κανονική κίνηση.

Άφισε ύστερα τήν εφημερίδα του, σηκώθηκε και πήγε στο ταμείο.

Φορούσε ένα άψογο καφετί κοστούμι κι' ένα μεταξωτό μαντήλι ξεστράβαλλε απ' τού μανικέτι του.

Η σερβιτόρα τού χαμογέλασε. Μόλις όμως τήν κύτταξε, έσβυσε τού χαμόγέλο της. Ποτέ της δεν είχε ξαναδεί τέτοια μάτια.

Είχαν τού χρώμα τού κεκριμπαριού, ή κόρη τους ήταν μικρή σαν κεφάλι καρφίτσας και τού άστρο τους είχε μία άπόχρωσι μπλε πορσελάνης.

Ο Χεννεσέυ σηκώθηκε. Φαινότανε ξαναγεμισμένος κατά δέκα χρόνια.

— Δεν φαντάζεστε τι άνακουφισι που νιώθω! είπε. Για να δίνω εκείνα τα 10 δολάρια τη βδομάδα, είχα στερηθ' τού κάθε τι. Δεν μπορούσα καν να πάω τη γυναίκα μου στο σινεμά, κι' αναγκαζόμουνα να τής άροδιάζω διάφορα παραμύθια, να τής λέω πώς δεν πηγαίνανε καλά οι δουλειές μου...

— Τελείωσε πιά. Θα σας βοηθήσω, αν χρειαστή... Και μάλιστα, ίσως μπορέσω να σας

επιστρέψω τ' άλεφτά που πληρώσατε. Δεν σας τού υπόσχομαι, αλλά θα προσπαθώ...

Δέκα δολάρια τη βδομάδα, έπι έντεκα μήνες. Έτσι;

Ο Χεννεσέυ δεν μπορούσε να πιστέψη σ' τ' αὐτία του.

— Ακριβώς, απάντησε με φωνή λίγο βραχνή.

Θα δώ τι μπορεί να γίνη.

Ο Λέον σηκώθηκε, πήγε στο ταμείο και πληρώσε τούς δυο καφέδες.

Ύστερα βγήκε στο δρόμο, μαζί με τού Χεννεσέυ.

Ο άνθρωπος που καθότανε στο κοντινό τραπέζι, χαμήλωσε τότε τήν εφημερίδα που έκρυβε τού πρόσωπό του. Κύτταξε τού Λέον που έβγαине απ' τού καφεείο. Συγχρόνως μασούσε τσίκλα, με μία κανονική κίνηση.

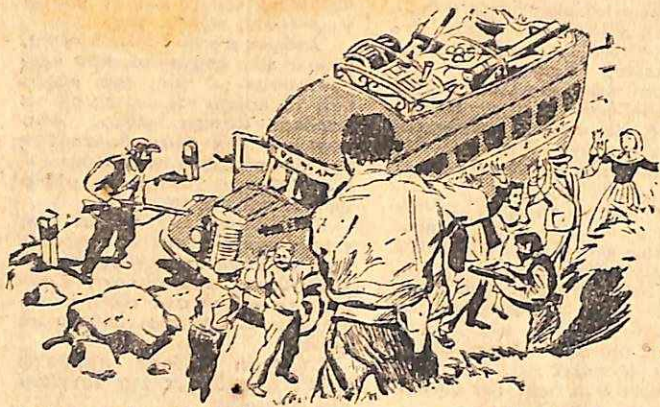
Άφισε ύστερα τήν εφημερίδα του, σηκώθηκε και πήγε στο ταμείο.

Φορούσε ένα άψογο καφετί κοστούμι κι' ένα μεταξωτό μαντήλι ξεστράβαλλε απ' τού μανικέτι του.

Η σερβιτόρα τού χαμογέλασε. Μόλις όμως τήν κύτταξε, έσβυσε τού χαμόγέλο της. Ποτέ της δεν είχε ξαναδεί τέτοια μάτια.

Είχαν τού χρώμα τού κεκριμπαριού, ή κόρη τους ήταν μικρή σαν κεφάλι καρφίτσας και τού άστρο τους είχε μία άπόχρωσι μπλε πορσελάνης.

78

Η συμμορία του Ταντέντου λήστεψε πάνω από 300 άτομα, που ταξίδευαν με λεωφορεία.

Ο τρομοκράτης της Σαρδηνίας

Η ζωή κι' ο θάνατος ενός νεαρού ληστήρχου

Ένα πρωί του Σεπτεμβρίου, έδω και πέντε χρόνια, όλοι οι πρόκριτοι του χωριού 'Οργκσόλο, στα βουνά της Σαρδηνίας, είχαν μαζεμένη στην κεντρική πλατεία, με τον επίσκοπο της περιφέρειας επικεφαλής τους. Επρόκειτο για μια επίσημη τελετή: Ο αρχηγός των οικογενειών του χωριού θα όρκιζονταν, μπροστά στον έλνινο σταυρό το στήμένο στην είσοδο της εκκλησίας, ότι βάδισαν όριστικό τέλος στο καθεστώς του αίματος και του τρόμου που έβριχε το βαρύ ίσκιο του στον τόπο.

Πραγματικά, οι παλιές οικογενειακές «βεντέτες» είχαν δώσει αφορμή να σχηματισθούν ένοπλες συμμορίες, που καταλήστευαν τους χωρικούς, σκότωναν κι' αλλοιολογούνταν. Οι συμμορίες είχαν κατασκόπους στα χωριά. Κι' όταν μάθαιναν απ' αυτούς πως κάποιος χωρικός είχε μιλήσει με τους χωροφύλακες, τον καταδίκαιζαν σε θάνατο και τον έκτελούσαν, με φοιχτά βασανιστήρια.

Όταν βράδυαζε, ήταν πια επικίνδυνο να κυκλοφορή κανείς στο ύπαιθρο. Κινδύνευε να τον ληστέψουν και να τον ξεκάνουν...

Ο φοβερότερος άρχηγος συμμορίας ήταν ένα παιδί 18 ετών μονάχα, ο Πασκουάλε Ταντέντου. Από μικρός, είχε εκδηλώσει σαδιστικές διαθέσεις και κακούργα ενστικτά. Στα παιχνίδια του με τ' άλλα παιδιά, μάλωνε άγρια, κλωτσούσε, δάγκανε, κυνηγούσε τους συνομηλίκους του με μαχαίρι... Ήταν 12 ετών μονάχα, όταν μαχαίρωσε τρεις φορές το μεγαλύτερο αδελφό του, τον Πέτρο. Ωστόσο, όταν συγκρότησε άργότερα τη συμμορία του στα βουνά, τον πήρε κι' αυτόν μαζί του.

«Αγριο θηρίο» τον άνωμαζε ακόμα κι' ο γέρος πατέρας του, που έδωσε κι' αυτός τον όκο που είπαμε στην πλατεία του 'Οργκσόλο... μολοντί άμφεβαλλε πολύ αν θα τον πνθούσαν τα παιδιά του...

Μετά την τελετή της όρκωσίας, οι χωρικοί γύρισαν στα σπίτια τους με την

ελπίδα πως θα ήσυχάζε επιτέλους ο τόπος. Καί πράγματικά, οι περισσότεροι απ' τους ληστές των βουνών καταθέσανε τα όπλα, αφού πήραν ύπόσχεσι συγγνώμης και άμνηστίας. Ο γυρισμός τους γιοστάστηκε με χαρά.

Όλοι γλεντούσαν — έκτός απ' το γέρο Ταντέντου, γιατί οι δικόι του γυιοί είχαν μείνει στα βουνά.

Ίσως ο Πέτρο θα έγκατέλειπε κι' εκείνος τη ζωή του εγκλήματος, αν δεν τόν εμπέδιζε ο Πασκουάλε, φοβερίζοντας τον πως θα τον σκοτώσει.

Κι' ήξερε καλά ο αδελφός του πως δεν θα διατάζε καθόλου να πραγματοποιήση την απειλή του...

Πέρασε λίγος καιρός από τότε. Στο μεταξύ, ο Πέτρο είχε έρωτευή τη Μαρία Ρουμπάνι, μία παιδική του γνωρίμη, και την είχε πάρει μαζί του, στο κρησφύγετο της συμμορίας. Μα ο Πασκουάλε τράβηξε την όμορφη Μαρία κι' απαίτησε απ' τον αδελφό του να του την παραχωρήσει.

Εκείνος άρνήθηκε, φυσικά. Μάλωσαν τότε οι δύο τους κι' ο Πέτρο νίκησε τον Πασκουάλε και του έβαλε το μαχαίρι του στο λαιμό, αναγκάζοντάς τον να ζητήσει συχώρεσι. Καθώς όμως γύριζε ύστερα να φύγει, ο Πασκουάλε τράβηξε το πιστόλι του και τον χτύπησε προδοτικά στην πλάτη! Επειτα πέταξε το πτώμα του σ' ένα βράδυρο.

Επειτα απ' αυτό το καινούργιο εγκλήμα, μεγάλωσε ακόμα περισσότερο η άπαισία φήμη του κι' ο τρόμος που σκόρπιζε σ' όλη την περιφέρεια.

Μέσα σε μία μέρα μονάχα, το 1953, η συμμορία του λήστεψε πάνω από 300 άτομα, που ταξίδευαν με λεωφορεία. Επαιρνε ακόμα και τα λάστιχα των αυτοκινήτων.

Δεν περιφρονούσε δε ούτε και τα φτωχικά φορτωμάτα των χωρικών, το σπάρτις, τις ελές, το μούστο τους... Οι κατάσκοποι του Ταντέντου τον πληροφορούσαν ότι 35 άτομα είχαν μιλήσει με

τους καραμπινιέρους. Ένα πρωί λοιπόν, ο παπας του 'Οργκσόλο βρήκε καρφωμένο στην πόρτα της εκκλησίας ένα «κατάλογο θανάτου», με τα ονόματα αυτών των 35 και το σημάδι του ληστήρχου.

Η άστυνομία του τόπου ένισχύθηκε τότε κι' έψαξε στους γύρω λόφους, αλλά δίχως αποτέλεσμα. Καί, στο μεταξύ, άρχισαν οι εκτελέσεις των 35 προγεγραμμένων. Τους βρίσκανε με μία σφαίρα στην πλάτη, με μία θηλιά σφιγμένη γύρω στο λαιμό τους, ή με μία μαχαίρια στην καρδιά...

Τέλος, ο στρατηγός Λούκας, ο γενικός άρχηγός των Ιταλών καραμπινιέρων — ο ίδιος που είχε ξεκαθαρίσει τον περιόητο άρχιληστή της Σικελίας Τζουλιάνο — ήταν έτοιμος πια ν' αναλάβη προσωπικά την εκστρατεία εναντίον του Ταντέντου. Μα τον πρόλαβε ένα παιδί 17 χρόνων, διψασμένο για έκδίκησι...

Ήταν ο αδελφός της Μαρίας Ρουμπάνι, της αγαπημένης του Πέτρο. Λεγότανε Μάριο.

Μολοντί ήταν μονάχα 13 χρόνων, την εποχή του θάνατος της αδελφής του, είχε όρκιστή να έκδικηγή για το ρεζίλιμά της.

Τέσσερα δλόκληρα χρόνια, υποκρίθηκε τον πιστό κατάσκοπο και πληροφοριοδότη του Ταντέντου, και κατάφερε ν' άποκτήσει έτσι την άπλυτη εμπιστοσύνη του.

Μία νύχτα λοιπόν — έδω και λίγους μήνες — πήγε και τόν βρήκε στη σπηλιά του. Τού κρατούσε συντροφιά μία καινούργια «θαυμάστριά» του. Μα ο λήσταρχος την έδιωξε, για να μιλήσει με το Μάριο.

Τί ακριβώς είπαν οι δύο τους; Κανείς δεν ξέρει, γιατί ο Μάριο άρνήθηκε να μιλήσει κατόπιν... Πάντως, η κοπέλα άκουσε σε λίγο ένα πυροβολισμό, μέσ' από τη σπηλιά.

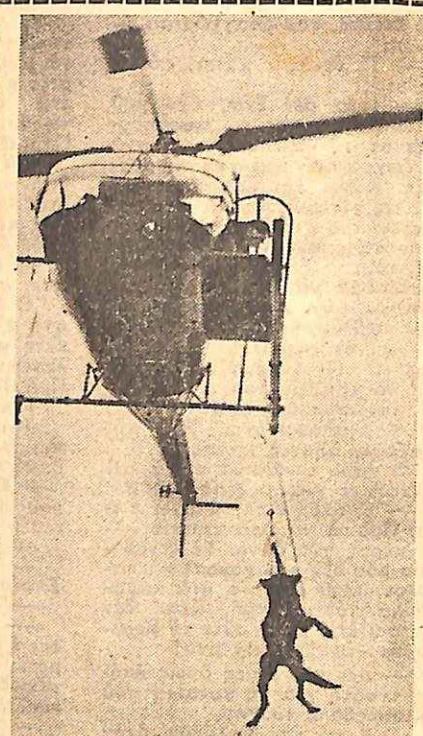
Ετρεξε άμέσως μέσα και βρήκε το φοβερό Ταντέντου να ξεψυχά, πλέοντας στο αίμα του.

Ο Μάριο είχε πάρει την έκδίκησή του. Καί τα βουνά της Σαρδηνίας είχαν ήσυχάσει επιτέλους. Μα για πόσον καιρό άραγε...

Περίεργα των ζώων

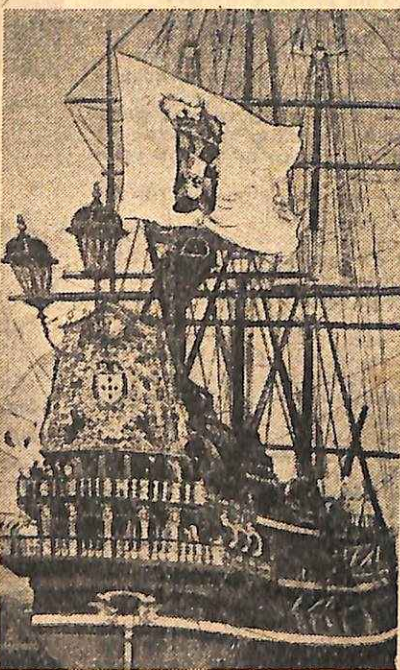
Κάθε φορά, το Ισπανικό σκουμπρί, γεννά δυό εκατομμύρια αυγά! Αν όλα αυτά τ' αυγά ήταν δυνατόν να έκκαλφτούν, τότε μέσα σε τέσσερις γενεές τους το βάρος τους θα είχε ξεπεράσει έπτά φορές το βάρος της Γης!

Υπάρχει ένας φυσικός λόγος που το πουλί δεν πέφτει από το κλαδί του την ώρα που κοιμάται επάνω σ' αυτό. Η Φύσι έχει κατασκευάσει κατά τέτοιο τρόπο τα πόδια του ώστε όταν είναι λυγισμένα στα γόνατα, οι πατούσες του να κλείνουν υποχρεωτικά. Το ίδιο συμβαίνει και στις θοινές.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΣΩΣΗ ΟΡΕΙΒΑΤΩΝ

Στις έλβετικές Άλπεις, έγιναν δοκιμές χρησιμοποιήσεως του έλικόπτερου για την διάσωσι των παραπλανημένων ορειβατών. Ο συγχρονισμός των μεθόδων διάσωσης δημιούργησε την ανάγκη να επανεκπαιδευθούν τα περίφημα σκυλιά του Άγιου Βερνάρδου, ώστε να προσαρμοσθούν στη νέα μορφή των καθηκόντων τους. Τα πρώτα γυμνάσια απέδειξαν πως τα καταφέρνουν περίφημα και πως οι άλπινοστές, που κινδυνεύουν, μπορούν να έλπιζουν θετικά στην τετασποχή... εξ ύψους βοηθείαν!

ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΦΡΕΓΑΤΑ

Η φρεγάτα αυτή, που μοιάζει σαν πολεμικό σκάφος του 17ου αιώνα, ναυπηγήθηκε στην Πορτογαλία πριν... από μερικούς μήνες μόλις, με σκοπό να κληθεί γύρω της 'Υδρογείου. Ο γύρος αυτός θα διαρκέσει έξι δλόκληρα χρόνια και η πορτογαλική φρεγάτα θα προσορμισθή, στο διάστημα αυτό, σε όλα τα μεγάλα λιμάνια του κόσμου. Φυσικά, όταν πέφτη ο άνεμος, δεν θα άκινήτη στη μέση του άκεανού, περιμένοντας την εύνοια του Αιόλου, αλλά θα θέτη σε ενεργεία την πετρελαιομηχανή, με την όποια, για καλό και για κακό, είναι έφοδιασμένη.

Πάνω στο ύπερωκέανιο που έφερνε πολλούς ξενητεμένους στην πατρίδα τους, ήταν κι' ο Πέτρος Σαμαράς. Σ τραγγυλός, παχουλός με ξυρισμένο, κόκκινο πρόσωπο και άστρα μαλλιά. Ο έλα εδειχναν τον ξηνηταπεντήρη καλοζωισμένο άντρα.

Πήρουν Σάμ, τόν ήσαν στην 'Αμερική. Είχε πολλά ξενοδοχεία και εστιατόρια κι' είχε πλούσιαι.

Τού άρεσε να μιλάει με όλους στο πλοίο, κι' όταν τα βράδια μετά το φαγητό, πήγαινε στο σαλόνι που έπαιζε ή όρχηστρα του πλοίου, στόλιζε τα δάχτυλά του με χοντρά δαχτυλίδια.

Ένας υπάλληλος, γιατί τα φορούσε βράδυ με χαμόγελο, γιατί τα φορούσε όλη μέρα, ο Σαμαράς τότε βγάδοντας το πούρο από το στόμα του, τού άπάντησε: — Σαράντα χρόνια λείπω από το νησί μου... Σαράντα χρόνια δεν μούμεινε καιρός να σκεφθώ αν ήμουνα φτωχός ή πλούσιος. Δουλεία, όλο δουλεία... Χώρα, δεν έχω δουλεία... Έχω λεφτά... νοιώσω πως είμαι πλούσιος!...

Επειτα βγήκε στη γέφυρα. Πέταξε με θυμό το πούρο στη θάλασσα, κι' έριξε μία ματιά στο σκοτάδι τού άκεανού.

Ήταν μόνος. Όλος ο κόσμος βρισκόταν μακριά του. Ένας δλόκληρος άκεανός τόν χωρίζε από το θορύβο της Νέας 'Υόρκης.

Μα είχε τα όνειρα και τις ελπίδες του Πέτρος Σαμαράς. Σαφινικά το πρόσωπό του κατασούφιασε, τα χείλη του έκαναν ένα μορμασμο.

Εφταιγει! Βέβαια, το φταίξιμο ήταν δικό του, που δεν έστειλε ποτέ ένα γράμμα στη μητέρα του. Όλο ανέβαλλε για να της γράψει μια καλή είδησι γι' αυτόν, όταν πάλευε και ίδρωνε μέρα νύχτα ν' άποση την πρώτη μαγιά... Επειδή τού πιάσθη το ριζικό του κι' είχε τόση χαρά, μίλησε το ριζικό του κι' είχε τόση πολλή δουλεία. Θυμάται πως της είχε πιάσει κάποτε μία έπιταγή. Μα τού την έστειλε πίσω το ταχυδρομείο. Η μητέρα του είχε πεθάνει, και δεν πήρε τη χαρά από τα λεφτά, που αξιώθηκε να της στείλει ο γυιός της.

Άργησε πολύ να θυμηθί ότι είχε μητέρα, ότι είχε γυιό πλούσιο... Κρίμα!... μούρμουρισε κι' έκλεισε σφιχτά τα μάτια της, για να μη βλέπει το όραμα μίας μνάς μ' άνοιχτά χέρια, τού άφύρνε της θάλασσας.

Σαφινικά άκουσε μία φωνή από πάνω του: — Κόριε Σάμ, μήπως είσθε άδιάθετος;

Άνοιξε τα μάτια, χαμογέλασε και ψιθύρισε: — Όχι, εύχαριστώ. Καθίστε να μου κάνετε συντροφιά!

Μία νέα ψηλή, ξανθή με δυό μεγάλα γαλακιά μάτια κι' ένα χαριτωμένο χαμόγελο στεκόταν μπροστά του. — Σας χάσαμε από τη συντροφιά μας άπόψε κι' άνησυχήσαμε... τού είπε. — Καλωσώνη σας, μα δεν έχω τίποτα.

τα. Με τραβούσε η μοναξιά... θυμηθήκα τα παλιά... Βλέπετε... έχω σαραντα δλόκληρα χρόνια που λείπω μακριά από το νησί μου.

— Τόσο πολύ; Φαντάζομαι με πόση χαρά θα σας περιμένουν!... — Θα ήθελα να με περιμένουν, μα από καιρό, τώρα, ξέρω πως δεν με περιμένει πια κανείς. Έτσι ζώ με τα όνειρά μου, με τις ελπίδες μου, δεσποινίς Καίτη...

Η νέα κύτταξε τη στιγμή εκείνη τού φεγγάρι που έδυαν άντικρυ τους μέσ' απ' τόν άκεανό. Επειτα γύρισε και τού είπε:

— Και ποιά είναι τα όνειρά σας κι' οι ελπίδες σας, κύριε Σάμ;

— Πολλά πράγματα... Όταν έχω κανείς δολάρια κάνει πολλά πράγματα... ό,τι θέλει... Εκπληρώνονται όλες οι ελπίδες: Έρωτας, γάμος, σπίτι, οικογενειακή εύτυχία... Όλ' αυτά μούλειψαν, δεσποινίς Καίτη. Τώρα, όμως, θά έχω αυτά, γιατί θέλω να τα έχω... Σ' αυτά στηρίζονται όλες μου οι ελπίδες. Πάμε στο μπάρ να πιούμε ένα ποτήρι σαμπάνια;

Σηκώθηκαν. Άντικρυ τους δλόχρυσος είχε βγή τώρα τού φεγγάρι. Εκείνη σταμάτησε μία στιγμή ν' άπολαύσει τού θέαμα.

Επειτα γύρισε, άκούμπησε στο μπράτσο του και ψιθύρισε:

— Πάμε... Ήταν υπερέφανος ο Πέτρος Σαμαράς που τόν συνάδευε μία τόσο ωραία γυναίκα, κι' αυτός, σάν πλούσιος που ήταν, μπόρουσε να της προσφέρει ό,τι ήθελε. Άκόμα και τ' όνομά του!... Σ' αυτή τη σκέψι σταμάτησε άπότομα το μυαλό του.

Πήρε το ποτήρι με την παγωμένη σαμπάνια και της πρόσφερε να πιή.

— Καλή τύχη! τού ψιθύρισε εκείνη. Δεν παραδεχόταν την τύχη ο Πέτρος Σαμαράς. Δουλεία σκληρά για ν' άποκτήσει τα πλούτη του. Τεράθηκε τα πάντα, ακόμα και τη συντροφιά μίας ωραίας γυναίκας.

Τώρα όμως... Την κύτταξε στα μάτια και ψιθύρισε: — Είμαι μόνος! Μπορώ άραγε να κάνω οικογένεια, μίς Καίτη;

Εκείνη χαμογέλασε και τού είπε με τη γλυκειά της φωνή: — Δεν άμφεβάλλω! Είσθε δυνατός... Μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε, κύριε Σάμ.

Ναι, αλλά είμαι μόνος! επανέλαβε ο Πέτρος. Σαράντα χρόνια όνειρεύομαι μία τέτοια στιγμή. Θα μου κακοφανή να χάσω τη συντροφιά σας... Μπορώ να σας προσφέρω ένα ενθύμιο...

Τράβηξε από το μικρό του δάχτυλο ένα δαχτυλίδι με μπριλλάντι.

Μου έπιτρέπετε να σας το φορέσω; Και πιάνοντας το χέρι της το πέρασε στο δάχτυλό της.

Η νέα δεν άρνήθηκε. Η ματιά της είχε προσλωθή επίμονα πάνω σ' αυτό το πλούσιο δάρο...

Εκείνος τότε συνέχισε: — Στην 'Αμερική, όπως ξέρετε, ένα μπριλλάντι είναι ένα δάρο για άρραβώνα... Σας εύχαριστώ που το δέχθηκατε.

Η νέα δεν είπε τίποτα. Ήταν ακόμη δυό ποτηράκια σαμπάνια και βγήκαν από το μπάρ.

Μπρός σ' ένα φωτισμένο μακρύ διάδρομο χωρίστηκαν. Εκείνη τού χαμογέλασε κι' εκείνος της φίλησε το χέρι και πρόφερε, με την ψυχή πλημμυρισμένη από χαρά.

Εύχαριστώ!... Επειτα έτρεξε να κλειστή μέσ' στην καμπίνα του. Δεν ήθελε να χάσει στιγμή από τη χαρά που ένιωσε εκείνο το βράδυ.

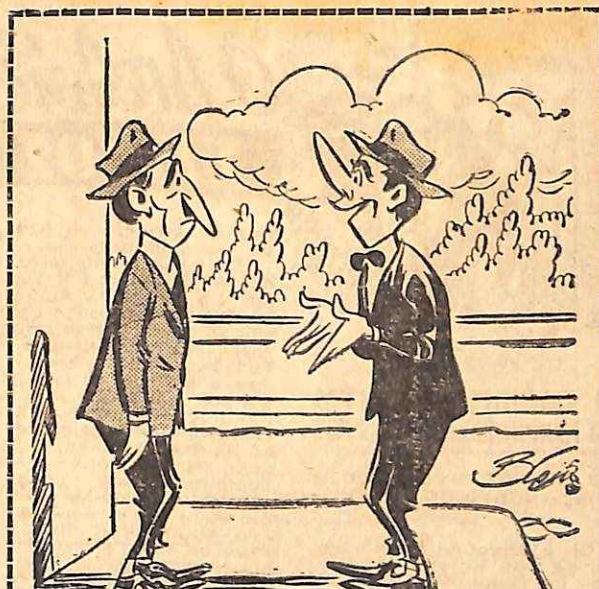
Άρχισε άραγε να πραγματοποιήται το όρανό του όνειρο;

Σαπλώθηκε στην κουκέτα του και μέσα στο σκοτάδι της καμπίνας έαναφέρνε στο νού του μία — μία τις στιγμές, τις ωραίες στιγμές που πέρασε...

Ετσι τόν βρήκαν το πρωί.

Ο γιατρός τού πλοίου βεβαίωσε πως η καρδιά του σταμάτησε άπότομα από κάποια υπερβολική συγκίνηση.

Το χαμόγελο της εύτυχίας δεν είχε σβύσει, όπως έσδυσε η ζωή του. Είχε άποτυπωθή πάνω στα χείλη του και τού πήρε μαζί του εύτυχισμένος για να ανανεώσει το ταξίδι του, μέσα σ' έναν άκεανό από χρυσές ελπίδες.

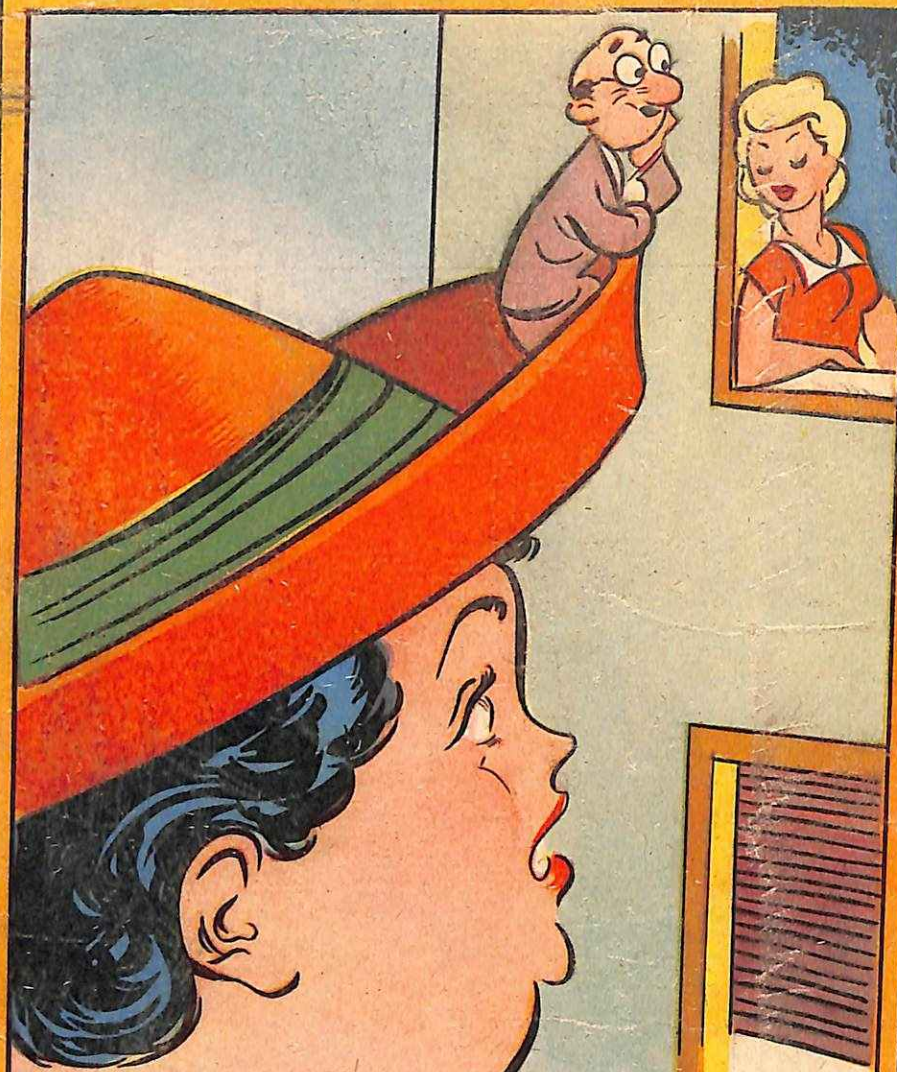
— Ωστε δεν πάνε καλά οι δουλειές σου; Έμένα, δόξα τω Θεώ, πάνε περιφημα!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Σέρεις τί χρόνια είν' αυτός; Δεν τού ξεφεύγει πανέτο με τσιγάρα σε άκείνα... πενήντα μέτρων! (Τού Άρχέλαου)

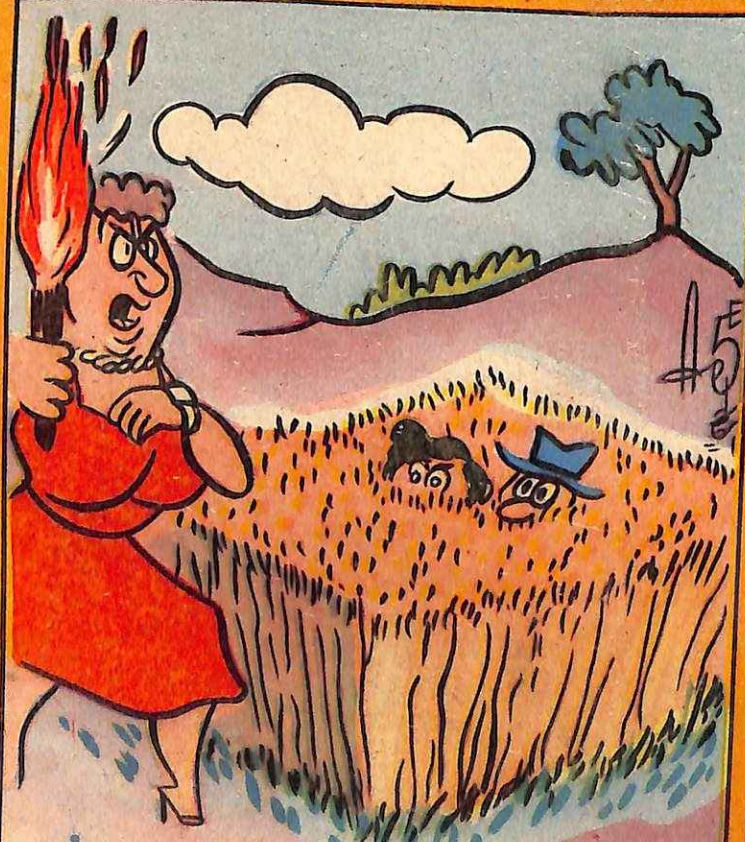
ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΛΗΛΗΝ ΣΤΙΓΜΗ — Δοιπόν, τί θα γίνει με κείνη την αύξηση που σας είχα ζητήσει, κύριε διευθυντά;

— Ζαχαρία!... Πολύ μοντέρνας έγινες τώρα τελευταία!...
Πάλι στην ταρότσα είσαι;

— Σώνεις και καλά ή γυναίκα μου επι-
μένεις να της πάρω ένα φόρεμα «μαρονιέ»...
(Του 'Αρχέλαου)

— 'Αρχιμήδη!... Τρία λεπτά έχετε για να παραδο-
θήτε άνευ όρων!...
(Του 'Αρχέλαου)

— Μη την πιστεύεις, Μαίρη μου!... Δεν είχα τίποτα
μαζί της... Διαδόσεις είναι!...
(Του 'Αρχέλαου)